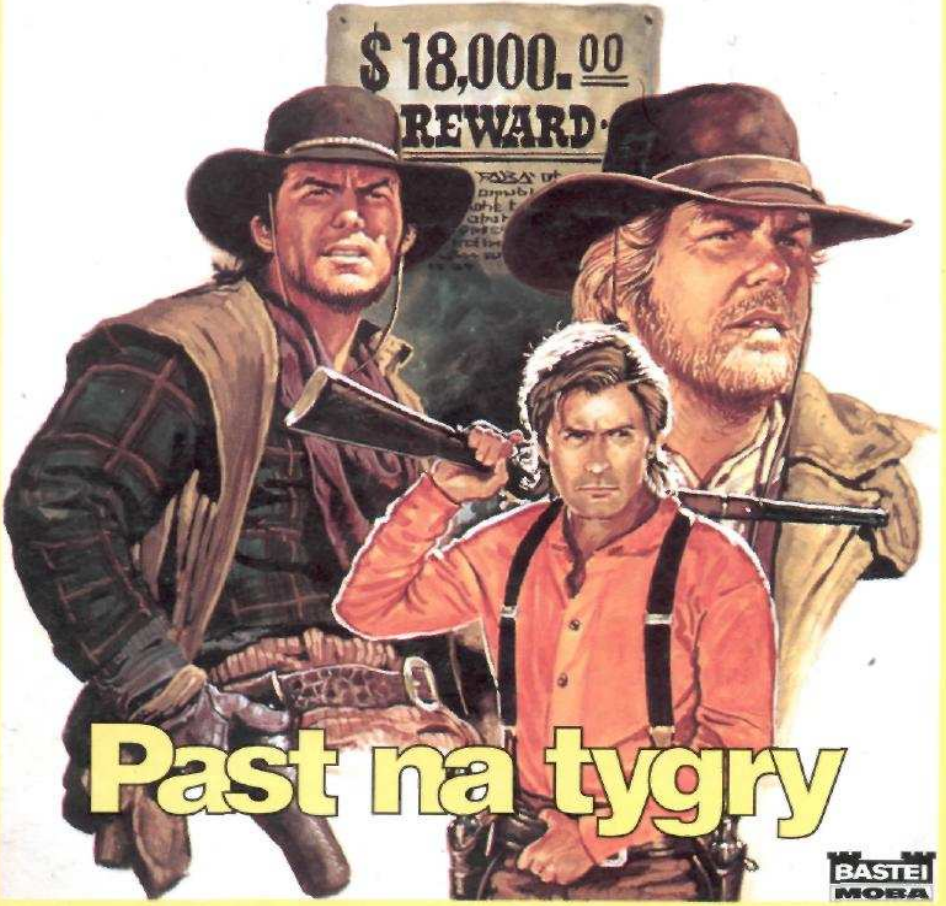
Kč 11,90 / Sv. 018
Něm. DM 2,00 / Švýc. Fr. 2,00

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Se skřípěním zubů jsme se podřídili příkazu banditů: Jos a Hogan měli nečekaně přepadnout transport se zlatem, zatím co já jsem zůstal vzadu...

Past na tygry

BASTEI MOBA

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 4–93

MOBA BASTEI MOBA
G.F.UNGER
JEHO VELKÉ WESTERNY

Past na tygry

Jas Kehoe seděl u stolu a počítal peníze. Dělal to už počtvrté a i tentokrát řekl: „Čtyři sta dolarů. Juj, ty platí doma v Texasu mnohem víc. Na to bych tam musel dřít dva roky. Čtyři stovky! Ale když si to tak přeberu, tak jsem je určitě nedostal zadarmo, co?“

„Ne,“ řekl Hogan Carmike – a i on mu totéž odpověděl počtvrté.

Já jsem jen mlčky přikývl, protože jsem nepatřil k těm, kteří by toho moc namluvili. Mnozí mě proto podceňovali. Ale to se mi jen hodilo.

I já s Hoganem Carmikem jsme přepočítali svoje peníze – i když jen jednou. A byli jsme teď v třílůžkovém pokoji hotelu v Longhorn City.

Město bylo pěkně zkažené, protože se tady shromažďovali honáci stád. Kdybych to chtěl vyjádřit přesně, nazval bych Longhorn City zkaženou děvkou. To by bylo asi nejsprávnější přirovnání. Protože v Longhorn City jste si mohli koupit všechny hříchy světa. Město bylo posedlé po penězích, bez jakékoliv morálky, nevěrné, chladné, prolhané. Podobalo se do jisté míry pasti, ve které, když do ní člověk padl, ho dokonale oškubali a pak buď zabili, nebo vyhnali pryč, protože už byl s penězi na dně.

Takhle to bylo.

Tehdy jsme ovšem ještě nevěděli, v jaké pasti to sedíme. Ani jsme to nemohli vědět. Protože věci se teprve dávaly do pohybu. Osud si s námi zahrál podivnou hru ...

* * *

Protože lázeň na dvoře lazebníka byla přeplněná, nechali jsme si donést vanu do našeho pokoje. Sluha – černoch, který nám horkou vodu na koupel nanosil, byl také docela dobrým lazebníkem.

Vrátil se, odnesl vanu z pokoje a nechal nás samotné.

Stál jsem tam nahý, protože jsem se koupal jako poslední. Osušil jsem se a prohlédl si v zrcadle jizvu po zásahu šípem. Nebyla ještě ani stará. To mi udělali indiánští zloději koní, když jsme jedné temné noci byli se stádem u Cimarronu.

Dveře se rozlétly. Pomalu vešel náš šéf. V ruce držel balíček dopisů a spokojeně se usmíval.

„Nazdar, hoši," řekl, „vy jste mi ale šikovní. – Tam venku na dvoře se bijí dvě party o vany na koupání a vám je tady hej ... Nechcete pro mě zase hnát stádo? Bez vás bych to tak lehce nesvedl. Byli jste moji nejlepší jezdci. A každý z vás by se mohl už brzy stát hlavním honákem."

Jeho slova byla skutečnou pochvalou, protože to byl schopný muž.

Jos Kehoe se usmál.

„Ne, díky, šéfe," řekl, „já se vracím domů za svou Mary. Už mám dost slušný kapitál a když se domů vrátím se čtyřmi stovkami dolarů, půjčí mi banka stejně velkou sumu. No a dám se do toho! Za deset let budu mít aspoň tři syny, jednu dceru a k tomu ještě nezadlužený ranč. A potom už budu hnát svoje vlastní stáda. Jó!"

Spokojeně se odmlčel, protože teď pomyslel na svou

Mary a určitě si přál, aby mu v tu chvíli narostla křídla. To by pak těch patnáct set mil, které ho od Mary dělily, urazil mnohem rychleji.

Náš šéf přikývl. Nebyl to člověk, který by jiné přemlouval nebo dokonce žebral.

Najednou si vzpomněl na něco docela jiného.

A tak řekl: „Ach, teď mě napadlo, mám tu pro vás poštu. – Pro tebe, Josi – a i pro tebe, Hogane. Tady. – Dopisy ležely na poště už pár týdnů a čekaly jenom na váš příchod. – No a ty, Maddebowe, žádnou poštu nemáš."

Jeho poslední slova platila mně – protože mé jméno je Ben Maddebow.

Právě jsem si navlékal spodky a křivě jsem se usmál.

„Ne, já určitě žádnou poštu nemám," řekl jsem. „Na tomhle světě není nikdo, kdo by mi napsal."

Zadíval se na mě. „Nemáš příbuzné, Bene?"

„Ne," řekl jsem chladně.

Tu poněkud potlačil svou zvědavost. Otočil se a odešel. U dveří nám ještě jednou přes rameno řekl: „Hodně štěstí, chlapci! – A dávejte pozor! Tohle město je svinstvo!"

Zůstali jsme zase sami. Jos a Hogan otevřeli dopisy.

Já jsem se mezitím oblékl a pozoroval jsem je. Cítil jsem trochu závist.

Protože jsem skutečně neměl nikoho, kdo by mi napsal dopis.

Ale pak jsem zpozoroval, že dopisy neobsahovaly vůbec dobré zprávy.

Bylo to docela zřejmé.

Jos Kehoe několikrát namáhavě polkl a jeho osmahlý obličej najednou pobledl. Pak si dopis přečetl ještě jednou, jako by měl naději, že ho napoprvé správně nepochopil.

S Hoganem Carmikem to bylo stejné.

Dlouho zíral upřeně na dopis a pak ho pomalu a

rozvážně začal trhat na kousky. Dělal to jako člověk, který učinil jakési definitivní rozhodnutí.

Neptal jsem se vůbec na nic.

I to jsem celý já.

Jos Kehoe zmačkal dopis do kuličky a nakonec si ji strčil do kapsy.

Jeho pohled se setkal s mým. Řekl: „Mary už na mě nečeká. Napsala mi, že s návratem nemusím spěchat. Protože prý odcestovala s jakýmsi chlapem do New Orleansu. Přeje mi štěstí a prosí, abych se na ni nezlobil. – Protože v New Orleansu je lepší život než na malém ranči někde v Antilopích horách. – A přitom bych pro Mary udělal všechno – všechno – no fajn!“

Jeho poslední slova zněla vzdorovitě.

A já věděl, že je teď nebezpečný jako postřelený tygr. Ano, tak to bylo! Cítil se zraněn. Při nejmenším podnětu by byl vybuchl. Znal jsem ho příliš dobře, abych to nevěděl.

Hog Carmike zvedl ukazovák. Posadil se na parapet okna.

„Ty ženské,“ řekl, „nestojí skutečně za nic. To s tvou Mary si, Josi, neber tak tragicky. – Pokud jde o mě, je to určitě horší. Moje máma už nedokázala ranč udržet. Byl to malý ranč. Dlužili jsme na daních. Já byl ve válce jako vy. Můj otec zemřel na otravu krve, když se poranil o zrezivělý hřebík. Máma čekala na můj návrat. A výběrčí daní ji otravovali. – Banka už nikomu z nás nepůjčila peníze. Máma umřela a ranč šel do dražby. Mých čtyři sta dolarů by na ten dluh stačilo, ale teď už jich není třeba. Máma je už dávno mrtvá. A náš ranč teď patří jednomu syndikátu yankeeů, který při dražbách skoupil spousty podobných farmiček. Možná dokonce ti darebáci spolupracují s výběrčími daní. – Chápete?“

Rozuměli jsme tomu velice dobře.

Věděli jsme totiž, co se na jihu děje.

Jako okupační moc tam vtáhla vojska Unie. Texas patřil mezi poražené. A vojáci v modrých uniformách ho celý vydrancovali.

Tak to bylo.

Mohl jsem teď vlastně být spokojený. Protože jsem v Texasu nic nenechal. – Vůbec nic. Jos a Hogan na tom byli hůř. Ti ztratili něco, na čem jim záleželo vůbec nejvíc.

A Hogan se cítil v nejhlubším nitru raněn.

Věděl jsem, že teď yankee nenávidí ještě víc než předtím. Už jako s válečným zajatcem s ním zacházeli velice krutě. Byl v jednom nechvalně známém táboře, kde zajatci mřeli jako mouchy. – A teď ta jeho nenávist jistě nezeslábla.

Byl jsem oblečený a posadil jsem se na okenní parapet a díval jsem se na své přátele. Ano – během té dlouhé cesty se z nás stali skuteční přátelé. – Ale tady jsme se měli rozloučit. – Jos a Hogan plánovali odejít domů do Texasu a já chtěl jít dál na sever.

Protože na severu jsem ještě nikdy nebyl. Ještě jsem nikdy neviděl Siouxe. A v Montaně prý našli ohromné množství zlata.

Jenže najednou bylo všechno jinak.

Bylo mi jasné, že ty dva raněné tygry teď nemůžu nechat o samotě. Ach, věděl jsem, že by se hned do něčeho zapletli, jen aby zapomněli na svůj žal.

Bylo třeba, aby jim přítel pomohl uchovat chladné hlavy.

„Sotva mne to napadlo," řekl Jos Kehoe. „No, teď těch čtyři sta dolarů vůbec nepotřebuju. Hej, kolik ženských si můžu pořídit za čtyři stovky ? To bych si rád vyzkoušel! Jó, koupit si ženské! To je asi to nejlepší, když člověk dostane chuť. Co si člověk koupí, to taky může zahodit, ne? Tak na co ještě čekáme? Nechceš si taky užít,

Hogane?“

„To víš, že chci,“ řekl Hogan. „A jestli potkám nějakého yankee, rozmlátím mu hubu. Jó, už se na to těším.“

Brzy jsme vyšli ven.

A mně bylo nějak divně.

Protože jsem vedle sebe měl kamarády, kteří se cítili být oklamáni celým světem.

Teď tomu světu chtěli ukázat, co si o něm myslí.

V tomhle divokém městě to nemohlo dopadnout dobře.

Protože takové město jistě ovládá nějaký klan. Je to tak všude, kde se točí dolary. Všude na světě.

Jestli si tady začneme hrát na divoké tygry, stane se toto město pro nás pastí. Ano, tak by to mohlo skončit.

Vyšli jsme tedy z hotelu a splynuli jsme s davem chlapů, kteří se ploužili po dřevěném chodníku a bloumali od jedné tančírny k druhé, od herny k herně—o hospodách ani nemluvě.

Longhorn City bylo plné honáků dobytka. V okolí města čekalo v provizorních ohradách na tucet stád. Dobytek se tady točil dnem i nocí.

Kromě honáků tady bylo ještě mnoho dalších lidí – například party nakladačů, které pracovaly ve třech směnách, lidi od železnice, nákupčí dobytka a koňští handlíři... Protože zejména ti poslední tady dělali náramné obchody. Každé hnané stádo dobytka totiž přitáhlo i se silnou skupinou koní. Každý honák musel přece denně čtyřikrát až šestkrát měnit koně.

Nu a koně pak nakonec udělali svou službu a nebylo jich už třeba, takže byli často prodáváni za směšně nízké ceny. Protože jejich doprava zpátky do Texasu by stála víc, než prodej se ztrátou.

Takže tady byli i honáci koňských handlířů.

Dále ještě trampové, dobrodruzi, hráči a kšeftaři.

Longhorn City nebylo nijak vážené město, spíše

moderní Babylón v Kansaské prérii.

To už jsme věděli. Přímo na rohu našeho hotelu stál polykač ohně a mečů, kterému asistovala hubená žena. Mezitím už byla noc a vypadalo to proto velice působivě, když muž vyplivoval ohromné plameny.

O kus dál byl salón Longhorn Bee.

Co bylo myšleno longhornskými včelami, zůstalo pro nás hádankou.

Vešli jsme dovnitř.

Jos Kehoe odstrčil hned dva chlapy napravo a nalevo a dostal se tak k výčepnímu pultu. Když jeden z chlapů chtěl cosi namítnout, zavrčel na něj Hogan Carmike: „Drž hubu, brácho. Nebo ti ji zacpu tímhle!“ Při tom mu ukázal pěst a chlap měl dost rozumu, takže nekladl odpor a odešel.

Kolem žaludku jsem měl divný pocit.

Jos a Hogan jako by se zbláznili.

Brzy jsme dostali pití. A ze způsobu, jakým do sebe Jos a Hogan alkohol obrátili a hned si dali dolít, jsem poznal, jak velice jim záleží na tom, aby se rychle opili a zapomněli.

Schválně jsem se proto držel zpátky, protože někdo z nás si přece musel uchovat jasnou hlavu.

První láhev jsme vypili dost rychle, ale Jos a Hogan si plnili sklenice až po okraj a vypili jich dvakrát více. A protože jsme po celé ty týdny, co jsme hnali stádo, nevypili ani kapku alkoholu, opili se ti dva velice rychle.

Poznal jsem to na jejich lesknoucích se očích a potemnělých tvářích.

Muzika hrála jakýsi tanec. A tanečnice se otáčely kolem chlapů. Abyste si mohli s nějakým děvčetem zatančit, museli jste si koupit lístek. A my žádné lístky neměli.

A přesto se za chvilku Hogan a Jos odlepili od baru a došli až k okraji tanečního parketu. Každý z nich pak poklepal na rameno jednomu z tanečníků. Slyšel jsem, jak

Jos nahlas povídá: „Chlapče, budeš teď muset na chvíli stranou!“ A přitom mu přebral tanečnici.

Jenže chlap, který mu tak „vadil“ byl pořádný tvrďas. To bylo vidět i podle jeho chlupaté hrudi pod košilí. Hned hlasitě vykřikl a chtěl praštit Jose pěstí do hlavy.

Protože ovšem Jos uhnul, zasáhla pěst ubohou dívku. Byla to skutečně smůla, nepředvídatelná a nechtěná.

Ale jiná z tanečnic viděla, co se její „sestřičce“ přihodilo, a tak pro jistotu začala hned pištět.

Bylo jí sotva rozumět: „...Betty zmlátili! Ten parchant zmlátil Betty. Kčertu s vámi se všemi. Když už se pouštíte do ženských, že vám není hanba!“

Takhle křičela, odstrčila od sebe svého partnera a s nataženými prsty, na kterých měla dlouhatánské nehty, se hnala k chlapovi, který Chtěl zasáhnout Jose, ale udeřil dívku.

Zasažené děvče zatím bez hnutí spočívalo v náručí Jose Kehoa a Jos vystrouhl v té chvíli pěkně otrávený obličej.

Strašně rád bych se zasmál, i když mi té dívenky bylo velice líto. Ale Jos Kehoe nevypadal na žerty.

Za chvíli ovšem vypuklo peklo.

Křičící dívka zalarmovala všechny tanečnice. A tak se k pištění a jekotu přidaly i ony. Možná se v nich už beztak nahromadila spousta hnusu – ať už z jakýchkoliv důvodů. A teď to muselo ven.

Mužská část lokálu se ovšem rozdělila na dva tábory.

Jednak tu byla strana ochránců děvčat – a jednak skupina těch, kteří si chtěli za zaplacené peníze přijít na své při tanci.

Ihned se rozpoutala vřava.

Jos držel pořád v náručí omdlelou dívku. Přiskočili jsme k němu. Ale na Hoganovi Carmikeovi visel malý mužík, kterému téměř současně i on přebral partnerku.

Odstrčil ho loktem do tváře a pomohl mi „vyprovodit“ Jose a dívku. Protože na zemi ji přece Jos jen tak nemohl nechat ležet.

Brzy jsme museli zapojit i pěsti.

Jedna z dívek se totiž rozkřičela: „Chtějí unést Betty! Ti lotři chtějí Betty unést! Vyškrábejte jim oči! Och, chlapi, pomozte nám proti těm lumpům!“

Byla to všechno hloupost. To všechno by se dalo vysvětlit několika slovy. Ale bláznivou ženskou a značně podnapilý dav už nebylo slovy možné nijak přesvědčit.

Jose Kehoe pak udělal něco velice chytrého, ba přímo lišáckého.

Jednomu z chlapů, kteří ho chtěli napadnout, totiž hodil omdlelou dívku a křikl při tom: „Chytej!“

Muž také skutečně dívku zachytil.

Jos měl teď obě ruce – či lépe řečeno pěsti – volné. Ve třech jsme se dostali až k východu.

A tím jsme měli vyhráno.

Protože lítací dveře nebyly dost široké a mohli jimi projít tak nanejvýš dva muži současně. Stáli jsme venku a všechny chlapy jsme zase zatlačili do salónu. Pár jich také leželo na zemi a ztěžovali tak ostatním východ ven. Jos a Hogan přímo funěli blahem. Celá ta věc pro ně byla tak říkajíc výpustným ventilem, jímž mohli vypustit přebytečnou páru napětí.

Zavolal jsem na ně: „Jestli teď hned nezmizíme, budeme mít ještě co dělat se šerifem! Copak si chcete začínat s Longhorn City?“

Naštěstí je ještě neopustil zbytek rozumu.

A tak jsme brzy zmizeli za rohem v uličce. Proběhli jsme několika dvorky a dostali se pak na dvůr nějakého zvlášť nóbl stavení.

U zadních dveří stál opilý cowboy a tloukl na ně. Pořád při tom prosebně volal: „Pusťte mě dovnitř! Nemůžete mě

přece jenom tak vyhodit bez mého dvacetidolarového klobouku! Chci zpátky svůj klobouk! Vy lumpové! Zatraceně, nechte si třeba moje spodky. – Ale klobouk chci! Jinak vám ukážu!“

Byl opilý, jako téměř všichni návštěvníci tohoto města touto dobou. A začal teď kopat do dveří tak, že až zaskřípěly.

Pak se dveře otevřely. Ve světle vycházejícím zevnitř se objevila tlustá ženská. Hodila mu klobouk.

„Ty všiváku,“ řekla pak, „jestli se opovážíš ještě jednou mlátit mi takhle na dveře, tak ti ukroutím nos. Rozuměls, ty špíno?“

Chtěla se obrátit – důstojně a beze spěchu. Byla to snad stodvacetikilová matróna ověšená všelijakými blýskavými tretami a oblečená do brokátu.

Pak v dopadajícím světle spatřila nás.

„Aháá, tady jsou ještě…“ začala a hned se zeptala: „Patříte k tomuhle chudákovi nebo jste džentlmeni, kteří by se rádi stali našimi hosty?“

Když říkala poslední slova, změnil se jí hlas a dostal najednou nasládle vlezlý tón.

Jos vystoupil dopředu, smekl klobouk a uklonil se jako španělský grand.

„Och, madam,“ řekl, „už během hnaní jsme leccos slyšeli o vás a vašich kráskách. Spousta hochů už odjížděla do Texasu a vzpomínala s očima v sloup na přečetné rozkoše. – Vy jste ta známá Andělská Máma, co?“

„Ano, to jsem já,“ řekla Andělská Máma Duranteová, protože byla skutečně pověstná až dolů k Texasu. Její berušky totiž každého chlapa, který jim padl do rukou, obraly o poslední dolar, ba i o všechno, co bylo nějak možno převést na peníze.

Polichoceně se usmála a otevřela dveře dokořán.

„Tak pojďte dál, mládenci,“ řekla. „Hned je vidět, že

mám co dělat s nóbl džentlmeny. – Moje děvčátka jsou jako posedlá po skutečných caballeros z jihu. Protože jen ti jsou schopni ocenit vnady žen. Jen pojďte, přátelé!“

Ohlédli jsme se po kovboji, který si už nasadil klobouk. Ale jistě to nebyl jeho klobouk, protože mu držel na hlavě jedině díky jeho uším. Ale toho si On vůbec nevšiml. Jen se na nás soustrastně zadíval zpod okraje a řekl: „Žalm dvacet sedm! Všechno je v Božích rukou. – A tak i vy z tohohle pelechu hříchu vyjdete možná taky bez úhony. – Myslete pořád na pavouky! Pořád na pavouky! Jejich samičky taky potom požírají samečky!“

Začal se opilecky chechtat. Dostal přímo záchvat smíchu.

Pak i se svým velikánským kloboukem zmizel ve tmě.

Vešli jsme dovnitř.

* * *

Inu, dalo by se jistě leccos vyprávět o Andělské Mámě Duranteové a jejích andílcích. Jenže o tak intimních věcech by se žádný Texasan cizinci nikdy nezmínil. A tak vylíčím i já pouze to, co je pro celý náš příběh nejdůležitější.

Ven jsme se dostali něco po druhé po půlnoci.

Nehodlali jsme se totiž nechat oškubat jako slepice. Nebyli jsme přece jen tak opilí a hloupí, abychom utratili všech svých čtyři sta dolarů.

Andělská Máma a její slečinky si přivolaly pomoc.

Její barák potom taky vypadal dost zuboženě, takže určitě musela na několik následujících nocí zavřít.

My jsme se ale vytratili přes temné dvorky.

Dokonce na nás vystřelili.

A hlas Andělské Mámy za námi hudral: „To mi ještě

zaplatíte! To si můžete být jisti! Já z vás ještě stáhnu kůži!“

Klopýtali jsme temnou nocí a já byl dost opilý, i když zdaleka ne tolik jako Jos a Hogan.

Zastavili jsme se a chvíli poslouchali a ztěžka oddychovali. Vlastně jsme mohli pořádně naslouchat jenom tehdy, když jsme všichni tři zadrželi dech.

Jos řekl ztěžka: „Tyhle holky byly aspoň upřímné. – Chtěly naše peníze hned od začátku. To jsme věděli. – A přece jsme se do toho dali. Nečestně jsme se zachovali vlastně my, když došlo k placení. – Protože platit se vždycky nějak musí. – Vždycky!“

Zvolal to vzdorovitě do temné noci a my jsme tušili, že zase myslí na svou Mary, která už na něho v Texasu nechtěla déle čekat.

Přizvukovali jsme mu.

A brzy jsme se dostali ke dveřím další tančírny.

Když jsme se proplížili dovnitř, tancovalo zrovna na pódiu šest dívek ve světle karbidek.

Prodrali jsme se k baru.

Protože Jos a Hogan teprve teď dostali pořádnou žízeň.

Vypadali jsme už dost zuboženě. Bylo na nás vidět, že už jsme té noci měli za sebou nejednu rvačku.

Pomyslel jsem si: jestli teď do sebe Jos s Hoganem obrátí ještě dvě tři skleničky, praští to s nimi o zem. To budu mít potom snadné. Budu je moct odtáhnout do hotelu a ...

Dál už jsem to nemohl domyslet. Jen na chvíli jsem spustil Jose z očí, a vtom už strčil pěst před nos svému sousedovi. Důvod pro mne zůstal naprostou záhadou.

A na rozmyšlenou už mi nezbýval čas.

Najednou už jsme zase byli ve rvačce. Protože muž, kterého Jos udeřil, měl přátele.

A zase se rozpoutala vřava. Protože teď už jsme byli

pořádně opilí. Nedokázali jsme reagovat dost rychle.

Jenže mně už došlo, proč se jim povedlo vyřídit nás tak rychle. Bylo to docela prosté.

Už jsme se té noci prali dvakrát a nadělali jsme přitom dost škody a tak po nás šli. Že se zase objevíme v nějaké herně nebo tančírně, bylo docela jasné.

Neměli jsme už chodit do žádaného salónu. Vůbec nikam jsme už v tomhle městě neměli chodit. Měli jsme potichu zmizet.

Longhorn City se stalo pro nás pastí.

Kdosi mě zezadu praštil po hlavě poloprázdnou lahví.

Od té chvíle jsem už nic nevěděl.

Nechali nás, abychom se z opice vyspali každý ve zvláštní cele. Měl jsem strašné bolesti hlavy. Ještě nikdy mě hlava tak netřeštila.

Ani Josovi a Hoganovi se nevedlo dobře. Protože jsem občas zaslechl, jak ve svých celách zasténali na tvrdých pryčnách.

Bylo už odpoledne, když si nás konečně kdosi všiml. Vešel do místnosti s celami a přežvykoval dřevěnou třísku, kterou zřejmě odštípl z nějakého trámu. Muž měl připíchnutou šerifskou hvězdu a vypadal dost tvrdě a zkušeně.

„No, hoši," řekl, „ještě vám brní hlavy? Nebo už mě jste schopní vnímat?"

Jenom jsme zavrčeli. Tu se tiše usmál a pokračoval: „Co jste si to jenom mysleli? Do jakého města jste to přišli? Na takové padavky jako vy jsme tady zrovna čekali. Copak vám něco namíchali do kafe? Nebo proč jste tak posedlí jenom se rvát?"

Zase jsme jenom zabručeli a zakleli.

Opět se usmál.

„Soudce vás dost tvrdě přiskřípne. Víte, chtěli bychom, aby naše město zůstalo trošku divočejší a živé, aby se tady

hýřilo a hřešilo. Protože to tady potom zůstane dost z peněz, co si vyděláte hnaním stád. Takže je fajn, když se tady něco děje. Ale když někdo natropí škodu, kterou nemůže zaplatit, to je jiná. Jsme tady všichni jeden přesně kalkulující podnik, podnik, který chce dosáhnout nějakého zisku. A když sem pak přitáhne pár takových divokých Indiánů jako vy – takoví Komančové z Texasu –, kteří nám tady nadělají škodu, to potom jde do tuhého. Určitě dostanete tři čtyři roky nucených prací. A jestli budete při projednávání před soudem drzí, přiklepneme vám ještě rok navíc. – Rozuměli?“ Chtěl se obrátit.

Já jsem se ale zeptal: „Jak velká je ta škoda, co údajně nemůžeme zaplatit? Tak chudí zas nejsme. – Každý z nás musel mít v kapse alespoň tři stovky dolarů. – Copak jste nás okradli?“

Zase se zasmál a přesunul třísku do opačného koutku úst. Chvilku to trvalo, protože měl široká ústa s úzkými rty a horní ret byl trochu převislý.

Když jsem si toho člověka přeměřil, netušil jsem nic dobrého.

„Vaše kapsy byly prázdné,“ řekl. „A už u Mámy Duranteové jste udělali škodu nejmíň za tisíc dolarů. – Jenom zrcadlo stojí tři stovky. – Jste v pořádné bryndě.“

„Taky si myslím,“ řekl jsem, „a nemáme žádnou šanci, že ? Žádnou šanci?“

„Ne,“ řekl, „proces bude zítra.“ Poté odešel. Viděli jsme ho až večer, když nám donesl trochu jídla. Byly to mexické fazole bez soli a pepře nebo jakéhokoliv jiného koření. Chutnaly ještě hůř než fazole, které jsme jedli cestou, když jsme hnali stádo. Protože tehdy byly alespoň kořeněné.

Když jsme zase zůstali sami, zeptal jsem se směrem k celám: „Souhlasíte alespoň, že jste byli pěkně protivní?“

„Ne,“ vyštěkl Jos Kehoe hned. „Já bych to udělal zase, abych si trochu ulevil. Musel jsem si ulevit.“

A ozval se i Hogan Carmike. „Je tady moc yankeeů. Vždycky na nějakého narazím. – I u Andělské Mámy Duranteové ke mně přišel jeden takový, aby mě zkasíroval.“

„Protože jsi nechtěl dát prachy té holce a Andělská Máma nás chtěla nechat vyhodit,“ řekl jsem. „Kdyby si všichni lidé na světě ze svého zklamání, smutku nebo nešťastné lásky ulevovali takhle, kampak by to došlo?“

Jenom vrčeli a zanadávali. Nebylo s nimi už do řeči. Byli celí rozlámaní a bolelo je celé tělo.

Nevypadalo to s námi dobře. A zítra to bude ještě horší, protože nás odsoudí.

* * *

Večer byl hlídač, který nás tak málo utěšil, vystřídán. Když onen druhý strážník vešel do místnosti s celami, řekl Jos Kehoe překvapeně:

„Hej, Alamo, jsi to ty – jsi to opravdu ty? Ty s touhle hvězdou a v tomhle městě?“

Hlídač přišel blíž a chytil železné tyče zamřížované cely, v níž vězel Jos Kehoe. Podíval se dovnitř a usmál se. „Starý Jos. ..,“ řekl a na chvíli zmlkl. Pak pokračoval. „Vsadím se, že jsi sem přitáhl s některým tím stádem krav a že ses s nimi trápil stovky mil. – No co, ty stará páko, – vyplatilo se tito?“

„Ne,“ odpověděl Jos po pravdě. Pak se ale zeptal: „A tobě se to vyplatí, pobíhat tady s tímhle kouskem plechu?“

Alamo se usmál a zaťukal prstem na hvězdu na prsou.

„Jenom hlupáci sem ženou stáda dobytka z Texasu,“ řekl. „Já vydělávám třikrát tolik, co kovbojové a mám k tomu navíc všechno zadarmo – jídlo, pití, ženské, koně, prostě všechno. A za dobrý výkon máme navíc i odměny.

Mám se tady jako prase v žitě.“

Jos Kehoe odfrkl.

Pak se obrátil k nám. „To je Alamo Tores,“ řekl. „Jako malí kluci jsme byli sousedé. – A později jsme vždycky měli stejnou holku. Ona si vždycky myslela, že nevíme, že to válí i s tím druhým. – Ale my to věděli. – O holky tehdy u nás byla nouze. – Hej, Alamo, nemohli bychom se dohodnout i teď, už kvůli staré známosti. Nebo jsi tady taková nula, že pro nás nemůžeš nic udělat?“

Jeho poslední slova zněla velice vyzývavě.

Jenže Alamo se na ně nenachytal. Jenom se zasmál a přistoupil k našim celám a pozorně si nás přes mříže prohlédl.

„Kdo jsou tihle zač, Josi?“ zeptal se. „Byli jste spolu celou dobu, co jste hnali stádo? Znáš je dobře? Dal bys za ně ruku do ohně?“

„Jako tenkrát za tebe, Alamo,“ odpověděl hned Jos, „ano, jako tenkrát, když jsme ještě byli kamarádi, kteří se podělili o všechno.“ Jeho hlas zněl vážně a skoro slavnostně.

A já jsem si téměř vděčně pomyslel: Dobrák Jos. – Ano, cestou se stádem jsme se spřátelili. Položili bychom za sebe ruku do ohně.

Alamo Tores se opět zastavil před dveřmi cely Jose Kehoa.

„Nevím, jestli bych pro vás něco mohl udělat,“ řekl pomalu. „Vypadá to s vámi tady dost zle. Protože jste udělali škodu. – A to se Johnu Jarriganovi nelíbí.“

Vyslovil to jméno tak, jako by jím mohl vysvětlit všechno ostatní.

Jenže my jsme to jméno zaslechli poprvé. Bylo nám ovšem hned jasné, že si ho musíme zapamatovat. To jméno znělo John Jarrigan.

Jos se zeptal: „Kdo je to?“

Alamo Tores užasl. Vypadal jako pravý Texasan – blond, modrooký a přes své mexicky znějící jméno měl ryze angloamerický původ.

Teď ovšem španělsky zaklel a opáčil otázku: „No teda, to jste vážně tak blbí, že nevíte, s kým jste si tu začali? Ještě jste neslyšeli o Johnu Jarriganovi, i když jste už v našem městě pár hodin? – No sbohem.“

Po těch slovech mlčky odešel a nechal nás samotné.

* * *

Krátce před půlnocí přišel Alamo Tores do místnosti znovu.

„Bylo to těžké,“ řekl.

Mlčeli jsme a čekali jsme, ačkoliv bychom se byli velice rádi zeptali, co bylo tak těžké.

Ale nenechal nás čekat dlouho. Pokračoval: „Takže jsem se za vás moc přimluvil. Ale to všechno by nebylo nic platné, kdybych šéfa nepřesvědčil, že byste měli dostat šanci, abyste způsobenou škodu účinnou pomocí napravili.“

Našpicovali jsme uši.

Řekl „účinnou pomocí“.

Co si pod tím asi představuje?

Alamo Tores se zeptal: „Jste vážně přátelé – myslím přátelé jako bratři,kteří nenechají jeden druhého v bryndě?“

Jos Kehoe se nasupil. „No, co si o nás myslíš ? Jsme jako bratři, chlapče, opravdoví bratři. – A támhle tomu vděčíme s Hoganem za život. – Támhle tomu.“

Ukázal na mne, protože moje cela byla napravo od jeho, zatímco Hogan měl celu nalevo.

Alamo Tores přišel ke dveřím mé cely. Civěl na mě přes

mříže. Posadil jsem se na pryčně a pohled jsem mu opětoval.

Tenhle Alamo Tores byl Texasan jako my. Ale tady se z něho stal opravdový lev salónů. To jsem cítil. Byl tvrdý, chladný a vypočítavý. Ale proč by měl být Texasan lepší než jiní lidé ? Když šlo o výhody – jako například o peníze, to pak mnozí mysleli jen na sebe a neznali slušnost. – A mnozí se dokonce stávali bezohlednými a šli přes mrtvoly.

Zeptal se: „Ty by ses na ně i teď spolehl, hombre?“

Vstal jsem a přistoupil jsem k němu. Dělily nás od sebe pouze železné mříže. Díval jsem se na něho ve světle lampy. Oči se mu blýskaly a já v nich poznal tvrdé ostražité napětí.

„Po cestě zachránili život i oni mně,“ řekl jsem. „Ale k čemu jsou tyhle otázky? Jaký cíl tím sleduješ, člověče?“

Tiše se usmál a zase prstem ukázal na svou hvězdu.

„Tenhle kousek plechu přece jen k čemusi je,“ řekl. „Vůbec nemusíš být tak dotčený, hombre – dokonce bys mohl brzy takovouhle hvězdu sám nosit.“

Mlčky jsem užasl. A on si ve světle lampy úžasu v mých očích všiml a zaregistroval i nevěřícný výraz v mé tváři.

To ho trochu vyprovokovalo. Řekl: „V tomhle městě je možné všechno – prostě všechno! A vy na to ještě přijdete. – Když například budou žaloby proti vám staženy ještě před započetím procesu, budete volní a lidé s nepošramocenou pověstí. – Jó, dokonce byste se mohli stát šerifovými pomocníky, jako třeba já. Tvrdí byste pro tu profesi byli dost. – To už jste minulou noc jasně dokázali. A s mým doporučením by se to mohlo docela dobře povést. – Ale samosebou byste napřed museli nějak vyrovnat svoje dluhy. – Udělali jste škodu za více než tři tisíce dolarů. – A zmlátili jste na půl tuctu našich hochů. – Nám všem něco dlužíte.“

Když zmlkl, zadíval se i do zbývajících dvou cel a já

viděl, že Jos a Hogan nemohli uvěřit tomu, co právě slyšeli. Jos si strčil malíčky do uší a pořádně si v nich jimi zašťoural.

Hogan zatřásl hlavou, jakoby v ní měl vodu. Pak řekl: „Rozuměl jsem tomu všemu dobře? Nezdá se mi to snad, protože mi kdosi nabil šišku?“

Alamo Tores se ovšem znovu tiše zasmál.

„Och,“ řekl, „povídal jsem vám přece, že v tomhle městě je všechno možné. – Je to naše město. A my v něm vládneme po svém. Jistě, občas se tu a tam vyskytnou potíže. Samozřejmě! Ale kdepak nejsou? – Jenže od toho jsme tu my – tedy já a další hoši. – Hej, Josi, chtěl bych pro tebe a tvoje kámoše něco udělat. – A jestli budete mít za ušima, tak se budete mít brzy stejně, jako já.“

„Tak nám to všechno pořádně vylož,“ vyzval ho Jos.

Alamo Tores se opět zasmál tím svým lehkomyslným způsobem, který nebyl podle mého soudu ničím jiným než maskou.

Pak řekl: „Tenhle, co vám kdysi zachránil život, zůstane pro jistotu u nás v cele jako záruka. – Vás ovšem pustím, abyste mohli pro nás udělat jistou prácičku. – A když ji vyřídíte dobře, vrátíte se zase do cel zpátky. – Protože budete mít to nejlepší možné alibi. Rozuměli?“

Ještě zdaleka jsme nechápali všechno.

Řekl: „Sem, do Longhorn City, se valí spousty peněz, moc peněz. Protože majitelé stád a vrchní honáci nepotřebují šeky, ale hotové peníze. Musí přece vyplácet honáky. Pár mých kamarádů už několikrát vyhmátlo takový transport peněz. – Ale teď už se nemůžou dál moc exponovat. No, doufám, že víte, co to znamená exponovat se?“

„Och, ty lumpe,“ zařval Hogan, „takoví prašivci jako ty nejsme.“

Jenže Alamo Tores se jen usmál a řekl Josovi v cele. „S

tvými kamarády si určitě budeme rozumět. Jsou jako my.

— No, takže hoši už nemohou dál riskovat. Musí se v době loupeže ukázat na veřejnosti se seriózními svědky. – Protože je dnem i nocí sledují lidi od železniční společnosti i od pojišťovny. — Chápete? Proto hledáme pár ještě neznámých a nenápadných společníků, kterým by se dalo věřit. – A vám věřit můžeme. – Protože jste v pěkné kaši.

— Může vám pomoci jedině moje přímluva – a i ta jen tehdy, když nám budete nějak užiteční a když splatíte svůj dluh. A jestli se nás pokusíte odvést, tak tenhle tady zemře při pokusu o útěk.“

Když říkal „tenhle tady“, ukázal do cely na mě.

Pak jsme chvíli mlčeli.

„No?“ zeptal se nakonec.

Zíral jsem na Jose a Hogana.

Jak se asi rozhodnou?

Od počátku jsem si dělal starosti.

Jistě, stáli teď před rozhodnutím, jestli se mají zachovat jako lupiči.

Ale kdyby odmítli, dostali by se před soud pro narušování veřejného pořádku s byli by tvrdě potrestáni.

Měli tedy na vybranou – bud se stát bandity a moci být volní – nebo zůstat čestní a dostat se do vězení, zřejmě do nějaké trestnice, kde vězni pomáhají při stavbách silnic nebo v lomech.

K tomuto poznání přistupoval ještě fakt, že Jos a Hogan se cítili oklamáni a podvedeni.

Hnali stádo, aby si vydělali peníze – mizerných čtyři sta dolarů, pro které museli tam cestou nesčíslněkrát nasazovat život.

A bylo to zbytečné.

Jos už neměl Mary.

Hogan už neměl matku a ranč. Cítili se oba podvedeni

osudem.

A byli plní pocitu zbytečnosti a touhy po sebezničení a tady v Longhorn City si ho chtěli vybít. Jenže já jsem se cítil za ně spoluodpovědný a chtěl jsem na ně dát pozor a chránit je. Jenže se mi to nepovedlo.

Měl jsem obavy, že se rozhodnou stát se bandity. Ale proč bych z toho měl mít strach?

Copak i pro mne nebylo dobré, kdybychom se odtud dostali a kdyby se nám brzy zase vedlo na tomhle světě lépe?

Alamo Tores se měl ohromně. To bylo jasné.

A na světě vždycky budou ti, kdo požírají a ti, co jsou požíráni.

Slyšel jsem, jak Jos řekl: „Tak nás pusť, Alamo. – Co, Hogane, uděláme to? – Nejsme přece blbí. – Jdeme do toho."

„Jasně, jasně," slyšel jsem Hogana přisvědčovat.

* * *

Zatraceně! Takže se to stalo.

Šlo to tak rychle a hladce, že jsem se divil ještě celou hodinu, co jsem musel strávit v cele sám, když Jos a Hogan odešli s Alamo Toresem.

Celou hodinu sám s myšlenkami a smíšenými pocity.

Zatraceně, byli jsme v pasti, ať se na to člověk díval z kterékoliv strany.

Ale co jsem mohl dělat?

Nic, protože jsem seděl v cele a jenom jsem si mohl představovat, jak Hogan a Jos kradou z banky spoustu peněz, naslouchal jsem se zatajeným dechem a zaregistroval jsem nakonec v hluku města tlumený výbuch nálože.

Věděl jsem, že to teď vyhodili do vzduchu trezor.

A město hlučelo nerušené dál. I z překládkového nádraží sem doléhalo bučení krav a syčení lokomotiv, jejich parní píšťaly – a skřípění vagónů.

Vypadalo to, jako by si ve městě výbuchu nálože nikdo nevšiml.

Přesto už tou dobou museli být oba moji přátelé na útěku, zřejmě s rychle shrábnutou kořistí. A pronásledovatelé už jim jistě byli na stopě – nebo alespoň se to domnívali.

Jestlipak se Hogan a Jos zase vrátí do cel?

Ptal jsem se pořád naléhavěji sám sebe.

Protože kdyby to neudělali, byl bych ztracen. Věděl jsem moc dobře, že město tady ovládá tvrdý klan. Podřízli by mě jako králíka a pak by začal hon na Hogana a Jose. Možná to tak všechno bylo naplánováno, protože si šerif Longhorn City potřeboval napravit pověst, pošramocenou šířícími se pověstmi.

Dostal jsem najednou o Hogana a Jose strašný strach.

Přišli zadními dveřmi. Zaslechl jsem je a byl s nimi i Alamo Tores.

Zavřel je do cel a odešel do úřadovny.

Jos a Hogan byli ještě celí udýchaní. Lehli si na tvrdé pryčny.

Řekl jsem: „Tak mi aspoň prozraďte, jestli to všechno klaplo! Povězte mi aspoň tohle!“

„Jasně,“ zasípal Jos, „všechno je v pořádku.“

A Hogan těžce oddychujíc řekl: „Teď ještě záleží na tom, jestli ta banda dodrží slovo a přijmou nás, když jsme takříkajíc splatili odškodné. – Ojé, mně by se líbilo, žít si tu jako Alamo Tores. – Ten má všechno, co člověk potřebuje – prostě všechno. – No, uvidíme.“

Zlostně zmlkl.

A i my dva jsme byli plni nedůvěry.

Museli jsme čekat dlouho, velice dlouho. A začalo se rozednívat. Nemohli jsme spát. Moc nás trápilo, jestli ta banda dodrží slovo.

Občas jsme mezi sebou cosi tiše prohodili. Samozřejmě jsem se Jose a Hogana zeptal, jak se to všechno seběhlo.

„Ach," řekl Jos, „to bylo strašně jednoduché. Zamaskovali jsme se pláštěnkami a přes hlavu jsme si natáhli pytle od cukru, do kterých byly vyřezány otvory pro oči a ústa. Pak jsme se vyšplhali na střechu železniční banky a našli jsme tam nářadí. Udělali jsme díru a spustili jsme se dolů po žebříku. Mohli jsme i seskočit, ale to by bylo určitě slyšet. V místnosti s trezorem byli dva noční hlídači. Hráli halmu. Než si nás všimli, už jsme na ně mířili brokovnicemi. – Nebyli blázni, a tak jsme je spoutali a odvlekli do dvora. – Pak jsme připevnili nálož a otevřeli tak trezor a vzali peníze. – Bylo to děsná tíha. Byly tam totiž i dva pytle se zlatými mincemi a samozřejmě i spousta papírových peněz. Strašně jsme pospíchali, protože se rozpoutalo peklo. Za bankou jsme měli dva koně. Odehnali jsme je. Mohli utíkat jediným směrem, totiž uličkou směrem na západ mezi ploty ohrad až tam, kde jsou stáda a tábor honáků. – Jenže my jsme utíkali pěšky ,dál a vlekli peníze. Každý z nás vlekl dva pytle – jeden plný zlatých mincí a druhý plný bankovek. Bože můj, kdybych jen věděl, kolik jsme tam vlastně ukradli."

Na chvíli zmlkl a vzdychl si. Zjistil jsem, že vypadá, jako by se ho zmocnila horečka. Byl to chlapík, který celé měsíce hnal polodivoké stádo z Texasu, který se musel bít s bandity, Indiány, pobudy a musel překonat spousty dalších obtíží a nebezpečí – stejně jako my všichni. Honácká práce byla nepředstavitelná dřina. A on teď během několika chvil ukradl neuvěřitelnou sumu peněz, jakou by poctivou prací nedal dohromady za celý život.

Tyhle „rychlé" a „snadné" peníze jako by v něm cosi

změnily.

Cítil jsem to.

Neudivilo mě proto, když Jos Kehoe řekl:

„Jaký by byl asi náš podíl? – No, kolik jsme asi vydělali?“

„Určitě aspoň ty tři tisíce dolarů, co dělala ta škoda, kterou jsme natropili,“ řekl jsem sarkasticky. „A musíš k tomu ještě připočíst fakt, že nás ta banda nenechá zdejším soudcem odsoudit k několika rokům nucených prací za narušování veřejného pořádku. – Budeme muset být ještě rádi, když si zachráníme skalpy. – A povím vám jedno: jestli se odsud dostaneme, tak honem pryč odtud, co nejrychleji domů do Texasu nebo kamkoliv jinam. Jenom nezůstat tady, rozuměli jste?“

„Ne,“ řekl Jos Kehoe, „to nechápu. Tohle město je jako kráva. A dojí ji chytří hoši. Když se k nim přidám, zbude i na mě trochu sladkého mlíčka. Co je na tom špatného?“

„Nic,“ řekl Hogan Carmike přesvědčivě, „vůbec nic! Člověk se přece o sebe musí nějak postarat. Každý je odpovědný sám za sebe. Až dosud jsem jenom lízal krev, ale teď jsem dostal chuť na pořádné libové maso. Jsem tygr, který chce kořist. Chápete? Byli jsme náramní blázni, protože jsme čtyři měsíce – ne bylo jich dokonce pět! – hnali stádo krav za čtyři stovky dolarů. Byli jsme hlupáci. To je mi teď jasné. – Basta!“

Zmlkl jako někdo, kdo už nemá, co by dodal.

A Jos Kehoe v druhé cele přikývl a souhlasně zamručel.

Zeptal jsem se: „Kde jste nechali prachy?“

Začali se tiše smát. Měli z toho všeho náramnou radost.

Pak řekl Jos Kehoe: „To se mi na těch zdejších tvrdých chlapech líbí. Museli jsme hodit kořist do prázdné jámy vedle zadního vchodu. Alamo Tores, který nás u zadních dveří tohohle nádherného domu čekal, na ně potom nasypal dva kbelíky odpadků. Tak to tady vedou –

paráda!“

Byl nadšen. – Já jsem ovšem začal uvažovat.

Ptal jsem se sám sebe, kdo v tomto městě k té bandě patří a kdo ne. Zatím jsme poznali jen ty dva šerifovy zástupce.

Venku se pomalu rozednívalo.

Otevřely se dveře z úřadovny. Vešel Alamo Tores.

Usmíval se. „Všude teď hledají lupiče, co vykradli banku,“ řekl. „Ti lumpové si, museli někde v tábořištích u stád za městem vyměnit koně. Ale je tam tolik stop, že žádnou z nich není možné sledovat. Bylo vytvořeno několik oddílů, které vyslali do všech směrů. Za pár dní se všechny zbědované, vyhladovělé a vyprahlé žízní zase vrátí do Longhorn City. – Měli jste štěstí, hoši! Udání na vás budou stažena zpět. Někdo za vás tu škodu zaplatil. Můžete ven. – Támhle v restauraci hotelu Longhorn dělají ty nejlepší snídaně. Pojďte, hoši!“

Odemkl dveře cel.

Následovali jsme ho do kanceláře.

Na jednom ze stolů ležely opasky s našimi zbraněmi a vůbec všechno, co nám odebrali, než nás zavřeli. – Ležely tam i peníze. Byly to asi ty částky, které jsme měli v kapsách v době, kdy nás zatkli.

Alamo Tores nás nechal, abychom si všechno podepsali. Viděl jsem, že byl pečlivě zapsán čas našeho zatčení i propuštění. Jako důvod propuštění bylo uvedeno: Stažení žaloby.

Alamo Tores se usmál na Jose Kehoa. „Musíš uznat, Josi,“ řekl, „že jsem dobrý kamarád. Běžte se teď nasnídat. – Ale potom přijď za mnou. Jak se jmenuješ?“

Ta otázka patřila mně.

Odpověděl jsem: „Jmenuji se Ben Maddebow. A co tady? Chceš mě zase zavřít?“

Usmál se zase tím svým zvláštním způsobem, který

nebyl ničím jiným, než pouhým předstíráním veselosti. Vůbec to totiž nebyl veselý chlapík. To jsem mu poznal z očí.

„Jsem tady ve městě sám," řekl. „Můj kolega Ed Stedloe, kterého už znáte a šerif Al Quinncannon, kterého ještě neznáte, jsou s jednotkami pronásledovatelů venku. Mám za úkol a i za povinnost zaměstnat ještě třetího šerifova zástupce a tím budeš ty, Bene Maddebowe. – Až tedy budeš po snídani, přijdeš sem."

„A my?" zeptal se Jos Kehoe.

„Vás potřebuje šéf," řekl Alamo Tores. „Jeden člověk vás k němu během dopoledne dovede. – No a teď už pěkně běžte."

Opět se usmál.

Dlouho jsme neváhali a vypadli jsme ven.

Venku už bylo docela jasno.

Divoké město bouřilo celou noc jako šelma a teď bylo vyčerpané a odpočívalo. Salóny, tančírny, herny a nevěstince byly zavřené.

Divoká noc plná hříchu skončila.

Zašli jsme do restaurace a až do té chvíle jsme nepromluvili ani slovo.

Poté, co jsme se posadili a objednali si, řekl Jos Kehoe trochu rozmrzele a nespokojeně: „Zatraceně, proč se máš stát šerifovým zástupcem ty, Bene – a proč ne my? To bych rád věděl. – Proč chtějí dát hvězdu tobě? A my?"

Usmál jsem se.

„To se dá snadno vysvětlit," řekl jsem. „Vy už jste svou povinnost splnili. Ale já jsem ještě takříkajíc nevinen. Já seděl v cele, že? Mnou si ještě nejsou tak jistí. Takže mě musejí mít pod přísnější kontrolou než vás. Jsou opatrní. Alamo Tores mě zasvětí a zaučí jako šerifova pomocníka. A já budu muset neustále být v jeho blízkosti. – Proto mi dají tu hvězdu. A pravděpodobně tady vážně potřebují

ještě třetího šerifova zástupce.“

Zabručeli a přikývli. Vysvětlení se jim zdálo logické.

Pak jsme dostali snídani. Bylo to skutečně dobré jídlo. Obsluha byla víc než krásná. Divil jsem se, že tak pěkné děvče vůbec obsluhuje tady. Protože jako tanečnice v tančírnách by vydělala jistě třikrát víc.

Ale když promluvila, bylo mi už leccos jasné. Přišla sem určitě teprve před pár týdny. Její angličtina byla neohrabaná a sotva srozumitelná. Ale dala nám na srozuměnou, že za nic nemusíme platit.

Trochu nás to udivilo. Informační systém bandy, která ovládala město, musel tedy pracovat výborně.

Zeptal jsem se: „Holčičko, jak se jmenuješ?“

„Olga,“ řekla, „Olga Pisulská. A jestli se mě vy chtít zeptat, jestli se s vámi nechci vyspat, tak já říkat ne, ne, ne. Rozuměl?“

Zasmála se a odešla.

I my jsme se rozchechtali.

Hogan Carmike řekl: „Vsadím se, že ještě ráda půjde. Ta je moc pěkná na to, aby zůstala tím, co je tady. – Vsadíme se?“

„Možná se toho ještě dočkáme,“ zabručel Jos Kehoe.

Když jsme snídani dojedli, zeptal jsem se: „A vy chcete v Longhorn City zůstat a přidat se k nim?“

Jos a Hogan si vyměnili souhlasné pohledy. Pak přežvykujíc přikývli. Jos řekl: „Jo, zůstaneme a přidáme se k nim. Povede se nám tady lip, než někde na cestách se stády nebo doma v Texasu. Už se těším na obličej Andělské Mámy Duranteové, až ji jednou navštívíme. Jestli se nemýlím, dostaneme tam všechno gratis. – Zůstaneme tady. - A ty, Bene?“

Zírali na mě – napolo tázavě a napolo prosebně.

Věděl jsem, že si přejí, abych s nimi zůstal i dál. Spřátelili jsme se, mohli jsme se na sebe spolehnout.

A tak jsem přikývl.

„Jo, zůstanu. Ale říkám vám rovnou, že nemám dobrý pocit. Občas mě napadá, že tohle město se pro nás stalo jakousi pastí, do které jsme vběhli jak vyplašené ovce. – Dávejte na sebe dobrý pozor! Já to nikdy nedokázal, ačkoliv jsem si to umiňoval. – Dávejte na sebe pozor! Protože až se lidé dozvědí, že jste vlastně bandité, tak…“

Zmlkl jsem, protože jsem jim nemusel vysvětlovat, že by byli ztraceni. Ukradli takovou spoustu peněz, že kdyby byl znám jejich popis, určitě by na ně byl vypsán zatykač.

Vstal jsem a šel k Alamo Toresovi do úřadovny šerifa.

* * *

Alamo Tores mi hodil na stůl plechovou hvězdu. Bylo na ní vyraženo:

3. zástupce šerifa
Longhorn City

Tores řekl s úsměvem: „Uvidíme, jak si povedeš. Jsi zaměstnán na zkoušku. Kdyby ses podle nás neosvědčil, kdykoliv tě zase vyhodíme. – Zapíšu tě teď do osobní městské kartotéky. Oficiálně dostaneš z městské pokladny měsíčně čtyřicet dolarů. – Zbytek ti vyplatí účetní Johna Jarrigana. – A kamkoliv tady v Longhorn City půjdeš, všechno máš zdarma – pití, jídlo i holky. I o tvého koně se ve veřejné stáji budou starat zadarmo. Máš zdarma ubytování v hotelu. – No fajn, tak jdem. Musím jít na obchůzku. Při ní ti všechno ukážu. Denní službu měl vlastně už dávno převzít Ed Stedloe, ale ten je s oddílem taky mimo město. – Och, ten bude nadávat, když navíc ví, že je venku zbytečně a jen tak naoko.“

S úsměvem vstal a prošel kolem mne ven. Připíchl jsem si hvězdu a následoval jsem ho. Držel jsem se po jeho

levici asi čtvrt kroku za ním, jako podřízený vedle nadřízeného.

Vždyť také na hvězdě Alamo Torese bylo napsáno: 1. zástupce šerifa a byl tudíž zástupce šéfa policie ve městě a nejen nějaký poskok.

Procházeli jsme městem, které se stále více probouzelo k životu. Alamo Tores mi vysvětloval spoustu věcí, dával mi pokyny, rady. Jen s námahou jsem si všechno pamatoval. Několikrát jsme se zastavili na nárožích ulic, zapálili jsme si cigarety a pozorovali života hemžení teď už naplno pulsujícího města.

„Město máme právě tak pod kontrolou," řekl Alamo. „Musí zůstat divoké a hříšné. Jinak se sem nepřikutálí dost dolárků. – Ale vládu nad ním ztratit nesmíme. A nikdo tady nesmí vydělávat, aniž bychom z toho měli podíl i my."

Přikývl jsem a pak jsem se zeptal. „A šerif sám, ten Al Quinncannon, který je naším šéfem, kde ten je?"

Usmál se..

„Až ho uvidíš," řekl, „nebudeš se už muset ptát. Ale já ti to povím. Je to člověk, se kterým město uzavřelo smlouvu. Tu není možné vypovědět. Pro nás je to člověk, který všechno kryje. – Jenže v poslední době pije – víc než nám je milé. Budeme ho tomu muset odnaučit. To, že musel vyjet z města s pátracím oddílem, se mu vůbec nezamlouvalo."

„A soudce?" zeptal jsem se ještě tišeji.

Zvážněl.

„Opatrně," řekl, „se soudcem McClellanem opatrně. – Ten by odsoudil dokonce i nás, kdyby to bylo možné.

Už dlouho cosi větří. Ale nikdo by se neodvážil začít si něco s námi. – S námi ne! Ale dost už. – Sledují nás Jarriganovi lidé. – No, však brzy všechno pochopíš."

Chtěli jsme jít dál, ale vtom k nám přistoupil jakýsi

muž. Vynořil se z boční uličky, přišel k nám a řekl Alamo Toresovi: „Už to dál nejde, šerife. – Teď už musíte zasáhnout vy. – Jinak ...“

Rukou učinil výmluvný pohyb, který jsem si vysvětlil tak, jako by někdo chtěl zmizet.

Alamo Tores natáhl krok. Vydal se za mužem a přes rameno mi řekl: „Běž předními dveřmi až do zeleného pokoje! A nedej na sebe čekat!“

Tak jsem si pospíšil i já, ačkoliv jsem vůbec netušil, oč jde. Jenže brzy jsem se to měl dozvědět. Musel jsem jen rychle dojít až k zelenému pokoji.

Přečetl jsem si vývěsní štít nad vchodem.

Longhornská herna FAlr Play – bylo tam napsáno.

Vešel jsem.

Ve veliké herně pracovali zametači a uklízeči.

Jeden se podíval ke mně a všiml si hvězdy.

„Zelený pokoj?“ zeptal jsem se. A on palcem ukázal přes rameno k otapetovaným dveřím.

Vydal jsem se k nim, otevřel je a vstoupil.

Alamo Tores už byl v akci.

Stál u hracího stolu, za nímž seděl jediný muž, který počítal peníze a házel je do měšce, který už byl pěkně plný. Slyšel jsem, jak Alamo Tores povídá: „Z toho nebude nic, chlapče!“

Muž vzhlédl a zarazil se.

Vypadal zničeně a měl popelavý obličej. Vestu i klopy saka měl plné skvrn od popela z cigaret. Měl zarudlé oči a několikadenní strniště vousů.

Rychle jsem pochopil, že tady před chvílí skončila dost dlouhá partie pokeru. Ostatní hráči už od stolu odešli. Stáli v rohu u malého baru a dávali si poslední skleničku – ale už určitě nebyli všichni. Mohli to být i další hosté a diváci.

„Z čeho nebude nic, šerife?“ řekl hráč chraptivě. „No

tak, z čeho nic nebude, co?“

„Udali vás pro falešnou hru,“ odpověděl Alamo Tores. „Budu muset zjistit, jestli u sebe nemáte označené karty. A jestli najdu třeba jen jedinou …“

Dál se nedostal, protože hráč se náhle odstrčil i s židlí a přitom z pouzdra pod paží vytáhl revolver. Ačkoliv určitě proseděl u hracího stolu dvě noci a dlouhý den, byl pořád ještě pohotový.

Ale na Alamo Torese přece jen nestačil.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Alamo Tores táhl. Byl rychlý jako kouzelník. A jeho kolt ihned třeskl. Nedal hráči šanci. A vystřelil hned dvakrát.

A hráč to měl za sebou.

Zahlédl jsem to jen koutkem oka, protože jsem byl zaměstnán něčím jiným.

Hráč totiž nebyl sám. Alamo Tores to jistě tušil a tak si přál, abych vešel jinými dveřmi.

Zpozoroval jsem na opačné straně svého zorného pole rychlý pohyb.

Vytáhl jsem zbraň a jistě ne pomaleji než Alamo Tores. Mohl jsem si to rozdat s kterýmkoliv pistolníkem, ano, s kterýmkoliv. Že jsem se jako střelec nikdy neproslavil, bylo tím, že jsem nikdy zápasy revolverem neměl rád.

Rychle jsem tedy táhl a zasyčel: „Stop, kamaráde!“

Chlap se skutečně zarazil, protože nebyl blázen. Měl už kolt venku, ale hlaveň ještě nebyla dost vysoko. Věděl, že kdyby hlavní pohnul ještě o milimetr, zasáhne ho moje kulka.

Byl jsem rychlejší než on. Mířil jsem na něj ústím své zbraně.

A tak spustil ruku s revolverem dolů. Pak ji zastrčil zpátky do pouzdra a otočil se.

Na hráče, kterého měl krýt a chránit, se ani nepodíval.

Alamo Tores mu řekl:

„Jestli budeš ještě za deset minut ve městě, dopadne to s tebou zle.“

Nic neodpověděl, klidně odešel a ani se neohlédl.

Alamo Tores na mě kývl.

Pak jsme se všichni podívali na hráče.

Ležel bez hnutí na zemi. Byl mrtev. A těsně vedle jeho dlaně ležel kolt. Alamo Tores přikývl. Obrátil se k jednomu z mužů. Ten člověk měl nad obočím zelené stínítko, jaké mívají profesionální rozdavači karet a krupiéři.

„Tak co se dělo, Barney?“ zeptal se Alamo Tores.

Muž polkl a podíval se na mrtvého. Pak opět pohlédl na Alamo Torese a řekl: „Hráli jsme už druhou noc. Zastupoval jsem naši hernu, protože venku na tabuli stojí psáno, že hrajeme

cokoliv a sázky můžou být libovolně vysoké. – Prohrál první noc a pak celý den. Druhou noc hrál ze začátku se střídavým úspěchem a kolem půlnoci začal znovu prohrávat. Jeho celý kapitál pro hru se smrsknul na ubohou sumičku. – Udělali jsme pak přestávku.I on šel ven. Ale když jsme pak zase pokračovali, začal pořád vyhrávat. – Brzo jsem si všiml, že měl poznačené karty. – Musel vyměnit všechny karty. Takže ty čisté – původní – by měl mít někde v kapse. A to by se mělo dát snadno zjistit, šerife!“

Alamo Tores přikývl a hned se pohnul.

Přistoupil k mrtvému, sklonil se a obrátil se k nám zády a tak samozřejmě zakryl výhled na to, co prováděl. Ale mezi jeho rozkročenýma nohama bylo vidět, že prohledává mrtvému kapsy. Nakonec vytáhl karty a ukázal nám je.

Kývl potom na Barneyho a řekl:

„Sepíšu protokol o ohledání mrtvoly. Musíš ještě podepsat svoji výpověď, Barney. – Můžeš to udělat dnes

večer, než tady zase nastoupíš do služby. – Peníze zatím vezmu do úschovy. Budete asi muset spočítat, o kolik vás ten podvodník svými triky okradl. – Pošlu sem lidi z pohřební služby.“

Ještě jednou se rozhlédl.

Nikdo nic neříkal.

Alamo Tores sebral k prasknutí plný měšec ze stolu. Vedle se ještě povalovaly nějaké peníze. Byly to dolarové bankovky a dvacetidolarové mince, tedy žádné drobné. Hrálo se tady asi vysoko. Tady šlo o tisíce.

Alamo Tores na mě kývl. „Vezmi si jeho klobouk a nacpi peníze do něho. A potom přijď za mnou.“

Poslechl jsem a pohnul jsem se. Když jsem bral ze země klobouk mrtvého hráče, pohlédl jsem mu do tváře. Byl to hezký mužný obličej. Tenhle chlapík určitě nebyl žádný křupan.

Shrábl jsem peníze ze stolu do klobouku a vyšel jsem za Alamo Toresem.

Šli jsme až k nejbližšímu nároží. Tam jsme se zastavili. Tores si zapálil tenounkou viržinku a zabafal.

Díval jsem se na něho ze strany.

Právě zabil člověka. A celé jeho chování – i řeč – byly naprosto chladné. Zeptal jsem se: „Vám asi neujde nikdo s trochu velkou výhrou, že?“

Úkosem na mne pohlédl.

„Co tím myslíš?“ opáčil. „Ten vyhrál asi sedm tisíc dolarů. Byl to vážně veliký hráč. Přišli bychom o sedm tisíc dolarů. – Kdyby je odvezl z města, John Jarrigan by mě poslal k čertu a se mnou i tebe.“

Polkl jsem. Protože to, co jsem od samého počátku tušil, se teď změnilo v naprostou jistotu.

Ale přesto jsem se zeptal: „Byl to falešný hráč? Vážně vyměnil karty?“

Alamo Tores se na mě zase úkosem podíval.

„Copak já vím?“ zeptal se. „To přece není důležité, brácho. To nebylo důležité hned od začátku. Věděl, že s vysokou výhrou se z našeho města tak snadno nedostane a tak si dokonce přivedl s sebou kámoše, který mu měl krýt záda. Odjeli by hned ranním vlakem. – A když jsem přišel, hned se mu rozsvítilo, ne? Vytáhl pistoli.“

Ano, to byla pravda, to jsem viděl.

Jenže být na místě toho hráče, zřejmě bych vytáhl pušku i já a pokusil bych se s penězi, které jsem vyhrál, probít si cestu.

Moc jsem se nedivil. Protože jsem už dávno pochopil, že ti vlci tady v Longhorn City neznají slitování. Nikdo nesměl v jejich království přijít k jakémukoliv bohatství.

Jen jsem se zeptal: „A komu vlastně patří ta herna FAlr Play?“

Ledabyle se usmál. „No komu asi?“ opáčil. „Johnu Jarriganovi, komu jinému?“

Vykročil dál a já se opět držel jako dříve po jeho boku.

Byl jsem strašně zvědavý na toho Johna Jarrigana, který platil takové lidi jako Alamo Torese, Ed Stedloeho, moje oba přátele Jose a Hogana, mne a spousty dalších a který tak s pomocí nás všech ovládal město.

Ano, teď platil i mě.

Zatraceně, to se mi nelíbilo.

Ale copak jsem měl odjet a zapomenout na všechno a o nic se už nestarat ?

Když jsem se nad touto otázkou zamyslel, polekal jsem se.

Zatraceně, proč bych se měl starat o věci, které by mě měly trápit, jen kdybych chtěl to svinstvo tady napravit?

Ale copak jsem to opravdu chtěl?

Copak jsem byl takový blázen?

Došli jsme až k úřadovně. Alamo Tores uzamkl peníze do trezoru, který stál v koutě vedle obrovitého psacího

stolu, u kterého jistě obvykle sedával šerif a nejvyšší velitel policie v tomto městě. Toho jsem ovšem zatím neznal.

Alamo Tores přistoupil k jedné vestavěné skříni, vzal z ní láhev a přiložil si ji k ústům. Třemi pořádnými doušky upil z tekutiny jantarové barvy.

Pak zase láhev postavil na původní místo a obrátil se ke mně.

„Běž teď na obchůzku," řekl. „Já si zatím lehnu támhle do kamrlíku na lehátko. – Už víš, co a jak. – Kdyby tě někdo zavedl k Johnu Jarriganovi, tak buď zdvořilý. Jestli hned nezíská dojem, že ho uznáváš jako šéfa, skončil jsi tady."

Otevřenými dveřmi zmizel ve vedlejší místnosti, v níž zřejmě bylo lůžko pro noční službu.

Vyšel jsem zase ven a zamkl dveře.

A pak jsem uvažoval.

Napadla mi ta spousta peněz, co Jos a Hogan hodili do jámy u zadních dveří. Obešel jsem dům a dostal jsem se boční uličkou do dvora a přistoupil až k jámě vedle zadních dveří.

O pár chvil později jsem to už věděl.

Peníze ještě ležely pod odpadky. Bože můj, ti chlapi tady měli ale nervy!

Nechali celý ten obrovský lup klidně ležet pod odpadky.

Ohlédl jsem se.

Nebylo vidět nikoho. Dvůr obklopovaly kůlny, stohy dříví, stály-tam polámané vozy a povalovalo se tam stavební dříví.

Lidi vidět nebylo.

A tady v jámě na odpadky ležely pytle plné peněz.

Možná to bylo na sto tisíc dolarů.

Alamo Tores spal uvnitř v úřadovně.

Hlídky byly mimo město, aby jako na oko pronásledovaly lupiče.

Co jsem měl dělat?

Chtěl a musel jsem něco dělat, to jsem cítil.

Takže jsem ty čtyři pytle vytáhl. Pracoval jsem rychle. Odnesl jsem je do uličky, kterou jsem se sem dostal. Cestou jsem zahlédl pootevřené okénko. Rozevřel jsem ho dokořán a pytle hodil dovnitř. Dva pytle se zacinkáním dopadly na zem. Ano, to byly zlaté mince.

Vsoukal jsem se oknem dovnitř a ohlédl jsem se. Byla to zřejmě nějaká zapomenutá komůrka, ve které měla uklízečka nebo ten, kdo dělal v šerifově domě pořádek, uložené čisticí potřeby a vůbec věci pro úklid. Ale stál tu i malý žebřík a pár poškozených židlí.

Otevřel jsem dveře a vstoupil do chodby.

Naproti byly další dveře. Byla na nich cedulka. Soudce Earl McClellan.

Přečetl jsem si ji třikrát. Pak jsem konečně pochopil.

Tohle byla soudcova pracovna. Vedle byla jistě soudní síň. Stál jsem tedy v hlavní budově takříkajíc městské radnice, ke které byla věznice se šerifovou úřadovnou přistavena pouze jako křídlo.

Prošel jsem chodbou a otevřel jsem dveře. Nebyly zamčené.

Ale v místnosti nikdo nebyl.

Rozhlédl jsem se a vtom jsem dostal výborný nápad.

Peníze byly v soudcově místnosti jistě dobře schované. Tam je určitě nikdo hledat nebude. Na jedné skříni stály dva veliké cestovní kufry. Byly prázdné. Soudce z nich vše vybral. Dříve v nich zřejmě byly knihy, které teď stály v polici. Takový soudce s sebou musí vždycky tahat spoustu sbírek zákonů a podobných učených knížek.

Nacpal jsem pytle s penězi do obou kufrů a postavil jsem je zase na skříň. Byly už velice zaprášené, což svědčilo o tom, že se jich už dlouho nikdo nedotkl.

Vyšel jsem ven a zase jsem oknem vyskočil do uličky. –

Venku jsem se rozhlédl kolem.

Doufal jsem, že mě nikdo nesledoval.

Protože jinak ...

Ani jsem na to raději nepomyslel a vydal jsem se na obchůzku městem.

* * *

Cítil jsem jakési uspokojení, když jsem absolvoval svou první obchůzku.

Bylo už pozdě odpoledne. Několik salónů už zase otvíralo. Herny pomalu ožívaly. A od nádraží sem pořád doléhalo bučení dobytka.

Do města přijela skupina honáků. Odevzdali právě stádo a dostali zálohu. Než se vydají k holiči a do jeho lázně, chtěli se napít trochu ohnivé vody a udělat si tak alespoň prozatím náladičku. Až totiž budou vonět levandulovým mýdlem a pomádou, začnou tady páchat všemožné hříchy, které si jen bude možné za peníze koupit a možná ještě něco navíc.

Přihnali se velice rychle. Prach se zvířil. Před obchodem stálo několik žen, které to mračno prachu zahnalo dovnitř do krámu. Dveře obchodu se s bouchnutím zavřely.

Stoupl jsem si před dveře lokálu a zabránil jsem chlapům ve vstupu. Podívali se na moji plechovou hvězdu, zarazili se a tlačili se přede mnou na dřevěném chodníku. Smáli se a neklidně přešlapovali. Jeden z nich řekl: „Vypadá, jako by měl něco na srdci. Hej, policajte, co je?“

Vycenil jsem na ně své běloskvoucí zuby. Měl jsem tmavší pleť a docela dobře bych se mohl vydávat za Komanče. A vypadal jsem dost tvrdě, to jsem věděl.

Nechal jsem je tedy pocítit všechnu svou tvrdost. Přímo ze mě vyzařovala a to jsem chtěl. Protože jsem musel

jednat rázně, jestliže jsem si chtěl ve městě, jako šerifův zástupce, zjednat respekt a najít přátele.

A tak jsem řekl: „Hoši, zvířili jste tady spoustu prachu, když jste sem přijeli. To je zakázáno. Ale chceme být ke svým hostům milí – vážně! Před chvílí se toho prachu nalokalo několik dam. Utekly do krámu, aby se nezadusily. Bylo by fajn, kdyby někdo z vás do toho obchodu zašel a těm dámám se omluvil. Máte určitě mezi sebou nějakého hezouna, který by to báječně zvládl, ne?“

Nemluvil jsem výhružně, ale přesto tak, že z toho mohli vycítit tvrdý podtón.

Jenže tohle byli tvrdí hoši. Celé ty útrapy cesty se stádem zvládli jen díky tomu, že byli divocí, tvrdí a bezohlední, protože se dokázali postavit proti všemu, co se jim dostalo do cesty.

To je udělalo nejen divočejšími, odvážnějšími, ale i pyšnějšími.

Vyzývavě, nepřátelsky a výhružně se zasmáli.

Jeden z nich řekl: „A když nebudeme chtít, poldo ? Co když kašlem na to, co si o nás myslí nějaké báby?“

Zvedl jsem ukazovák pravé ruky. Levačka spočívala na revolveru, protože jsem byl levák.

A řekl jsem: „Dávejte si pozor,hoši! Jste Texasani jako já. A v Texasu platí zásada, že člověk by měl být uctivý vůči matce a sestře. Copak už jste to cestou u těch rohatých bestií zapomněli? Takže si to rozmyslete!“

Už jim bylo jasné, že neustoupím. A tak si mě pozorně prohlíželi.

Jeden z nich řekl: „To je, zdá se mi, jakýsi zelenooký Komanč. Ten by nám chtěl vážně nadělat nepříjemnosti. – No a jaké?“

Poslední slova patřila mně.

Zavrtěl jsem hlavou. „To bych se potom velice rozzlobil,“ řekl jsem. „Ale raději bych dal přednost tomu,

kdybychom se klidně dohodli. – Takže, kdo tam půjde a omluví se?“

Užasli a dívali se na mě. Pochopili, že nemám strach a že přesto nejsem blázen. To se jim zamlouvalo.

Kdosi prohodil: „Vidíte, to je Texasan. – Myslím, že to udělám já. Hej, poldo, můžou ostatní do salónu, zatímco já půjdu za těmi dámami do obchodu?“

Přikývl jsem a ustoupil jsem stranou.

Zaváhali a pak se protlačili kolem mne dovnitř.

A ten, který mluvil naposledy, se vydal přes prašnou ulici na druhou stranu a zmizel v obchodě.

Rozhlédl jsem se kolem a zase jsem byl sám se sebou spokojen. Jistě, tohle byla jen maličkost, ale spousta takových maličkostí mi udělá jméno.

Kovboj se chvíli zdržel v obchodě. Pak zase vyšel ven, pozpátku a mávaje kloboukem a ještě jednou se uklonil.

Když se obrátil, usmál se. Vydal se napříč ulicí ke mně. Za chvíli u mě zastavil.

„Ty měly ale radost a byly docela fajn,“ řekl. „Byla to legrace, poldo. – Mám holt pořád ještě svůj starý šarm. Nejradši by mě byly pozvaly na kávu. – Tos udělal náramně, strážníku, já jim totiž řekl, že to byl tvůj nápad. – Až budou příští volby, určitě od nich dostaneš všechny hlasy. Tos udělal dobře. – Jakpak se vlastně jmenuješ?“

A už zase vykročil k odchodu.

Řekl jsem: „Já jsem Ben Maddebow.“

Vtom se zarazil a podíval se na mne přes rameno.

„Maddebow?“ zeptal se. „Znal jsem jednoho chlapíka a ten byl u jezdectva s nějakým Benem Maddebowem za války. – Seržant Ben Maddebow z Brazocu. – Co?“

Přikývl jsem. „To bych mohl být já.“

Podíval se na můj kolt a hvízdl mezi zuby.

Pak odešel dovnitř za svými kumpány. Tušil jsem, že o mně slyšel nějaké historky, které se vykládaly v naší

texaské brigádě. – Dvakrát jsem měl být povýšen na důstojníka a vždycky jsem to odmítl.

Šel jsem dál, procházel jsem se městem a všechno jsem si důkladně prohlížel.

Když jsem šel kolem malého obchůdku s galantérií stála u jeho dveří nějaká mladá žena a přibíjela ceduli. Nejprve jsem ji viděl zezadu a pak z profilu.

A to, co jsem viděl, se mi líbilo. Zastavil jsem se a zeptal se: „Mohu vám pomoci, madam?“

Pohlédla stranou, přes rameno dozadu. V puse měla ještě tři hřebíčky a tak, protože nemohla mluvit, jen hbitě přikývla.

Vzal jsem jí kladivo z ruky. Jeden hřebík už zatloukla skrz roh sítku do stěny domu. Já ho zatloukl dočista a cedulku jsem narovnal. Ustoupila dozadu, vyndala si hřebíky z pusy a přimhouřila černé oči.

„Trošku výš,“ řekla. „Levý roh trochu výš – ne to už je moc. Jo, tak je to fajn. Teď můžete.“

Ale nemohl jsem. Musel jsem si ji napřed pořádně prohlédnout.

Protože mě to zasáhlo najednou jako blesk.

Zatraceně, vím, že to zní jako kýč, ale přesto to tak bylo. Podíval jsem se na ni a pocítil jsem něco, co dosud nikdy. Zadržel jsem dech a cítil jsem, jak mi krev buší ve spáncích.

Možná jsem v té chvíli dokonce vypadal dost hloupě, skoro jako nějaký beran.

Ale pochopil jsem, že i ona se na mě dívá stejně – jaksi užasle a nevěřícně – jako bych byl něco, co by podle ní vůbec nemělo existovat.

Usmál jsem se.

„Hej,“ řekl jsem, „jmenuji se Ben. Ben Maddebow. A tohle je asi nejkrásnější den mého života.“

Její tmavé oči se ještě zvětšily. Krásně kontrastovaly s

jejími blond vlasy. Měla je vzadu svázané sametovou stuhou. Malý nosík a pěkná ústa. Kolem koutků úst a očí bylo patrných pár drobných vrásek. Nebyla už mladá, nýbrž žena, která už v životě něco zakusila.

Náhle jsem dostal strach, že už patří jinému muži.

Najednou se usmála.

„Hej," řekla i ona," těší mě, že vás poznávám, Bene Maddobowe. Moje jméno je támhle na vývěsce. – A tady je hřebík."

Podala mi hřebík.

Vzal jsem ho a podíval jsem se na vývěsní tabuli.

Četl jsem tam Cindy Belldayová Galantérie

Takže se jmenovala Cindy Belldayová.

Přiložil jsem hřebík k druhému rohu tabulky a začal jsem tlouct. Protože jsem levák, držel jsem hřebík pravačkou. Praštil jsem se do palce.

Bože můj ? Co jen se to se mnou stalo? Normálně jsem byl dost šikovný a dokázal jsem přibíjet hřebíky bez toho, abych se na ně musel dívat. Zvládl jsem dokonce ukutí podkovy a okování koně.

A teď se praštím do palce jako kluk, který drží kladivo v ruce poprvé v životě. Tiše se zasmála, když jsem vykřikl „au" a strčil si palec do pusy.

Podíval jsem se na ni přes rameno a držel si pořád ještě palec v ústech jako lízátko. A ona se rozesmála naplno a z celého srdce. Její smích byl okouzlující. Připadal mi jako nádherná melodie. Na bolavý palec jsem dočista zapomněl.

Ale pak jsem ho přece jen vytáhl z pusy a řekl jsem: „Tak to dopadá s člověkem, který náhle spatří uskutečnění svého snu. – Z toho vidíte, jak jste mě okouzlila, Cindy Belldayová."

Opět se usmála.

Pak pohlédla na mou šeiifskou hvězdu a zvážněla,

zarazila se a jako by se zamyslila. Cítil jsem, jak se na mne kriticky zadívala.

A tak jsem řekl: „Dost – nepřemýšlejte dál. – Jsem tady docela nový. Přijel jsem do města se stádem jako honák a dostal jsem tenhle džob. – Prosím vás, nebuďte vůči mně zaujatá. – Dejte mi šanci, ano?“

Na chvilku přimhouřila oči.

Ale neřekla nic. Tušil jsem, že se v životě už několikrát zklamala. Ale teď přikývla.

Takže mi dá šanci, ačkoliv mi nic neslibuje. Zatloukl jsem hřebík a pak i poslední dva. Tentokrát už jsem mířil přesně. Už jsem se zase ovládal. Zmatek jsem překonal.

Když jsem se na poraněný prst podíval, viděl jsem, že krvácí.

Viděla to i Cindy Belldayová. Vzala mi kladivo a řekla: „Pojďte dovnitř, Bene Maddebowe. Něco s tím uděláme. Když teď na to nedostanete studený obklad, naběhne vám. – Pojďte.“

Otevřela dveře.

V té chvíli procházely po dřevěném chodníku dvě ženy. Měly plné koše nákupů. Ustoupil jsem, aby mohly projít mezi mnou a vchodem do krámku.

Jenže ony se zastavily a když jsem smeknul klobouk, poděkovaly mi.

Jedna pronesla dost hlasitě: „Jakže se jmenujete, strážníku?“

„Maddobow, Ben Maddebow, madam,“ odpověděl jsem. „Mohu vám být v něčem nápomocen?“

„Ne,“ řekla žena. „Ale vaše jméno si musím zapamatovat. Předtím jste z divoké bandy honáků udělal hotové džentlmeny. To se brzy rozkřikne.“

Obrátily se k Cindy Belldayové.

„A vy už ho také znáte, slečno Belldayová?“ zeptala se pichlavě.

Cindy Belldayová přikývla.

„Ano, také, paní Backerdeeová. Právě se uhodil do prstu. Takže ho teď zvu dovnitř, aby si prst strčil do studené vody. – Půjdete také? Postavila bych na kávu.“

Zeptala se s medovou zdvořilostí.

Ale v očích jsem zahlédl vztek.

Už dávno vím, že ženy nejsou žádní andílci, i když si my muži občas myslíme, že jsou.

„Ale ne, slečno Belldayová, máme své rodinné povinnosti, musíme připravit oběd ... Och, už je tolik hodin.“

Ta, která teď mluvila, vyrazila skoro výkřik zděšení. Zřejmě se v obchodě zdržela při klevetách příliš dlouho. Obě spěchaly pryč.

Cindy Belldayová se na mne usmála.

„Tyhle ženské ...,“ řekla. „Ale vy, Bene Maddebowe, máte zřejmě tuhle mocnou sílu na své straně. – Jste asi chytrý chlapík, který to umí se ženami každého věku, co?“

„Ne,“ řekl jsem, „tak to není.“

Zkoumavě se na mne podívala. Pak vešla dovnitř.

Následoval jsem ji.

Obchůdek byl malý. Hned vedle byla krejčovská dílna. Stála v ní krejčovská pana, police, pracovní stůl. V koutě byla kamna. Ve výklenku byl dřez s pumpou. Muselo to stát spoustu peněz, ale byl to jediný přepych, který jsem tady viděl. Cindy Belldayové se zřejmě nevedlo příliš dobře.

Je to tedy už druhá krásná žena v tomhle městě, která musí vydělávat peníze mnohem namáhavěji, než děvčata z tančíren.

Cindy Belldayová přinesla hrnec s vodou a řekla: „Posaďte se ke stolu a zchlaďte si ten palec. Zlomil jste si nehet a krvácí to. Přinesu vám hadr.“

Postavila hrnec přede mne a chtěla se obrátit a dojít pro

utěrku. Jenže jsem ji chytil za ruku a pevně stiskl. Byla asi tak střední postavy a vzhlédla ke mně vzhůru.

Dívali jsme se na sebe z těsné blízkosti.

A pak jsem ji políbil.

Nejprve jsme jakoby hledali svá ústa. Ale pak se ve chvíli rozhořel plamen.

Ona se pak odtáhla. Hned jsem ji pustil.

Řekla: „To je na mne moc rychle, pane. – A taky je to pěkně hloupé."

„Ne," řekl jsem, „hloupé ne, moc rychlé ... to možná. – Ale já už na vás nebudu naléhat, Cindy. – Ne, chtěl jsem jen zjistit, jestli mezi námi skutečně něco je. – Jste opatrná, Cindy. Máte strach. A protože máte strach, musím být opatrný. – Jinak bych mohl všechno ztratit ještě dřív, než to začne. – Cindy, měl bych šanci?"

Při téhle otázce jsem pomalu ustoupil dozadu.

Opět pohlédla na moji šerifskou hvězdu.

„Možná," řekla. „Uvidíme. – Snad. – Jenže tady ta hvězda z vás dělá Jarriganova kumpána, jeho přisluhovače a poskoka. Vládne celému městu. – Ještě než jsem vůbec prodala první spodničku holce z tančírny, musela jsem mu zaplatit padesát dolarů jako poplatek za ochranu. – Za ochranu, slyšíte?"

Přikývl jsem. „Tak už to chodí ve městech, kde vládnou klany," řekl jsem. „Proč jste sem přišla, Cindy?"

Nebylo znát, že by se nějak zarazila, to ne. Ale přesto jsem cítil, že zostražitěla a že byla vnitřně velmi napjatá. Přimhouřila oči. Vycítil jsem z nich opatrnost.

„Možná vám to řeknu později – mnohem později," řekla.

Přikývl jsem a odešel jsem.

Ne, nestrčil jsem si palec do vody. To mi připadalo hloupé. Když jsem vyšel ven, olízl jsem krev, která vytekla zpod nehtu.

Přistoupil ke mně jakýsi mládenec. Měl pronikavý a drzý pohled. A řekl: „Pan Jarrigan vás očekává. – V hotelu Kosmos. – Nenechte ho ani chvilku čekat!“

Přikývl jsem a vydal jsem se šikmo přes ulici. Takže teď konečně uvidím toho Johna Jarrigana, který má tohle město pod palcem, který ho ovládá s pomocí pěkně divoké bandy a který platí dokonce i muže zákona.

Takže si mě přeje vidět.

Před vchodem do hotelu se vynořil Jos Kehoe. Čekal na mě a palce měl zastrčené za opaskem. Když jsem se u něho zastavil, zeširoka se usmál a kývl na mě.

„Jsem teď policajt v herně FAlr Play,“ řekl. „Dostanu sto dolarů měsíčně a budu mít všechno zadarmo – všechno, i holky Andělské Mámy. A za dobrou prácičku budou prý i dobré odměny. – Alamo Tores například dostane pět stovek.“

Zmocnilo se mne roztrpčení.

Alamo Tores zabil a zabavil celou výhru člověka, který měl štěstí a vyhrál. Uchránil svého pána a chlebodárce Johna Jarrigana od ztráty asi sedmi tisíc dolarů. – A teď za to dostal pět set.

Takže tak to tady chodí.

Podíval jsem se na Johna Kehoea.

„A kde je Hogan? – Co ten má za džob?“ zeptal jsem se pomalu.

„Ach, ten dělá totéž v salóně Oriental.“

Pohupoval se na špičkách a podpatcích holínek.

„A ty – ty už sis zvykl, strážníku ?“ zeptal se.

Vážně jsem se na něho zadíval. „Josi,“ řekl jsem, „jsme ještě přátelé, bráchové, kamarádi, kteří se na sebe můžou spolehnout? Jako třeba u stáda, když jeden ztratí koně a druhý za něho musí zaskočit. – Jsme ještě pořád takoví, jak jsme byli?“

Hluboce se zamyslel. Pak se na mne klidně zadíval a

přikývl. „No to jsme snad pořád, ne? – A zůstaneme až nadosmrti. – Proč se ptáš?“

Hořce jsem se usmál. Pak jsem mu řekl tak tiše, že to mohl slyšet pouze on – nikdo jiný: „Neříkej jim, proboha, že vím, kam jste ukryli ty ukradené peníze. – Za nic na světě jim to neřekni.“

Užasle se na mě podíval a rychle pochopil.

„Tys je …“ začal.

Přikývl jsem a vešel jsem dovnitř. Nešel za mnou a ani se mě na nic neptal. Byl dost chytrý.

Dovtípil se, že jsem té bandě onu kořist ukradl, že jsem si k tomu prostě vyčíhal vhodnou příležitost.

Mohlo být ještě pořádně horko.

Vevnitř jsem přistoupil k recepčnímu pultu. Vrátný řekl. „Pan Jarrigan sedí v modrém salónku. – Tudy, těmito dveřmi, strážníku.“

Přikývl jsem a zamířil jsem ke dveřím. Krátce jsem zaklepal a vstoupil.

Jarrigan seděl u stolu sám.

Ale na okenním parapetu seděl jakýsi muž, které koutkem oka sledoval dění na ulici a současně viděl i na Jarrigana a na vchod do místnosti.

Hned mi došlo, že tenhle muž je pěkně nebezpečný. Byl to Jarriganův osobní strážce, jeho ochránce, najatá gorila.

Zatím jsem se na něj podíval jen letmo.

Pak jsem pohlédl na Jarrigana.

Měl na hrudi uvázaný ubrousek, těsně pod širokou dvojitou bradou. Měl kulatý obličej a na lysé hlavě mu odstávaly veliké uši. Jak přežvykoval, neustále se hýbaly.

Pokynul mi vidličkou. Přistoupil jsem blíž, zastavil jsem se a řekl: „Dal jste mě zavolat, pane?“

„Ano, abych si tě prohlédl, chlapče,“ řekl a pevně se na mne podíval.

Vydržel jsem jeho pohled, ale nebylo to snadné.

Protože v něm byla jakási sugestivní síla. Když jste se mu dívali do očí, docela jste zapomněli na tu lysou lebku s mohutnýma ušima. Z jeho očí byla cítit jeho obrovská vůle, tvrdost, síla a ukrutnost šelmy.

To jste cítili.

Díval se na mne hezkou chvíli. Bylo mi, jako by se vnořil do mého nejhlubšího nitra a já se snažil, abych se zbavil jakýchkoliv nepřátelských myšlenek nebo pocitů vůči němu. Protože on by je odhalil. To jsem dobře věděl. Měl instinkt divokého vlka.

A tak jsem tady stál a nechal jsem, aby na mě zíral a hodnotil mě svým neomylným instinktem.

Nakonec odvrátil lysou hlavu k chlapíkovi, který seděl na okně. „No, Mořte?“ zeptal se. Pistolník mlčel. Rovněž jsem se na něho podíval a opětoval jeho pohled. Ten chlap byl sotva střední postavy, ale i když seděl, bylo vidět, že má dobře stavěné tělo. Přitáhl si koleno a oběma rukama si ho objal. Viděl jsem jeho široká zápěstí. Byla téměř stejně široká jako samotné dlaně. Měl dlouhé ruce – nebezpečné, silné. Jistě, vždycky záleží na tom, jakému člověku takové paže patří – zda umělci či zabijákovi. Z toho muže také cosi vyzařovalo a já to cítil téměř fyzicky.

„Ten je nebezpečnější, než ti dva. – Jestli bude věrný, bude velice užitečný. – A jestli ne...“ Zmlkl, zvedl se z parapetu a přistoupil ke mně. Jeho rychlé klouzavé pohyby mi prozradily všechno. Tak se asi plíží číhající kocour – nebo vlk. A když se přede mnou zastavil, musel se na mě dívat nahoru. Ale určitě se necítil menší.

„Dávej pozor,“ řekl, „něco ti vysvětlím.“

Ukázal na hvězdu.

„Tu jsme ti dali my. A dokud my budeme chtít, můžeš ji nosit. Za to ale musíš být náš. Náš, rozumíš? – Ještě můžeš říct, že sis to rozmyslel a že ten džob radši nechceš. – Potom můžeš odjet. – Ale jestli teď zůstaneš, jsi náš a

my od tebe očekáváme věrnost. – Rozuměls? Protože kdybys nebyl věrný, zabijeme tě. – Rozuměl jsi?“

Mluvil docela klidně, téměř zdvořile, ne výhružně, nýbrž naprosto věcně.

Ale já poprvé v životě pocítil z někoho strach a srdce se mi sevřelo obavami.

Trochu namáhavě jsem polkl a přikývl jsem.

„Rád bych to zkusil,“ řekl jsem.

Tu přikývl i on a zeptal se. „A proč se potloukáš po městě sám? Kde je Alamo Tores?“

„Ten si šel lehnout,“ odvětil jsem.

„Všechno mi ve městě ukázal a vysvětlil a šel si pospat. Zastanu ho docela dobře. Jestli mi to nevěříte, můžete mi hvězdu odebrat rovnou.“

Záměrně jsem vložil do svého hlasu trochu trucovitosti. Rád bych, aby si mysleli, že jsem ctižádostivý pistolník.

John Jarrigan se od svého stolu hrdelně zachechtal.

A protože měl ústa plná jídla, zaskočilo mu a rozkašlal se. Přistoupil jsem k němu a bouchl ho do zad.

„Díky, hochu, díky,“ oddychoval. „Óch, to bylo nebezpečné. Myslím to, jak mi zaskočilo. – Můj otec takhle zemřel. Taky mu zaskočilo sousto.“

Obrátil se k pistolníkovi.

„Takže, Mořte,“ řekl, „vyzkoušíme je. – Měj je v merku. Ať dostanou šanci. – Můžeš jít, hochu. – Jakže se jmenuješ?“

„Maddebow,“ řekl jsem, „Ben Maddebow.“

Přikývl a zase si nacpal plná ústa jídla. Byl to vyložený žrout. Kdysi jsem četl, že všichni takovíhle náruživí jedlíci byli v dějinách despotové a tyrani.

A Johna Jarrigana jsem za takového také považoval.

Odešel jsem a byl jsem moc rád, když už jsem zase stál venku. Na zádech jsem cítil pot.

Myslel jsem na to, že jsem těmhle lidem ukradl veliký

lup a dobře ho ukryl.

Až ty peníze začnou hledat, to teprve vypukne peklo.

Proč jsem to vůbec udělal? Co jsem vůbec chtěl ? Nebylo by lepší, kdybych sedl na koně a odjel na míle daleko, pryč odtud?

Na nejbližším nároží jsem se zastavil.

Vzpomněl jsem si na Cindy Belldayovou.

Ta totiž byla tou nejsilnější pohnutkou pro to, abych zůstal v Longhorn City i dál. Ano, kvůli ní zůstanu. Je to žena, jakou jsem si představoval ve svých snech a o jaké jsem si myslel, že na světě vůbec nemůže existovat. Ale existovala. Narazil jsem na ni tady – v tomhle divokém městě. A chtěl jsem ji mít.

Jenže pro mé setrvání tady byly ještě další důvody.

Byli tu Jos Kehoe a Hogan Carmike.

Když na ně nedám, pozor, brzy se ocitnou v pasti. A stanou se z nich zločinci. – Těmi už vlastně jsou. Jen já můžu zase všechno dát do pořádku.

Šel jsem dál a když jsem dorazil ke vchodu do šerifovy úřadovny, vyšel odtamtud menší podsaditý chlapík, který si na šišatou lysou hlavu nasadil šedivý klobouk. Ten muž měl skráně jako křeček a zamžoural na mě malinkýma pronikavýma očkama.

„Vy jste ten nový strážník," řekl. „Tak to je na čase, abychom se seznámili. Já jsem soudce McClellan. – Rozumíte? A jestli kolem mne ještě jednou projdete bez pozdravu, mladíku, tak..."

„Promiňte, vaše ctihodnosti," přerušil jsem ho. „Už nikdy nebudete mít důvod stěžovat si na mou neuctivost. Vím, zač vám vděčím."

Zíral na mě blýskajícíma se očima velice nedůvěřivě a pořád ještě vztekle.

Možná si myslel, že si z něho dělám dobrý den. Ale tak to opravdu nebylo. Soudce přece má právo na úctu měst-

ského strážníka. To je jasné.

Přikývl. „A jak se jmenujete?“

Uvedl jsem své jméno a dodal jsem: „Přijel jsem do Longhorn City z Texasu jako honák stád, vaše ctihodnosti. –Možná vás to bude zajímat.“

„Ano,“ řekl. „To je důležité vědět. —

Takže nepatříte k těm pobudům, co sem přitáhli jen tak. Dám si na vás pozor, strážníku Maddebowe. A teď se jdu napít.“

Odešel a jeho chůze i celé držení těla mi připomínalo křečka, který vylezl ze svého hnízda a hledá si potravu.

Chvíli jsem se před šerifovou úřadovnou zastavil a zase jsem pomyslel na toho pistolníka, jehož jsem znal pouze křestním jménem – Mort. Měl jsem pocit, že mi vstávají vlasy na hlavě.

A najednou mi došlo, proč jsem to všechno cítil. Bylo to docela jednoduché.

Ten pistolník se světlýma očima posazenýma tak daleko od sebe, jak jsem to ještě u žádného člověka neviděl – tak ten pistolník a já jsme byli jeden druhému souzeni.

Náhle jsem s neotřesitelnou jistotou začal tušit – snad proto, že jsem na toho Morta tak intenzívně myslel – že spolu budeme bojovat, dokud jeden z nás nezemře.

Ano, určitě to tak bude.

To mi bylo najednou nad slunce jasné.

* * *

Když jsem chtěl vstoupit do kanceláře, vrátil se první oddíl pronásledovatelů.

Bylo to šest jezdců pod velením šerifova zástupce Eda Stedloe, tedy toho muže, který nás uvítal, když jsme jako vězni leželi v celách na tvrdých pryčnách a byli jsme v

pěkné louži.

Zíral na mě unaveně, celý zaprášený, ze svého koně a žasl.

Usmál jsem se na něj z okraje dřevěného chodníku.

„Asi se divíš, co?“ zeptal jsem se.

Ale on jen unaveně zavrtěl hlavou a mávl rukou. Pak řekl: „Lehneme si teď na pár hodin. – Vezmu potom noční službu, jako obvykle. Kde je Alamo Tores?“

„Už hodinku nebo dvě spí,“ odpověděl jsem. „Musel zastřelit jednoho hráče.“

„Aha,“ poznamenal Ed Stedloe a pokračoval dále ke stáji. Jeli za ním i ostatní jezdci. Jejich koně klopýtali v prachu vozovky. Ed Stedloe tedy s nimi skutečně jezdil křížem krážem, jako by hledal lupiče.

Jeho jezdci tedy do věci zasvěceni nebyli.

Vešel jsem dovnitř a posadil se k psacímu stolu. Jenže dlouho jsem sám nezůstal. Přišli totiž Jos Kehoe a Hogan Carmike.

Přiložil jsem prst na ústa a přistoupil jsem ke dveřím, které vedly do místnosti s celami. Byly to mohutné dveře a byly pevně zamčené.

Když jsem se obrátil ke svým přátelům, Jos už říkal: „Hej, co to má znamenat, že jsme ti neřekli, kam jsme schovali ty ukradené prachy?“

Mluvil potichu.

A já odvětil rovněž potichu: „Jsou fuč. – Budou je hledat. A když jsem o úkrytu nevěděl, nebudou mě podezřívat, že jsem je vzal já. Vás podezřívat nemůžou, protože z vás určitě ani na chvíli nespustili oči. – No tak co, chápete aspoň trošku?“

Žasli.

„Prachy že jsou pryč?“ zeptal se Hogan a rychle dodal: „No samosebou, že jsou pryč! Nebo si myslíš, že je tam v té díře na smetí nechají trčet celé dny a noci?“

„Jsou pryč, protože jsem je vzal a schoval," řekl jsem.

Pak jsem viděl, jak se otevřely venkovní dveře. Vstoupil jakýsi muž.

Rychle jsem zadrmolil: „To je ale od vás fajn, že jste mi přišli gratulovat. Už jsem si myslel, že mi závidíte, že jsem hvězdu dostal já a ne někdo z vás dvou. Až mi skončí služba, napijeme se spolu. Jo, zvu vás na skleničku. – Co si přejete, pane?" moje otázka platila muži, který vešel.

Ale Jos řekl rychle: „Och, to je Charly Skinner. – Ten se o nás stará, protože to tady v Longhorn City ještě všechno pořádně neznáme. – Ten nás asi hledal. – No, Charly, přišli jsme pogratulovat Benovi k té hvězdě. A teď zas můžeme jít."

„Jestli jdete na oběd, půjdu s vámi," řekl jsem a bylo mi jasné, že Charly Skinner je špeh.

Kývl na mě. „Jo, jdeme se najíst. V hotelu Kosmos je jídlo nejlepší. A my máme všechno zadarmo. I ty, strážníku."

Den uběhl bez zvláštních událostí.

Město totiž bylo ve dne dost klidné. Jen od překládkového nádraží se neustále ozývalo bučení krav, syčení lokomotiv a bouchání vagónů.

Ze dvou různých směrů se vrátily další oddíly pronásledovatelů. Bankéř přišel do úřadovny a ptal se na výsledek pátrání.

Mezitím se už vzbudil Alamo Tores. Vypadal zase čerstvě. Proto také bankéři odpověděl on: „Nic, pane Hillderee – vůbec nic. Musel jste přece počítat s tím, že lupiči s kořistí uprchnou. Kolik vám vlastně ukradli?"

Podíval jsem se na bankéře „železniční banky", jak se jí tady zkráceně a výstižně říkalo. Její oficiální název zněl: „Finanční ústav Kansaské železnice."

Banka patřila železniční společnosti. Železnice měla samozřejmě zájem na tom, aby celý kraj nalevo i napravo

od trati byl co nejrychleji osídlen. Jen to mohlo zaručovat nárůst počtu zásilek i cestujících. Vždyť železnici nestavěli jen pro stáda dobytka z Texasu. Dráha měla být pulsující tepnou rozkvétající země.

A krví této tepny musely být peníze.

Bankéř byl klidný, štíhlý muž s chladnýma očima. Jeden z těch, kteří se vždy ovládají a zachovávají klid.

Tak působil i nyní.

Řekl: „Bylo odcizeno sto dvacet sedm tisíc dolarů. A to si železnice nedá líbit. – Strážníku, železnice je mocnější, než zločinci v tomhle městě. – Víte, nač narážím?“

„Ne,“ odpověděl Alamo Tores smrtelně vážně. „Ale snad mi to ještě prozradíte, pane Hillderee.“

Ten se jen křivě pousmál. Nebyl to vůbec přívětivý úsměv.

„Ukradené peníze jsou určitě ještě ve městě. – Ty čtyři oddíly jely ven docela zbytečně. Stalo se to jen proto, aby se vám nemohla vyčítat nečinnost. – Ale železnice teď do pátrání nasadí své vlastní lidi. A těm se neopovažte zkřížit cestu. Neopovažujte se těm mužům v čemkoliv bránit. – Jinak vám Kansaská železnice ještě ukáže, kdo je pánem po obou stranách tratě.“

Po těchto slovech bankéř vstal. Podíval se na mne.

„Za nalezení kořisti je vypsána odměna deseti procent. A jestli ti zločinci vrátí ty peníze sami, stáhne Kansaská železnice svoji žalobu.“

„Proč se díváte na mě?“ zeptal jsem se.

Ušklíbl se. Už to nebyl úsměv seriózního muže, ale doslova úšklebek.

„Protože jste tady nový,“ řekl, „který snad k té místní verbeži ještě nepatří.“

Vydal se ke dveřím.

Alamo Tores za ním vykřikl: „A vy si myslíte, pane Hillderee, že já k ní patřím?“

Bankéř se zastavil a pohlédl přes rameno.

„Co si já myslím," řekl, „to povím vyšetřovateli od železnice."

Vyšel ven.

Alamo Tores tiše zaklel. „Ten už nám dlouho nedůvěřuje," řekl. „A je to vlivný člověk. Ten dokáže ze soudce vymámit příkaz k prohlídce kteréhokoli baráku ve městě. – Ale ty ukradené prachy určitě už nedostane. – Myslím, že bychom měli jít zase na pochůzku."

Šli jsme a čas se pomalu vlekl. Nastal večer.

V posledním záblesku dne se vrátil z pronásledování lupičů i poslední oddíl. Vedl ho sám starý šerif – a tak jsem ho poprvé spatřil.

Nevěděl jsem, jestli ho mám litovat, nebo jestli nebyl také jedním z oněch ochotných přisluhovačů Johna Jarrigana a jeho zlosynů. Projel se svými lidmi kolem nás a úkosem na nás pohlédl.

Byl už dost starý. Zřejmě měl dobré jméno, které tady používali jako vývěsní štít. Ovšem jeho zástupci byli zločinci.

A já?

Alamo Tores se za ním ušklíbl.

„Ten jezdil ještě déle, než všechny ostatní oddíly. Ten to všechno vzal moc vážně a sledoval i stopy, ze kterých nebylo nakonec nic. Starý blázen!"

Takže to bylo jasné. Šerif Al Quinncannon ke zločincům nepatří.

Šli jsme dál a míjeli jsme obchod Cindy Belldayové. Právě vyšla ze dveří, jako by nás čekala.

„Bene Maddebowe," řekla, „chtěla bych se podívat na váš palec. A kromě toho jsem pro nás dva připravila večeři. Přijdete?"

Užasl jsem.

Alamo Tores se trochu závistivě usmál a prohodil: „No

teda, to bych si dal taky líbit. – Och, slečno Belldayová, co se vám na tomhle chlapíkovi tak líbí? A co já?“

Ale jeho otázka nebyla míněna vážně. Pokračoval dál a jen ke mně ucedil přes rameno: „Až se navečeřím, Bene, zastavím se tady pro tebe. Zaťukám třikrát na dveře krámu.“

Jeho hlas zněl ke konci poněkud dotčeně. Možná mi opravdu to Cindyino pozvání záviděl.

Zamkla dveře a šla první.

V zadní místnosti se ke mně obrátila a uchopila mě za paže. Postavila se na špičky a políbila mě na tvář.

Nepokusil jsem se ji políbit či obejmout. Ne, tentokrát jsem to neudělal.

Jen jsem řekl: „Děkuji. – Můžu počkat. – Seznámíme se dnes trosku blíž?“

Přikývla a přistoupila ke kamnům.

„Posaď se, Bene,“ řekla přitom. „Jo, chtěla bych, abychom se trošku víc seznámili. – Zavedli tě k Johnu Jarriganovi, že? – Tak tos tam určitě poznal i Morta McClouda.“

A tak jsem se dozvěděl i pistolníkovo příjmení. Jmenoval se tedy Mort McCloud.

„Jo, viděl jsem ho tam,“ řekl jsem. „Copak je s ním, Cindy ? Proč se ptáš ?“

Obrátila se ke mně. Náhle mezi námi zavládla naprostá důvěra.

S naběračkou v ruce řekla od kamen vážně. „McCloud zabil mého bratra. Bylo to minulý podzim.“

Ustrnul jsem. Ale na nic jsem se neptal. Obrátila se opět ke kamnům. Věděl jsem, že i ona teď potřebuje chvilku, aby se zamyslela.

Pak začala nosit jídlo na stůl. Posadili jsme se proti sobě. Byla to dobrá kuchařka. Mluvili jsme o všem možném a při tom rozprávění jsme se skutečně poznali

mnohem blíže.

Ano, měl jsem ji rád čím dále tím více. Jestliže mě zpočátku přitahoval jen její zjev, pak se k tomu teď přidalo všechno to, co člověk dokáže pocítit pouze v rozhovoru nebo při důkladné výměně názorů.

Cítili jsme, že máme mnoho společného.

Zatraceně, pomyslel jsem si několikrát, jsem tady v pěkné bryndě a zároveň tady najdu ženu, kterou bych chtěl na celý život.

Když jsme pak seděli u kávy, vrátila se zpátky k Mortu McCloudovi a ke svému bratrovi.

Řekla: „Vlastně jsem sem přišla, abych McClouda zabila."

Zděsil jsem se.

„Copak ti přeskočilo?" vyjekl jsem a dodal, „ten je nebezpečnější než chřestýš, když na něj stoupneš. – Jenom se od Morta McClouda drž zpátky. Před ním mám respekt dokonce i já. A vůči žádnému chlapovi jsem ho ještě necítil tak intenzívně, jako k němu."

Usrkla ze šálku kávy, jen docela malinko.

Pak řekla: „Mého bratra zvolili za vrchního honáka stáda. Skládalo se z půl tuctu menších stád. Byli to všechno malí rančeři, kteří se dali dohromady. – Můj bratr hnal jejich stáda na místa určení vždycky spolehlivě. Byl to dobrý honák. I cena, za kterou pak stáda prodávali, byla vždycky výhodná. Všechno se zdálo být na nejlepší cestě – dokonalý úspěch. – Doma v Texasu u řeky Antelope už čekali na peníze. Výběrčí daní yankeeů nám stanovili poslední lhůtu."

Odmlčela se a zdálo se, že se ponořila do vzpomínek.

Trochu jí to škublo ústy a ... poklesla. Pak pokračovala: „Jeden z našich sousedů tady hrál poker a dost se přitom opil. Už taktak přišel o všechny peníze. Jenže doma byly peníze potřeba. Nechtěl přestat, chtěl vyhrát zpátky, oč

přišel. – Jenže prohrával pořád dál. Pustili se do něj a pořád ho popichovali. – Nachomýtl se k tomu můj bratr a chtěl ho dostat od hracího stolu. Ale soused byl v opilosti jako smyslů zbavený. Nechtěl pryč. Bylo jisté, že prohraje i zbytek svého podílu z výtěžku prodeje stáda. Bratr ho chtěl odvést od hracího stolu i násilím. Jenže vtom zasáhl Mort McCloud. – Vyměnili si jen pár slov. Pak vytáhli pistole a stříleli. Můj bratr zemřel. Byl v porovnání s Mortem McCloudem asi jako pes vůči dospělému tygrovi. – Jo, to je nejlepší přirovnání. Přinesli pak bratra k hrobaři, jenže sáček plný peněz, který měl pod košilí na prsou, se ztratil. – Takže nejenže ho zabili, ale navíc ho i okradli. Dostal se mezi vlky. – I toho souseda, kterému chtěl pomoci, oškubali do posledního centu. – Přišli jsme doma o ranč. – Moje matka to nepřežila. A otec teď pracuje ve veřejné stáji jako noční hlídač. – No a já přišla sem, abych zabila Morta McClouda. – A hledám někoho, kdo by mi v tom pomohl. Pomůžeš mi, Bene?“

Její otázka mě zasáhla jako rána kladivem.

Takže takhle to tedy je. Jen proto mě pozvala.

A když jí pomůžu, dostanu i ji, takříkajíc jako odměnu.

Chtělo se mi utéct, prostě se zvednout a odejít.

Ale když jsem se na ni podíval, poznal a vycítil jsem náhle, co se v jejím nitru odehrává, co cítí a co si myslí.

Předklonil jsem se a uchopil její dlaně, které ležely na stole po obou stranách šálku s kávou.

„Takhle to nejde, Cindy,“ řekl jsem, „takhle ne. Nenávist nikam nevede. A pomstou mrtvé nevzkřísíš. – Nech to být, Cindy.“

Podívala se na mě.

„Nosíš hvězdu,“ řekla. „A protože je to tak, už brzo budeš stát před rozhodnutím, jestli se přidat k nim nebo se postavit proti. – Máš ještě třetí možnost – totiž zmizet. – Doufám, že jsi chlap a že se jim postavíš na odpor. – A

přitom bych ti chtěla pomáhat. Bene, můžeš ode mě žádat všechno – všechno. A nezůstaneš sám.“

Nabídla se mi – to jsem poznal z jejích očí.

Jaksi vycítila, že nejsem schopen stát se lumpem, který by se přidal ke zdejší bandě.

Chtěl jsem cosi namítnout.

Ale vtom jsme zaslechli, jak kdosi zaklepal na dveře obchůdku.

Rozpomenul jsem se na slova Alamo Torese. Říkal, že mě po večeři tady vyzvedne a třikrát zaťuká.

Pustil jsem Cindiny ruce, vstal jsem a přivázal si zase opasek se zbraní a vyšel jsem. Zůstala sedět a nepohla se ani když jsem otevřel venkovní dveře na ulici.

Stál před nimi skutečně Alamo Tores.

Prohodil: „Tak jdeme. – No, bylo fajn?“

Neodpověděl jsem mu a jen jsem se přes- rameno ohlédl ke dveřím, které vedly z obchodu do místnůstky, kde jsem u stolu seděl s Cindy.

Přece jen přišla i Cindy. Přispěchala, jako by něco musela dohnat.

Zarazil jsem se.

Alamo Tores stál venku na dřevěném chodníku.

Ale viděl, jak Cindy přistoupila až ke mně a vytáhla se na špičky. Políbila mě na ústa.

„Zastav se zase,“ řekla.

Přikývl jsem, obrátil se a vydal se k Alamo Toresovi. Cindy za mnou trochu rázně zavřela dveře.

Alamo Tores se tiše zasmál.

„Ty se asi v ženských vyznáš,“ řekl.. „S tou by to nikdo tak rychle nedokázal. Nebo snad znáš nějaký kouzelný trik?“

„Ne,“ pověděl jsem, „ale ženy, děti a psi mě měli rádi odjakživa.“

Trochu závistivě se usmál. A pak řekl: „Jedno bys

ovšem měl vědět, hombre. – Když sem před pár týdny přišla, od začátku jela po Mortu McCloudovi. Dělala všechno, aby ho lapila, tak jako teď s tebou. ‚— Jenže s ním měla smůlu. – Ten ženské nesnáší. Chápeš, je to chlap, pro kterého ženská nic neznamená. – Takových by mělo být víc, ne?“

Naznačil ještě jakýsi posunek, ale já si ho nevšímal. Přemýšlel jsem o Cindy Belldayové.

Přišla sem, aby pomstila smrt svého bratra. A chtěla se sblížit s mužem, který jí zabil bratra. – Bože, jak silná musí být její nenávist! – Chtěla McClouda vlákat do léčky. – Jenže on nebyl na ženy.

Mort McCloud byl skutečně člověk, který se velmi lišil od ostatních.

Mezitím jsme šli hlavní ulicí a pak jsme zabočili do úzké uličky a došli ke stodole na jejím konci.

O její velká vrata se opíral jakýsi muž.

Alamo Tores otevřel malá dvířka, která byla v pravém křídle vrat.

Naznačil mi, že mám vejít před ním. Uvnitř bylo světlo. Stálo tam několik mužů. Obrátili se ke mně zády a zabránili mi ve výhledu. Vešel jsem – a vtom jsem to spatřil.

Moje první reakce byla prudká. Chmátl jsem po pistoli.

Alamo Tores za mnou ovšem vyštěkl: „Zadrž!“

A ještě než jsem to slovo pochopil, zapracoval můj rozum. Byl jsem totiž v pasti.

A v pasti byli i mí přátelé Jos a Hogan.

Jenže neseděli, nýbrž leželi.

A jak tak leželi, neskýtali vůbec hezkou podívanou.

Hned jsem si všiml, že je zmlátili býkovcem.

A hned jsem přiškrceně vykřikl: „Vy svině, proč jste to udělali? Proč jste je tak ztýrali? – Jsou to mí přátelé. – Co to znamená?“

„Možná to s tebou dopadne stejně,“ řekl čísi chladný,

lenivý hlas.

Poznal jsem ten hlas. A teď jsem si všiml i Morta McClouda vzadu, mimo dosah světla lampy. Takže tohle „představení“ řídil on. On to byl, který vydal rozkazy a jemuž Jos a Hogan vděčili za svůj zubožený stav.

„A proč?“ zeptal jsem se. Věděl jsem, že teď musím zachovat klidné nervy. Protože jedním jsem si byl jist. Jos a Hogan mě neprozradili. Ne, nikdy. Tím jsem si byl naprosto jist.

Moje otázka zazněla chladně a stroze.

Vyzařovalo ze mě nepřátelství vůči Mortu McCloudovi.

Tiše se zasmál.

„Jenom ze sebe nedělej takového nAlvku, Maddebowe,“ řekl. „Vy tři jste nás chtěli vodit za nos. Nás, zrovna nás, kteří jsme už vyřídili daleko mazanější chlapy, co si mysleli, že nás doběhnou. – No tak, kde jsou prachy? Kdo z vás je odnesl z úkrytu? Odpověz rychle a nevykrucuj se! Nebo z tebe stáhneme kůži. – Na nás nic takového nezkoušej – na nás ne!“

Jeho zpočátku ospalý a chladný hlas nabyl na ostrosti. Z toho jsem poznal, že je vzteklý.

Ale musel jsem si uchovat klidné nervy.

A tak jsem se zeptal: „Tuším, že mluvíš o penězích, které odnesli Jos a Hogan z banky. – Jde o ně?“

Odmlčel jsem se a podíval se na své přátele. Leželi celí zakrvácení na zemi a jejich šaty byly roztrhané od ran bičem. Podíval jsem se na chlapy, kteří to udělali. Dva z nich ještě drželi v rukou býkovce a opětovali můj pohled. Jako by se těšili, že si zgustnou i na mně.

„Kde jsou prachy?“ zeptal se nepřirozeně sladce Mort McCloud.

Obrátil jsem se k němu.

„Jasně,“ řekl jsem, „teď se můžete pustit i do mě. – Ale snad nejdřív můžu něco říct.“

„Vyklop to, rychle. Hned to vysyp! Ať je to cokoliv, určitě si to rád poslechnu," řekl, ovšem v jeho hlase zaznívala netrpělivost.

Pověděl jsem: „To byste si mohli o nás myslet jenom v případě, že nás máte za úplné pitomce. A pokud jde o mě, já ani nevím, kde jste ty ukradené peníze schovali. Zatraceně, jak to jenom bylo? – Jose a Hogana jste pustili z cel. Ty a pár tvých lidí jste chtěli mít pro dobu loupeže bezvadné alibi. – A vaši neschopní lidi byli na něco takového hloupí. Takže to provedli Jos a Hogan. – Jenže já seděl jako rukojmí v cele. – Jak mohl, k čertu, někdo z nás ukrást ten váš lup? No jak?"

Dobře jsem sehrál své pobouření.

Jenže on mi pořád nevěřil.

Pomalu ke mně přistoupil, podíval se mi upřeně do očí. Zase jsem pocítil jeho téměř hypnotizující sílu.

„Alamo Tores spal asi dvě hodiny," řekl nakonec pomalu. „Dvě hodiny jsi ho zastupoval, byl jsi dvě hodiny bez dozoru. Mohls prachy vzít ze skrýše a schovat je na nějakém jiném místě. Tak kde?"

„To bych musel napřed vědět, kde ten lup je," odpověděl jsem, bezmocně jsem roztáhl paže a znovu jsem je spustil.

Jeden z chlapů, kteří čekali s býkovci, se zeptal hrdelním hlasem: „Mám mu to nandat, šéfe?"

Mort McCloud zapřemýšlel.

Podíval se na Jose a Hogana, kteří se zase pohnuli.

Jos se pomalu posadil.

Podíval se na mě a zeptal se: „Ani tobě nevěří, Bene? – Zatraceně, to jsou vrtáci, nedají pozor na tolik prachů, co jsme pro ně ukradli. – A protože jsou moc blbí na to, aby hledali vinu v sobě samých, vybíjejí si vztek na nás."

Pohlédl na chlapy s biči a pak na Morta McClouda.

„Jestli mě necháte naživu," řekl, „tak tě zabiju

McCloude, jak jenom budu v ruce držet bouchačku a budu moct vystřelit. Jo, zabiju tě, hošánku. Tyhle tupé kreatury za nic nemůžou. Ty dělají, co se jim poručí. Ty nemají mozek a proto ani rozum ani cit. Jenže tebe, McCloude, tebe pošlu k čertu. Tys nás nechal zbičovat, nás, Texasany!“

„Jistě,“ řekl McCloud a vypadal teď velice zamyšleně. „Mohli jsme vám taky dát nohy do žhavého uhlí,“ zamumlal. „Potom byste možná konečně přiznali, že jste do všeho zasvětili někoho třetího, kdo přesně věděl, kde jsou prachy schované. Potom bychom si ho mohli podat.“

Na chvilku zmlkl, popošel pár kroků sem tam, zase se zastavil a postupně se na nás všechny zadíval.

„Nejhorší je,“ zamumlal, „že už pěknou dobu jsou ve městě špiclové od Kansaské železnice. Takže nemůžeme udělat pořádnou šťáru.“

Obrátil se k Alamo Toresovi.

„Vy, jako strážníci, se můžete bez toho, aby na vás padlo podezření, pohybovat po celém šerifově domě i kolem něj, tak hledejte ty prachy. Hledejte je! Chlap, který je vytáhl z té jámy, s nimi nemohl utéct daleko. To by bylo nápadné. Ani by se toho neodvážil. Musel ten lup vybrat a zase ho ukrýt někde jinde. To může být někde v šerifově domě nebo v jeho těsné blízkosti. – Tak do toho, Toresi, do toho! Máš na tom všem taky svůj podíl viny. Kdybys Maddebowa nenechal dvě hodiny bez dohledu, byl by mimo podezření.“

Obrátil se ke mně.

„Rozuměls? Jsi v podezření. Možná na tebe přece jen pošlu ty chlapy s bičem. To ti už žádná šerifská hvězda nepomůže. Bude nám úplně jedno, co si lidi v Longhorn City pomyslí. Nebyl bys první policajt, který by najednou z ničeho nic zmizel. Dávám ti ještě šanci, že pochybuju. Ale jestli ty prachy nenajdeme...“

Zmlkl a odešel.

U dvířek se ovšem zastavil, podíval se na Jose, který mu vyhrožoval a řekl: „Kdykoliv! Kdykoliv, Texasane. Až se budeš cítit v pořádku a budeš mít chuť oplatit mi to bičování kulkou, tak jenom přijď!“

Vyklouzl dveřmi ven.

Alamo Tores se podíval na muže s biči a na ostatní. Byli tu ještě další dva, takže celkem čtyři.

„Tak odprejskněte!“ řekl. „Co tady ještě stojíte?“

Hned se pohnuli a byli očividně rádi, že dostali konečně nějaký rozkaz. Byli to vážně jen poskokové, stupidní pomahači.

Když jsme zůstali s Alamo Toresem o samotě, zhluboka si vzdechl.

„Mrzí mě to,“ zamumlal nakonec tiše. „Ale dobře víte, že tady zdaleka nehraj u první housle, ba ani druhé. – Takže jsem pro vás nemohl nic udělat.“

Všiml jsem si, že u stěny stojí dvě dřevěná vědra na vodu a tak jsem se s nimi vydal na dvůr. Zamířil jsem ke studni, nabral vodu a naplnil jí vědra.

Jos a Hogan vděčně vzdychali, když si mohli umýt tváře.

„Běžte k sobě do hotelu,“ zamumlal jsem. „Pošlu k vám doktora, aby vám ošetřil záda. Nebo máš něco proti?“ zeptal jsem se Alamo Torese. Ten zavrtěl hlavou:

„Jsme dost tvrdá parta,“ řekl jen. „A je to pořád těžší oškubávat tady v Longhorn City lidi a dosahovat nějakého zisku. – No fajn.“

Té noci jsme se moc o město nestarali a proto bylo mnohem divočejší, než jindy. Běsnilo a vyvádělo, hřešilo tak nespoutané, jako ještě dosud nikdy.

Hledali jsme peníze a když říkám „hledali“, pak tím myslím Alamo Torese, Eda Stedloe, který nastoupil normálně svou noční službu a sebe.

Musel jsem horečnatě hledat také.

Samozřejmě jsme nic nenašli. Když jsme chtěli jít do soudcovy pracovny, seděl soudce za stolem a cosi psal.

Alamo Tores otevřel dveře. Soudce se ostře ohradil: „Co to má znamenat, strážníku? Odkdy šerifovi zástupci bez klepání otvírají dveře do soudcovy pracovny?“

„Promiňte^ prosím, vaše ctihodnosti,“ řekl Alamo Tores. „Myslel jsem, že místnost je prázdná a že jste jen zapomněl rozsvícenou lampu. – Promiňte, prosím, vaše ctihodnosti.“

Po těchto slovech se zase rychle stáhl nazpět. Zašklebili jsme se na něj a on jen zaklel.

Pak jsme hledali dál – strávili jsme tím celý zbytek noci až do následujícího dopoledne. Dokonce jsme i spustili Eda Stedloe do studny.

Ale samosebou jsme nenašli nic.

Sel jsem do hotelu, abych si lehl.

Ale nespal jsem dlouho. Už k obědu jsem byl zase na nohou a šel jsem utišit svůj hlad.

* * *

Pak jsem se vydal ke stájím, abych se podíval na naše koně.

Bylo dost dobře možné, že brzy budeme na své koně odkázáni.

Pořád jsem myslel na Jose a Hogana – a na peníze, které ležely v soudcově pracovně.

A pořád ještě jsem nevěděl, co mám udělat.

Josovi a Hoganovi jsem vlastně vděčil za mnohé. Nechali se rozsekat na maděru a přesto mě neprozradili. Kdyby přiznali, že mi řekli o úkrytu uloupených peněz, byli bychom teď možná už všichni tři mrtví. – To by mi

totiž ta banda asi položila nohy do žhavého uhlí a já bych asi i tak odmítl prozradit, kde peníze jsou.

Ve stáji bylo pološero.

Ale koně stáli ve svých boxech a bylo o ně dobře postaráno.

Bylo tu ticho. Štolba byl někde pryč. Možná něco dělal venku v ohradě nebo u stodoly.

Zaslechl jsem tiché kroky a vstoupil jsem do chodbičky.

Do stáje vešel Mort McCloud.

Hned mi bylo jasné, že nešel za svým koněm, ale že mě sledoval.

Zůstal stát v místnosti před stájí, pohupoval se na špičkách a palce měl zasunuté za kapsičky vesty.

Pozoroval mě zpod okraje svého klobouku.

Mlčel jsem a vyčkával.

Po dlouhé chvíli se zeptal: „No tak, kde jsou prachy?“

Nijak zvlášť mě ta jeho otázka nevylekala. Protože hned, jakmile jsem ho spatřil, věděl jsem, že ji položí. Dost dlouho přemýšlel.

Teď mi nedůvěřoval víc, než před několika hodinami – ne, teď už měl jistotu. Jeho pochyby se změnily v přesvědčení.

Věděl jsem, že si to rozdáme hned teď a tady. Nemohlo to dopadnout jinak. Kolem žaludku se mi najednou udělalo nějak úzko.

Instinkt mi napovídal, že revolverem ho neporazím. Jistě, byl jsem pohotový, velice rychlý. A střílel jsem jistě a zasáhl jsem jakýkoliv cíl, který bylo možné koltem zasáhnout.

Jenže tváří v tvář Mortu McCloudovi jsem měl nedobrý – dokonce zlý a přímo bázlivý pocit.

Zemřel bych hned?

Ale vlastně by to byla chyba, kdyby mě zabil.

Protože kdybych byl mrtev, nemohl bych mu prozradit,

kde jsou ukryté peníze.

Toho si přece musel být vědom.

Zatímco jsem se zabýval těmito myšlenkami, utekly dvě tři vteřiny.

Zeptal se: „Budeš mluvit nebo si to rozdáme?“

Olízl jsem si vyschlé rty. Ale současně jsem měl levačku přichystanou blízko pažby revolveru k výstřelu.

Jenže to už bych asi zahlédl i zablýsknutí McCloudovy pistole.

Zatraceně, je to tak těžké, když tušíte, že před sebou máte poslední souboj, bylo to těžké rozhodnout se k osudovému výstřelu.

Ještě jednou jsem vydechl.

Ale pak všechno dopadlo jinak.

Viděl jsem, jak se odkudsi objevil nějaký muž. Přišel zprava a objevil se ve výřezu otevřených dveří stáje jako herec, který v kulisách čekal na narážku a teď vstoupil na scénu.

Byl asi čtyři pět kroků za Mortem McCloudem.

Ten jen trochu obrátil hlavu a zeptal se: „No co je? Odejdi! Co ty jsi zač?“

Ale muž se ani nepohnul. Stál pevně za Mortem McCloudem a čekal. Viděl jsem, že McCloud znervózněl. Cítil se obklíčen, takže nebylo divu. Musel'si připadat jako v pasti.

Po chvilce řekl tvrdě: „I když jste dva, dostanu vás, to mi věřte. Půjdete k zemi se mnou. – Hej, kdo jsi ty? Patříš k Maddebowovi ?“

„Možná,“ řekl muž za ním. „Možná, příteli. – Ale přesto bych se chtěl představit. Jsem vyšetřovatel od Kansaské železnice – Bob Starretter. – Ještě nějaké nejasnosti, McCloude?“

Ten se na mne ještě jednou podíval a v jeho pohledu jsem zahlédl překvapení a nejistotu.

Náhle se obrátil, takže ke mně stál zády a byl zřejmě pevně přesvědčen, že ho nestřelím do zad. – To by žádný Texasan nikdy neudělal.

Obrátil se tedy k vyšetřovateli. I já jsem si toho muže prohlížel.

Bob Starretter nepůsobil nijak impozantně. Byl středně vysoký, měl na sobě trochu plandavý oblek a byl téměř asketicky hubený. Obličej měl posetý pihami. Byl bez klobouku a hnědé kučeravé vlasy měl střižené nakrátko.

Mohli byste ho považovat třeba za obchodního agenta s klavíry nebo i se zbraněmi či s nářadím.

Mort McCloud přikývl.

„Už jsem o vás slyšel, Starrettere," řekl. „Neměl jste sem chodit."

Po těchto slovech se pohnul. Ne, už se mu nechtělo bojovat. Odcházel. Prošel asi tři kroky kolem Boba Starrettera a opustil dvůr stáje. Už se ani neohlédl.

Nebyl to zbabělý útěk – ne. Věděl jsem, že by se pustil do křížku i se dvěma protivníky. Odplížil se jako tygr, pro kterého se skolení kořisti stalo najednou příliš namáhavým, a tak se rozhodl vyčkat příhodnější chvíle.

Tak to bylo.

Železniční vyšetřovatel a já jsme na sebe pohlédli. Pak přišel ke mně. Musel ujít sotva deset kroků. A i když se přede mnou zastavil, pořád jsme upřeně hleděli jeden na druhého – zkoumavě a ostražitě.

Přikývl. Z hlubokých a temných rysů jeho obličeje bylo vidět, že už není nejmladší. Měl sice pohyby mladíka, ale jeho tvář byla starší. I z jasných očí čišela životní zkušenost.

„Příteli," řekl, „zdá se, že jsem ti posloužil, co? Možná se mi za to trochu odvděčíš? – Řekl bych, že tvou povinností, jako šerifova zástupce, bylo zajistit peníze ukradené z banky. A to až do chvíle, kdy zjistíš, komu v tomhle

zatraceném městě můžeš důvěřovat. Není to tak?“

Chtěl mě, lidově řečeno, nachytat. Jenže tak snadno jsem nikomu hned neuvěřil.

I tohle mohl být trik. Lstivý uskok, který si možná Mort McCloud vymyslel, aby mě dostal.

Možná tenhle člověk vůbec nebyl od dráhy. Anebo když byl, tak mohl spolupracovat s bandou, která ovládala město. Nechtěl jsem hned jen tak někomu uvěřit – ne tak rychle.

Dívali jsme se na sebe.

Zeptal jsem se: „Máte průkaz, pane? Nevěřím v tomhle městě nikomu. Ani člověku, který mě vytáhne z bryndy a tvrdí, že je vyšetřovatel od železnice. - No?“

Ušklíbl se a ukázal malé, ale zdravě vypadající pevné zuby.

Pak vytáhl z kapsy saka průkaz.

Jako zvláštní znamení v něm byly uvedeny pihy a kučeravé vlasy. Takže to tedy skutečně byl železniční vyšetřovatel.

Jenže – můžu“ mu důvěřovat?

„No tak, kde jsou ty peníze?“ zeptal se mě mírně. „Můžeme je spolu odnést do banky. – Co je tady ještě k rozvažování?“

„Hodně věcí,“ řekl jsem.

Ihned pochopil, co mám na mysli.

„Zůstanu ve městě,“ zamumlal. „A spolu to snad i dokážeme. Mám tady několik přátel. Lidí, kteří se umí kolem sebe rozhlížet, a kteří mi dávají o lecčems zprávy. Mám dokonce své lidi i v té bandě. Můžu ti pomoct. Tobě a starému šerifovi – ten je přece čistý. No?“

Obrátil jsem se a přistoupil k bedně s krmením. Posadil jsem se na ni a sejmul klobouk a otřel si z čela pot.

Zatraceně, musím se rozhodnout.

Bob Starretter přistoupil ke mně a posadil se také na

bednu.

Ve stáji bylo ticho – až na zvuky, které vydávali koně v boxech. Bzučely mouchy. Venku za otevřenou bránou svítilo slunce.

Pravil jsem: „Možná bych ti prostě měl říct, kde peníze jsou, potom sednout na koně a zmizet – co nejrychleji zmizet. Jenže to nemůžu, protože moje nejlepší přátele ti lumpové zbičovali. Ještě nemohou jet na koních – aspoň dva tři dny. Jsme tady v pasti."

„Ale můžeme bojovat," řekl Bob Starretter. „A ty mi připadáš jako chlap, který před povinností neutíká. Nechal sis připíchnout hvězdu, která tě vůči poctivým, slušným a dobře vychovaným občanům tohoto města k něčemu zavazuje. Tu hvězdu nosíš kvůli dobrým lidem, ne kvůli lumpům. – A jestli tohle město zase přijde k rozumu, bude to dobré i pro stáda z Texasu a pro jejich honáky. – To už je tady nebudou okrádat a obelhávat jako dosud."

Přikývl jsem a vzpomněl jsem si na bratra Cindy Belldayové.

Ano, tak jsem mohl pomoci Cindy. Kdyby se podařilo město očistit od lumpů, bylo by to něco jiného, než pomsta.

Cosi se ve mně najednou zlomilo. Byl to vzdor nebo to bylo. jeho po-píchnutím ? Nebo to snad způsobilo, že Jos a Hogan budou teď na dva tři dny odkázáni, na mou pomoc? Každopádně mi bylo najednou jasné, že se v tomhle městě udržím, jen když se budu bít. – A když už se budu muset bít, přijde mi pomoc tohohle vyšetřovatele od železnice a jeho pomocníků náramně vhod. Kansaská železniční společnost byla mocná a vlivná. Mohla sem vyslat ještě další zmocněnce.

Užasl jsem nad sebou.

Protože jsem si přál zmizet s penězi a se svými dvěma přáteli. Mohli bychom se vrátit do Texasu jako boháči. A

kdyby ani Texas nebyl dost daleko, mohli bychom přejít hranice do Mexika a tam si žít jako páni.

Váhal jsem, jestli si máme peníze nechat nebo je vrátit bance. Mnoho hodin jsem se nedokázal rozhodnout a sám jsem se sebou sváděl boj. Pořád jsem nemohl dospět k jednoznačnému rozhodnutí. Teď jsem se rozhodl a trochu jsem se podivil, jak lehké to najednou bylo.

K čertu – nejsem přece zločinec!

A zločinci nebyli ani Jos a Hogan. To, že vyloupili banku, udělali jen proto, aby zachránili mne i sebe.

Kývl jsem na Boba Starrettera.

„Tak pojďme," řekl jsem. „Je vám jasné, že ta banda s námi bude o město bojovat? Už jsme jistě na jejich listině lidí na odstřel."

„Takže musíme střílet rychleji," řekl.

Zvedli jsme se a vykročili jsme.

Teprve cestou se zeptal: „A kam jdeme?"

„K soudci Earlu McClellanovi," odvětil jsem.

Udiveně na mne ze strany pohlédl.

Cestou si sáhl do kapsy u vesty a vytáhl z ní stříbřitou placku, která vypadala jako štítek státního policisty a od mé šerifské hvězdy se dost lišila.

Na placce stálo vyryto:

Železniční vyšetřovatel
Kansaská železnice

Město bylo teď odpoledne tišší, než jindy.

Sám jsem byl zvědav, jestli bude soudce u sebe v kanceláři nebo jestli také drží odpolední siestu. Najednou jsem si vzpomněl na starého šerifa, kterého jsem spatřil, jak se vrátil s poslední skupinou jezdců z pronásledování. Osobně jsem ho neznal, věděl jsem pouze, jak se jmenuje.

Zastavil jsem se. Zarazil se i Bob Starretter. Tázavě na mě pohlédl.

„Šerif Al Quinncannon ..." řekl jsem, „je opravdu

čistý a nepatří k těm lumpům?“

Bob Starretter přikývl. „Jenže byl dosud docela sám,“ řekl. „A městská rada byla pod nátlakem Johna Jarrigana. Nesměl Alamo Torese ani Eda Stedloea propustit – nebo lépe řečeno neodvážil se toho proti hlasům městských radních. Je to starý člověk, který dostal poslední takový džob. – Co je s ním?“ . „Měli bychom ho vzít k soudci s sebou,“ řekl jsem. „Je-li to slušný člověk, neměli bychom ho obejít. – Protože já jsem tady jenom třetí šerifův zástupce.“

„Ty se nezdáš,“ ušklíbl se Bob Starretter. Pak jsme šli dál.

Když jsme došli k úřadovně, šerif Al Quinncannon zrovna vycházel ze dveří.

Železničního vyšetřovatele už zřejmě znal, protože se zeptal: „Ty tady, Bobe? A sám?“

Nečekal na jeho odpověď. Podíval se na mě. Přimhouřil oči a odfrkl nosem.

„Kamarád Alamo Torese?“ zeptal se sarkasticky. „Asi bych ti měl hvězdu zase odejmout, chlapče. Už dva takové zástupce, jako jsi ty, mám.“

„A co vy víte, co já jsem zač?“ zeptal jsem se klidně a zadíval jsem se mu pevně do jeho ostřížích očí.

Zahlédl jsem v nich údiv a pak naději. Ale to byl jenom moment. Pak zase posmutněl.

Ušklíbl se. „A John Jarrigan tomu jistě požehnal, co?“

Usmál jsem se a přikývl. Co jsem mu měl říct? Cokoliv by přijal skepticky a kriticky. Tohoto muže jsem mohl přesvědčit jedině činem. A tak jsem navrhl: „Šerife, jdeme k soudci. – Pojďte s námi.“

Obrátil jsem se a vydal jsem se k hlavnímu vchodu do budovy.

Oba muži mě následovali.

Pořádně jsem se ještě jednou rozhlédl po ulici.

Sledovalo nás několik lidí.

Věděl jsem, že John Jarrigan za chvíli dostane zprávu, že ve městě se děje, čemu jeho špehové zatím nemohou přijít na kloub.

* * *

Soudce skutečně seděl ve své pracovně a probíral se jakýmisi spisy. Poté, co jsme zaklepali a vešli dovnitř, řekl šerifu Quinncannonovi: „Zítra zahajuji řízení proti Kansaské dráze. Zítra budou jako svědkové vyslýcháni vrchní honáci a nákupčí dobytka. – Nebo se železnice přece jen rozhodla k zaplacení náhrady škody ,za celý vlak krav, které cestou zahynuly žízní, protože ...“

„Železnice žádnou náhradu škody nezaplatí, pokud se neprokáže, že krávy nebyly před nakládáním dostatečně napojeny,“ přerušil ho železniční zmocněnec. „Ale proto jsme sem nepřišli, ctihodnosti.“

„No tak proč se sem ke mně tak hrnete?“ zeptal se soudce nerudně a jak tak seděl za psacím stolem, zase vypadal jako křeček, který trůní v hnízdě a neví, co by měl udělat.

Neříkal jsem nic, jen' jsem přistoupil ke skříni a postavil dva kufry, které na ní byly, na zem.

„Hej, co to má znamenat, strážníku?“ zakřičel soudce.

Na obou kufrech přibylo trochu prachu.

Otevřel jsem je a vyjmul z nich čtyři pytle s penězi.

„Nechybí jediný dolar,“ řekl jsem. „Peníze můžeme hned odnést do vaší banky.“

Soudce a šerif ustrnuli a dokonce i Bob Starretter, který už byl vlastně připraven, se na chvíli zarazil. Pak vše pochopil a začal se smát. Předklonil se dokonce a plácl se do stehen.

Oba ostatní muži mlčeli.

Když konečně Starretter zmlkl, řekl soudce: „Budete mi muset leccos vysvětlit, strážníku.“

„Jistě, ale všechno se to dá vlastně vysvětlit třemi čtyřmi větami.“

Stručně jsem jim vylíčil, jak se věci seběhly. Soudce pozorně naslouchal a pak se zeptal: „A proč jste za mnou nepřišel hned?“

„To už byste možná byl mrtev,“ odpověděl jsem. „A kromě toho jsem tady byl nový a nevěděl jsem, kdo všechno ještě k těm lumpům patří. – Proč třeba ne i šerif nebo soudce?“

To se ho hluboce dotklo. Namáhavě polkl.

Ale byl to spravedlivý muž a tak přikývl.

„Udělal jste to výborně, strážníku,“ řekl. „Velice dobře.“

Obrátil se k šerifovi. „No tak, můžeme přistoupit k zatýkání. – Máte tři korunní svědky. – Nebo ne? Dejte se do toho, šerife! Teď to ve městě vypukne! Konečně. Nechám obeslat městské radní. Promluvím si s nimi. – Och, já vím velice dobře, že tohle město vydírají banditi a že každý obchodník, majitel obchůdku nebo i řemeslník jim musí platit prý za ochranu. – Vím všechno. – Ale to všechno se teď provalí, protože tenhle strážník je pořádný chlap.“

Ukázal na mne a řekl přitom šerifovi Quinncannonovi. „Udělejte z něj svého prvního zástupce, šerife, protože ti další dva budou zatčeni. Peníze odnesu já sám v kufrech do banky.“

Domluvil. A my už také víc nepotřebovali slyšet. Bylo řečeno dost.

Vyšli jsme ven.

Tam se na mne Quinncannon otočil.

„Hochu,“ řekl, „píchl jsi do vosího hnízda. A zjistíš, že v něm nejsou vosy, ale sršni. Okamžitě zaútočí. Jenom si

dojdu pro brokovnici. Alamo Tores sedí určitě v restauraci hotelu Kosmos. Běž tam napřed. Já přijdu zadním vchodem. No tak!“

Vydal se ke své úřadovně.

Podíval jsem se na železničního vyšetřovatele.

„Chtěl bych Alamo Torese zatknout sám – já sám,“ řekl jsem. „Protože si v tomhle městě musím zjednat respekt, udělat si jméno. Potom to budu mít jednodušší. – Zůstaň raději v záloze, Bobe.“

Přikývl a dal mi náskok.

Odešel jsem a byl jsem sotva deset kroků od vchodu do restaurace v přístavku hotelu Kosmos, když odtamtud vyšel Alamo Tores.

Podíval se na mne. „Hej, co je?“ zeptal se, když jsem se zastavil tři kroky před ním.

I já jsem se na něj zadíval a na pár vteřin jsem zaváhal. Nebylo to pro mne jednoduché.

Pak jsem řekl: „Je po všem, Alamo Toresi – dočista. Soudce teď nese peníze do banky. Já tě teď zatknu a …“

Dál jsem se nedostal.

Protože vytáhl kolt.

Rychle odhadl svoji situaci a spatřil vzadu i železničního vyšetřovatele. Pochopil, že se zachrání jedině tehdy, když si prostřih cestu.

I já jsem táhl zbraň. Počítal jsem s tím, že budu muset střílet zatraceně rychle.

Kulka mi prolétla mezi koleny a zaryla se do desek chodníku.

Pak zavrávoral. Zasáhl jsem ho přesně.

Klesl na kolena. Vzhlédl ke mně a těžce zasípěl: „Och, ty bastarde! Och, ty …“

Zemřel vkleče a svalil se na stranu.

Pocítil jsem v sobě náhle nekonečnou prázdnotu, hořkost a rezignaci.

Zatraceně, do čeho jsem se to tady zamotal? ptal jsem se sám sebe a současně mi bylo jasné, že teď se teprve věci daly do pohybu a že už nelze nic zastavit a ničemu se vyhnout.

Otočil jsem se ještě s dýmícím koltem v ruce.

Bob Starretter stál opodál u odstaveného vozu s plachtou, který ho kryl zezadu. Ohlédl se. Byl ostražitý a neustále v pohotovosti.

Z domů, obchodů a lokálů se sem seběhla spousta lidí.

Na chodnících i na ulici ustal jakýkoliv pohyb. Dokonce i jezdci na koních a povozy se zastavili.

Ohlédl jsem se a čekal na nějaký útok, reakci, projev nepřátelství celého toho davu.

Ale nedělo se nic.

Copak to Jarriganovy lidi tak ochromilo ?

Neodvažoval se Mort McCloud na mě vyjet před lidmi? Měli přece jen strach z vlivu Kansaské železnice?

A nebo byli prostě jenom chytří a dokázali si spočítat, že už příští noc nás všechny dostanou?

Pocítil jsem obavy, ba dokonce strach.

Když jsem pohlédl stranou, spatřil jsem několik mužů, kteří vyšli z restaurace.

jeden řekl rozzlobeně: „Hej, proč jsi ho zabil? Copak nemáš strach z jeho kámošů? Myslíš, že ho přežiješ dlouho? – No počkej, ještě dnešní noc zemřeš. To je jasné!“

Zmlkl a bylo na něm vidět, že jen stěží potlačil všechen svůj vztek.

A tak jsem řekl: „Tys byl asi taky jeho kámoš. – No fajn, tak ho odnes do márnice. – A ať ti pomůže támhle ten a ten tam.“

Ukázal jsem při tom na muže, kteří stáli za ním. On se ale jenom zasmál. „Táhni k čertu, zatracený poldo. Od tebe si tak nechám poroučet! Ode mě můžeš tak nanejvýš dostat přes hubu, ty blbečku.“

Už jsem neváhal ani vteřinu. Nemohl jsem. Kdybych totiž teď nezareagoval, mohl jsem se rovnou sebrat a odplížit se z města.

Nikdy jsem neměl pomalé reakce. Byl jsem pohotový, jako divoká kočka.

A teď jsem byl zvlášť mrštný. Přiskočil jsem k tomu drzému chlapovi a jedinou ranou pažbou revolveru jsem ho skolil k zemi. Bylo to dost tvrdé.

A když mi ležel u nohou, podíval jsem se na muže, kteří mezitím couvli až ke dveřím restaurace.

„No tak! Vy tři odneste mrtvolu. No, vy tam!“

Ukázal jsem na tři chlapy. Ti zaváhali a jeden z nich řekl: „A když ne – rozdáš si to s námi jako tímhle?“

Znělo to posměšně. Zašklebil jsem se na ně. „Nejen to,“ řekl jsem. „Kdo neuposlechne nařízení šerifova zástupce, dopouští se narušování veřejného pořádku. A když ještě navíc zástupce zákona ohrožuje, musí počítat s trestem. – Dávám vám tři vteřiny na rozmyšlenou.“ Bylo to na ostří nože. Mysleli si, že jsem tady sám. Vyšetřovatel od dráhy stál opodál a oni možná dospěli k názoru, že nezasáhne.

Jejich mluvčí, ve kterém jsem poznal jednoho z barmanů z herny FAlr Play, najednou řekl: „No tak, nabijme tomu mluvkovi! Neodváží se na nás vystřelit, když se do něj dáme holýma rukama. Do toho, chlapi!“

Pohnuli se ke mně a nebyli jen tři, přidalo se k nim ještě pár dalších mužů ze skupiny.

Ale to už jsem nebyl ani já sám. Šerif Quinncannon, který mezitím vešel do restaurace zadním vchodem a prošel jí dopředu, se najednou objevil ve dveřích. Byl tam zřejmě už nějakou dobu a poslouchal.

Teď ovšem zasáhl. Byl to zkušený šerif a zvládl každou situaci. V rukou měl brokovnici, jejíž hlavně byly trochu zkráceny. Použil jí teď a prodral se tlupou chlapů až dopředu. Oháněl se flintou napravo nalevo a vrčel přitom:

„Ustupte z cesty! Udělejte místo šerifovi!“

Uskakovali mu z cesty. Jen oněch pět chlapů ne, kteří pořád postupovali ke mně. Dva se obrátili na něj.

Ale ať už byl ten ostříž jakkoliv starý a šedivý, oháněl se svou flintou jako voják při boji zblízka. Postupoval vpřed a útočníky hladce srážel k zemi.

To všechno jsem zahlédl pouze letmo koutkem očí, protože jsem měl co dělat. Rozháněl jsem se koltem, pěstmi a rozdával jsem kopance. Zaútočili na mě totiž tři. Když jsem nechtěl střílet, musel jsem je zneškodnit jinak. Tady šlo o víc, než jen o rvačku. Šlo o to, jestli jako muži zákona ještě v tomhle městě dovedeme zkrotit divokou bandu.

Prvního jsem kopl do kolena a praštil mu pažbou pušky do tváře, chlapovi napravo jsem bouchl pěstí do krku a sám jsem přitom dostal ohromnou ránu přes ucho. Trochu jsem se zapotácel a ránu mu oplatil pažbou revolveru. Zbýval už poslední. Dal se na útěk. Vrhl jsem se za ním třemi mohutnými skoky a podařilo se mi podtrhnout mu špičkou boty nohy. Spadl.“Zvedl jsem ho za límec a zase jím praštil do prachu ulice. Pak jsem se otočil.

Šerif stál nahoře na kraji chodníku. „Jen pokračuj, chlapče,“ řekl. „Tohle je tvoje představení, tak jen do toho.“ Kývl jsem na něj. V ostřížích očích se mu zablesklo. Důvěřoval mi a chtěl, aby všichni přede mnou získali respekt. Proto celou věc přenechal mně.

Podíval jsem se na chlapy, které jsme vyřídili.

Chvíli jsem musel počkat. Protože bylo třeba, aby moje slova ne^en slyšeli, ale i pochopili jejich význam.

Po krátké oddechové pauze jsem tedy řekl: „A teď se z tohohle města kliďte! Pryč, rozuměli jste? Máte na to deset minut! – Slyšíte? Deset minut! Máte co dělat. – A jestli vás ještě někdy v Longhorn City nachytám, budu mít

zato, že jste přišli, abyste mě znovu napadli a okamžitě budu jednat v sebeobraně. – A teď padejte,pryč z města!“ Přistoupil jsem k nim. Zvedli se a odbelhali se pryč. Ano, dali se na ústup.

Zastavil jsem se před Al Quinncannonem. Vyměnili jsme si pohledy – a najednou jsme si rozuměli tak, jako bychom se znali už léta. Jako bych byl synem toho starého dravce, kterému dosud jenom podvazovali křídla, takže se neodvažoval k lovu.

Teď získal naději.

Al Quinncannon řekl: „Pokračuj, hochu, jenom pokračuj! Tohle město čeká ještě na víc. Jen tak dál a já budu vždycky při tobě. Je to pořád tvoje představení. Jen dál, chlapče!“

Polkl jsem.

Teď starý ostříž mi pořád důvěřuje. Vsadil na mě. Protože za celou tu dobu si ve městě uchoval rovnou páteř. Vždycky mu určili zástupce, o kterých brzy zjistil, že jsou to lumpové. Věděl, že John Jarrigan vydírá a utlačuje město. – Mohl to tady zabalit a odejít. Ale byla to jeho poslední štace jako šerifa – poslední místo s hvězdou. Snad celou tu dobu doufal v obrat.

A věřil v něj i teď. Všechny naděje vkládal do mne.

Přistoupil k nám železniční zmocněnec Bob Starretter.

I on se na mne podíval.

„Nač ještě čekáme?“ zeptal se.

Zeptal jsem se šerifa. „Tak kde může být teď?“

Ukázal palcem přes rameno ke vchodu do hotelu.

„Po jídle bývá vždycky u sebe.“

Neřekl jsem nic. Pohnul jsem se a oni se vydali za mnou.

Vrátný se na nás díval vyděšeně. Na mou otázku odpověděl:

„Ano, před chvílí šel nahoru. – S panem McCloudem a

druhým šerifovým zástupcem Stedloem.“

„Ten už není mým zástupcem,“ řekl Al Quinncannon, ale to už bylo proneseno ze schodů, šli jsme totiž nahoru a měli jsme naspěch.

* * *

Vyšel jsem po schodech jako první. „Ty trojí dveře nalevo,“ řekl Al Quinncannon za mnou. „Ty všechny patří k jeho brlohu.“

U dveří stály židle a stůl. Tušil jsem, že byly určeny pro hlídače a snad i pro posly, kteří tady museli být neustále připraveni vyřídit nějaký vzkaz či úkol.

Ale nebyl tu nikdo.

Otevřel jsem první dveře.

Nebyly zamčené.

Opatrně jsem vstoupil s koltem připraveným ke střelbě.

Ale velká místnost byla prázdná. Byl to nádherný hotelový pokoj zpola zařízený jako pracovna, zpola jako vybraně a přepychově zařízený obývací pokoj. Všechno tady bylo drahé a krásné. Celé to zařízení sem bylo jistě dovezeno po železnici. Dříve by to pouze na rozkodrcaných plachtových vozech možné nebylo.

Našli jsme průchod do vedlejšího pokoje – rovněž obývací místnosti, jen jinak zařízené. Bylo tam více křesel, pohovek a židlí. Na stěnách byly krás- ' ně obrazy žen a koní. Ženy byly vyobrazeny nahé a jedna seděla na býkovi.

I tato místnost byla prázdná.

Do dalšího pokoje vedly dveře.

Rozrazil jsem je.

Před zrcadlem tam stála nahá žena. Byla krásně urostlá. Ani se neotočila. Stála k nám otočena zády a prohlížela si nás v zrcadle. Dlouhé vlasy jí splývaly až téměř k pasu.

Tato místnost byla ložnicí přímo královskou.

Obrovská postel s nebesy.

Nahá kráska před zrcadlem prohodila přes rameno: „Ahoj, hoši! Copak neumíte klepat? Jestli mě chcete vidět, tak můžete přijít každý večer do Longhorn City Hall. – A teď vypadněte, než zavolám z okna o pomoc.“

„Kde je Jarrigan,“ zeptal jsem se a prošel jsem pokojem a nahlédl do přilehlé koupelny a převlékárny.

„Kdyby tady byl,“ odvětila nahá krasavice, „už by se ti vedlo velice zle. A teď ven!“ Ušklíbl jsem se.

Potom jsem sáhl do kapsy u vesty a vytáhl půldolar. Hodil jsem ho na stůl.

„Vstupné,“ zavolal jsem už zvenku a přibouchl za sebou dveře.

Kde je Jarrigan a jeho kumpáni? A kde vězí Mort McCloud? Kde je EdStedloe?

Venku na mne čekali Al Quinncannon a Bob Starretter.

Tázavě na mě pohlédli. Zavrtěl jsem hlavou.

Prošli jsme chodbou a dostali se až ke dveřím, které vedly k zadnímu schodišti.

Dole na dvoře nebylo vidět nic, zhola nic.

Byli pryč.

John Jarrigan, Mort McCloud a Ed Stedloe zmizeli a s nimi jistě i další chlapi, které jsem ani neznal.

Sotva jsem tomu mohl uvěřit, ale bylo to tak. Nepostavili se nám na odpor. Zřejmě se neodvažovali to udělat veřejně – před očima všech.

Stáli jsme a uvažovali.

Bob Starretter to vyslovil nahlas: „Otevřeně si s námi nic nezačnou. – Ale až bude noc ...“

Zmlkl.

Protože nebylo třeba, aby pokračoval.

Ano, až přijde noc, budeme muset bojovat o své životy. To bylo jisté.

Podívali jsme se na sebe. A neřekli jsme ani slovo. Jen jsme na sebe navzájem kývli.

Pak jsem si vzpomněl na Jose a Hogana.

Musel jsem zburcovat své přátele. Hrozilo jim obrovské nebezpečí. Byli to přece korunní svědkové.

Řekl jsem to Al Quinncannovi a Bobu Starretterovi a dodal jsem: „Takže jdu za nimi. – Jsou ještě bezvládní a nemůžou se bránit. – Možná bychom je měli převézt do vězení."

„Ano, promluv s nimi," řekl Al Quinncannon.

Sešli jsme dolů po venkovních schůdcích a vyšli ze dvora do uličky, která vedla zpět na hlavní ulici.

Město bylo tiché. Jen tu a tam postávaly hloučky lidí. Lidé byli i v oknech a ve dveřích domů. Jen pozorovali. Projelo několik jezdců a povozů. Před salóny a tančírnami už postávali první trampové. Brzy se zase všechno rozběhne. Od nádraží sem zase doléhala ona známá směsice bučení krav a řinčení vagónů. Všechno bylo jako obvykle. Všiml jsem si toho, když jsem procházel napříč ulicí k hotelu Longhorn. Vrátný si mě opatrně prohlížel. „Byl už u pacientů doktor?" zeptal jsem se ho.

Horlivě přikývl.

„Samosebou," řekl. „Proč jste zastřelil strážníka Alamo Torese?" Otázka zazněla velice vážně. „Protože to byl zločinec a chtěl zastřelit mě," odvětil jsem a vyšel jsem nahoru. Bral jsem schody po dvou, protože se mne najednou zmocnil nedobrý pocit. Tyto hotely měly všechny i zadní schodiště.

A napadlo mě, že takovýmto zadním schodištěm bylo možné nejen z hotelu nepozorovaně zmizet, ale stejně nepozorovaně do něj i vniknout.

Nebyl jsem ještě ani nahoře, když jsem zaslechl výstřely.

Ano, vrazi už se činili. Zločinci udeřili. Chtěli se zbavit

nepohodlných svědků.

Zařval jsem ještě na schodech; v tom výkřiku zazněl všechen můj divoký vztek a bezmocnost, které se takto dostaly ven.

A pak už jsem se hnal chodbou. Ti chlapi mi ještě neutekli. Byli teprve na útěku k zadnímu schodišti. Ještě se nedostali na konec chodby ke dveřím.

Zase jsem zařval. Obrátili se a hned vystřelili. Měli revolvery připravené. Prchali totiž a museli počítat s tím, že bude třeba prostřílet si cestu k ústupu.

Vrhl jsem se na zem, dopadl na břicho a vystřelil. Nepřestal jsem pálit, dokud nebyl revolver prázdný. Bylo tam ještě pět kulek. Jednu jsem vystřelil na Alamo Torese.

Chlapi – byli dva – mě netrefili. Byl to přímo instinkt, že jsem padl k zemi.

Teď jsem vyskočil a utíkal za nimi.

Leželi na podlaze a sténali a bojovali se smrtí. Netušil jsem, jak ten jejich zápas dopadne, ale bylo mi jasné, že mi už dál nejsou nebezpeční.

A tak jsem se rychle otočil a utíkal do našeho společného pokoje, v němž – jak si čtenář mého příběhu jistě vzpomene – jsme byli ubytováni a ve kterém jsme se postupně koupali před tím, než jsme vyrazili do místa za zábavou.

Jos Kehoe a Hogan Carmike leželi v postelích určitě tak, jak je našli jejich zabijáci.

Každý měl v těle několik kulek.

Přiskočil jsem nejprve k Josovi a pak k Hoganovi. Ano, ještě žili. Můj křik na schodech donutil zabijáky k předčasnému ústupu. Neprovedli svůj záměr tak pečlivě, jak měli. Nechtěli si totiž kolty docely vystřílet v místnosti. Museli si nechat pár kulek, aby si mohli prostřílet cestu ven.

Dole se shromáždili lidé, protože samosebou zaslechli

střelbu. Zavolal jsem dolů: „Ať sem přijde doktor! Rychle běžte pro doktora!“

Viděl jsem, jak kdosi odběhl, a tak jsem se vrátil do pokoje a začal jsem se starat o své dva přátele.

Zatraceně, dostali jsme se opravdu do pasti. Longhorn City byla jediná obrovitá past.

Jos a Hogan pro mě udělali mnoho.

Jen ať teď neumřou.

Krev se jim valila z ran a já se snažil ji zastavit.

Zdálo se mi to jako věčnost, ale doktor nakonec přece jen dorazil. Oddechoval, jako by běžel. Takže si pospíšil.

Přišel sem i černošský hotelový sluha. Hned odběhl pro horkou vodu. A tak jsem zase začal doufat. Jos a Hogan to tedy snad přežijí.

Jenže to znamená, že tady budou muset zůstat i dál.

Bude to teď trvat několik týdnů, než se zase postaví na nohy.

Musím v tomhle městě zůstat a bojovat dál.

Teď tedy rozhodně nemůžu pryč.

* * *

Když jsem vyšel, na ulici, byl už téměř večer. Slunce už dávno zmizelo na západě za dalekými kopci, které byly vlastně jen mírnými terénními vlnami porostlými stepní trávou. Obloha zrudla a do uliček a na nároží dolehly první temné stíny.

Bob Starretter čekal vedle vchodu do hotelu. Stoupl jsem si vedle něho a chvíli jsme pozorovali to hemžení na hlavní ulici Longhorn City.

Bob Starretter řekl: „Pár občanů města zkouší dát dohromady jakousi městskou domobranu. Váš tvrdý zásah na ně zapůsobil a možná budou pomáhat v čištění

města od zločinců. Jenže tak rychle se ozbrojená jednota nevytvoří. Většina občanů ještě váhá a vyčkává. Bude záležet na tom, zda přežijeme následující noc. – Já sám tady mám tři chlapy, na něž se mohu spolehnout. – Co by měli dělat? Jak je použijeme?“

Trochu jsem si oddechl. Nejsme tedy sami. Je s námi aspoň pár lidí.

Řekl jsem: ,,Musíme ochránit mé dva přátele. Nejsou schopni převozu. Postará se o ně hotelový sluha. A doktor bude také pořád u nich. Vždyť jsou to hlavní svědkové proti té bandě. Budou se je snažit určitě zabít ještě jednou. Bobe, dva z tvých lidí musí chránit moje přátele.“

„Dobrá,“ přikývl. „A ten třetí? Co má dělat ten?“

„Ten ať se zatím neprozrazuje,“ řekl jsem. „Bude to náš trumf. Možná se dostaneme do bryndy a on by pak mohl zasáhnout. Ale musíme si s ním dohodnout heslo. Ve tmě to bude důležité. My s Quinncannonem toho člověka ani neznáme.“

„Toho poznáte snadno,“ řekl Bob Starretter. „Je totiž skoro stejně široký jako vysoký, chlap, který se sehne pod koně a na ramenou ho vzepře. – Tak jaké bude to heslo?“

„Brazos,“ řekl jsem. „Brazos River.“

„Tak jdi zase nahoru,“ odpověděl, „a informuj svoje přátele nebo toho sluhu. Během pěti minut tady budou moji pomocníci. Jeden stojí támhle u odstaveného vozu – ano ten, co si zapaluje cigaretu. Sleduje nás. Řeknu mu co a jak.“

Nic jsem neodpověděl a vyšel zase nahoru.

Černý sluha, který teď měl horší práci než tehdy, když ještě byl otrokem, byl v pokoji.

Zašklebil se na mě. „Dostanou se z toho,“ řekl. „Ale nečekejte, že bych je byl schopný ubránit, kdyby někdo přišel a chtěl je definitivně vyřídit.“

„S tím nepočítám,“ odvětil jsem. „Na to máme jiné lidi.

Hned přijdou.“

Ještě jednou jsem se podíval na Jose a Hogana. Leželi v bezvědomí nebo spali. Oddechovali klidně a měli jen mírnou horečku. Doktor odvedl dobrou práci.

Kdosi zaťukal na dveře. Vytáhl jsem kolt a otevřel.

Venku stáli dva muži. Vypadali jako traťoví dělníci, měli pracovní obleky, čepice a šněrovací boty. Jeden z nich řekl: „Jdeme od Brazos River.“

Vpustil jsem je dovnitř a kývl jsem na černocha.

„Tihle budou dávat pozor,“ řekl jsem. A obrátil jsem se k lidem Boba Starrettera. „Buďte na něj opatrní. Ten je citlivý na svou kůži. Ještě nepochopil, že na zemi je spousta věcí, které prostě nelze změnit, jelikož jsou lidé hloupí. – Země by byla opravdovým rájem, kdyby k sobě lidé byli navzájem rozumní.“

Odešel jsem.

* * *

Když jsem vyšel na ulici, byl jsem sám.

Bob Starretter zmizel. Nebylo vidět ani starého šerifa Al Quinncannona. Bude jistě u sebe v úřadovně. A i soudce se už jistě vrátil k sobě do pracovny.

Pravděpodobně bude nutné chránit i soudce.

Rozhlédl jsem se napravo a nalevo. Město klokotalo večerním ruchem.

Dal jsem se doprava a pomalu šel podél dřevěného chodníku.

Choval jsem se, jako bych dělal běžnou obchůzku jako městský strážník. Občas jsem se zastavil, pozorně jsem pozoroval okolí a poslouchal neustálý hluk, složený z nesčíslných zvuků.

Najednou jsem stál před obchůdkem Cindy Belldayové.

Svítilo se v něm.

Otevřely se dveře a Cindy vyprovázela ven dvě ženy. Všiml jsem si, že to jsou děvčata z jedné z tančíren.

Cindy mě spatřila, jak stojím na okraji chodníku.

Přísně se na mne usmála.

„Pojď dovnitř, Bene," řekla a v hlase jí zazněla vroucnost.

Udělal jsem tři kroky a byl u ní v obchůdku. Zavřela dveře a zastrčila závoru. Otočila štítek visící na dveřích, takže případní příchozí si mohli zvenčí přečíst: Zavřeno.

Pak zatáhla záclonku.

Padla mi do náruče.

Políbili jsme se.

Šli jsme pak do zadní místnůstky, která byla zároveň dílnou i obytným pokojem.

Tady se ke mně Cindy rychle obrátila. V jejích téměř dokonale černých očích, které tak nádherně kontrastovaly s jejími světlými vlasy, jsem viděl vzrušení.

Z těch očí se dalo najednou vyčíst všechno. Mohl jsem v nich zaregistrovat nával citů, byly jako živá ústa a prozrazovaly leccos.

„Ty to tady teď dáš ve městě do pořádku," řekla. „Jsi muž, za kterého jsem tě považovala. Ale ..."

Zarazila se, odběhla do kuchyňky v přístavku a nalila do dvou šálků kávu.

Vrátila se i s nimi.

„Ale co?" zeptal jsem se. Podala mi šálek, svůj si nechala v dlani, obepnula ho prsty, jako by se chtěla nebo musela zahřát.

Ne, ještě jsme si nesedli. Stáli jsme naproti sobě a usrkávali kávu z hrníčků a přitom jsme se na sebe dívali.

„Ale teď mám o tebe strach," dokončila započatou větu.

Neřekl jsem nic, jen jsem na ni pohlédl a vyčkával.

„Přemýšlela jsem totiž," pokračovala „uvažovala jsem a

naslouchala svému nitru. Nechci, aby tě Mort McCloud zabil. Jistě jsem velice sobecká. Ale ...“

Bezradně zmlkla. Pro to, co cítila, nemohla najít slova.

Já jsem ji ovšem pochopil okamžitě. To, co nedokázala vyslovit, prozrazovaly její oči. Velice dobře jsem cítil, co vyzařovaly a byl jsem šťastný.

Zamilovala se do mne.

Pochopila, že nemám velkou šanci přežít tuto noc.

Vtom řekla: „Mohli bychom se vyplížit z města a počkat, až pojede ranní vlak s dobytkem na východ. Mohli bychom naskočit a ...“

Opět bezradně zmlkla.

Viděla totiž, jak vrtím hlavou.

„Už to nejde,“ řekl jsem. „Moji přátelé a já sedíme v pasti. I kdyby mi toto město bylo lhostejné, i kdybych z něj milerád odešel – už nemůžu. Musím zůstat s Josem a Hoganem a boj dovést do konce. – Už to nejde, Cindy.“

Podívala se na mne vážně.

„A Mort McCloud?“ zeptala se. „Ty z něj už nemáš strach? Copak ti tvůj instinkt neříká, že je to člověk, kterého neporazíš?“

Pokoušel jsem se naslouchat vlastnímu instinktu, jestli mám pořád ještě ten hloupý pocit kolem žaludku, pořád ono zlé tušení, když jsem pomyslel na Morta McClouda a když jsem si ho. představil. Ano, ten pociť tady byl stále.

Měl jsem předtuchu, že si na tomhle člověku vylámu zuby, že jsem na toho pistolníka krátký.

A přesto jsem už nemohl utéct. Ne!

Cindy odložila šálek.

Udělal jsem to i já.

A pak jsme si zase padli do náručí.

Přitiskla mě k sobě a líbala mé tak horoucně, jako by chtěla posílit veškerou chuť a vůli přežít. Nechtěl jsem zemřít. Chtěl jsem žít a najít s Cindy veliké životní štěstí.

Bylo to prosté. Zena prostě má schopnost podnítit muže k činům, jichž by normálně nebyl schopen.

Schody vedly nahoru. Vynesl jsem po nich Cindy.

K čertu s tímhle městem a celou tou věcí! To přece chvilku počká. Půl roku jsem hnal krávy a žil jako mnich a teď vězím až po uši v největším nebezpečí svého života.

A našel jsem děvče, které má o mě strach, protože mě miluje, jako bychom byli od samého počátku stvořeni jen pro sebe.

Dnes v noci možná zemřu.

Kdo by mi mohl zazlívat, že chci alespoň na chvíli zažít to, čeho šťastné páry užívají celý život?

* * *

Za hodinu jsem proklouzl zadními dveřmi do dvora. V domě jsme zhasli světlo a tak byly moje oči přivyklé tmě.

Na dvoře se nic nepohnulo.

Vyčkával jsem a cítil ještě na rtech Cindin poslední polibek.

Ale teď už jsem nemohl myslet na Cindy.

Byl jsem teď jako tygr, který se plíží džunglí.

A stejně jako tygr jsem byl pronásledován lovci.

Po chvilce jsem se pohnul a hledal si z dvora cesiu do uličky. Dopadalo na ni několik paprsků světla. Vycházely z postranních a zadních oken domů. Noc byla poněkud jasnější, ale všude v tmavých zákoutích mohlo číhat nebezpečí.

Nevěřil jsem, že by,ti lumpové nevěděli, kam jsem najednou zmizel. A když to vědí, pak tady určitě někde blízko číhají.

Sotva jsem na to pomyslel, zaslechl jsem poblíž šramot. Okamžitě jsem se zarazil, naslouchal jsem a větřil jako

divoká šelma.

Kolt se mi octl v dlani jakoby sám od sebe. Uvědomil jsem si to až potom.

Nebezpečí!

Pak jsem zaslechl tichý smích. A hlas, který pak promluvil, jsem poznal. Patřil Edu Stedloeovi, bývalému druhému zástupci šerifa. Řekl:

„Tak co, užil sis ? Jenže to byla tvoje poslední radost na tomhle světě. Brzy půjdeš k čertu!“

Pochopil jsem, že mě obklíčili, že není sám.

A tak jsem se vrhl k zemi.

Třeskly výstřely a já spatřil záblesky hlavní. Z toho jsem poznal, že jsem tady na dvorku dokonale obklíčen. Kdybych padl na zem jen o zlomek vteřiny později, provrtalo by mě hned několik střel najednou. Koulel jsem se po zemi. Byl to dvůr sousedního domu. Stál tady vůz, hromada dříví, byla tu studna, kbelíky, bedny, špalek vedle stohu dříví na topení a kůlny – prostě spousta možností k úkrytu. Všude dokola byli ukrytí mí nepřátelé a neustále stříleli.

Jenže mě nezasáhli. Zůstal jsem přitisknut k zemi a zatím jsem si našel úkryt za hromadou dříví a pak za zídkou studně, vedle níž stály necky plné vody.

Vzpomněl jsem si, že v tomto domě je čínská prádelna, ve které se i opravovalo a žehlilo prádlo.

Nehýbal jsem se a zůstal ležet.

Výstřely ustaly. Bylo ticho, relativně ticho. Protože město hučelo a hlučelo samozřejmě dál.

Po chvíli řekl čísi hlas: „Myslím, že je po něm. Musí ležet někde mezi studnou a neckami.“

„Tak se po něm, Barney, koukni!“ Hlas Eda Stedloe zněl tvrdě a netrpělivě. „Zatraceně, tak tam jdi a koukni se!“

A Barney šel. A s ním ještě další muž. Blížili se ze dvou stran. Začínalo to být pro mě zlé. Protože jistě kráčeli s

připravenými pistolemi. Blížili se ke mně jako k šelmě, kterou postřelili z bezpečného úkrytu. Takové zdánlivě mrtvé zvíře by mohlo najednou obživnout.

Spatřil jsem siluetu muže, protože jsem se díval tím směrem.

Okamžitě jsem vystřelil a převalil se ze zad na břicho a vztyčil jsem horní polovinu těla.

Přede mnou se zablýskl plamen hlavně – vystřelil na mne ten druhý. Zacítil jsem, jak mě kulka škrábla na rameni a bylo to jako švihnutí bičem. Vystřelil jsem ve směru plamene, který mě oslepil.

Zasáhl jsem tohoto muže stejně jako prvního.

Pak nastalo zase ticho.

Ozval se hlas Eda Stedloe: „Hej, Barney! Hardy! Máte ho? Sakra, tak odpovězte!“

„On ... on ... nás ...,“ ozval se sténajícím hlasem zřejmě onen Barney.

Ed Stedloe zaklel.

Ukryl jsem se za studnu a řekl jsem stranou a navíc jsem si ještě přiložil dlaň k ústům: „Stedloe, teď jsi na řadě ty!“

Kdosi začal střílet. Jeho kulky hledaly mne. Zasáhly i zděnou zídku studny a odrazily se kamsi pryč.

Pak jsem zaslechl chvatné kroky. Stedloe se dal zřejmě na útěk.

Najednou opět třeskly výstřely. Ozval se výkřik.

A opět ticho.

Do toho ticha se zeptal hlas, který jsem poznal: „Bene Maddebowe, jsi v pořádku?“

Když jsem ten hlas zaslechl, ulevilo se mi. Byl to Bob Starretter.

„Tady jsem,“ křikl jsem, „jo, jsem v pořádku. Jenom mě trochu škrábla kulka.“

Než mohl Starretter cokoliv odpovědět, zaslechl jsem

volání Cindy Belldayové: „Bene! Och, Bene! Bene, slyšíš mě? – Bene!“

Obrátil jsem se.

Cindy volala z okna horního patra svého domku. Před tím jsem byl támhle u ní. A teď mě mohli na dvorku sousedního domu skoro zabít.

Zavolal jsem na ni: „Všechno v pořádku, Cindy! Všechno je fajn! Nedělej si starosti!“

Obrátil jsem se k Bobu Starretterovi, který se ke mně pomalu blížil. V ruce ještě držel kolt.

„Bylo to tak tak,“ řekl vážně.

„Ano,“ přisvědčil jsem. „A kde je ten tvůj člověk, co ho máš jako trumf?“

Viděl jsem, jak se ve tmě zablýskly jeho bílé zuby.

„Určitě o něm ještě uslyšíme,“ odpověděl. „Bylo tady ještě víc chlápků, kteří na tebe číhali. – Minimálně dva utekli. Museli kolem něj. Nechal je běžet proto, aby je mohl sledovat. – Musíme přece konečně zjistit, kde trčí Jarrigan a McCloud. Musíme najít hlavy celé té bandy. Jinak se budeme potýkat věčně jenom s jejich poskoky. – Jako teď. Myslím, že jsem sejmul Eda Stedloe. Běžel ke mně. – Slyšel jsem,, jak jsi vykřikl jeho jméno. – Pojď, mrkneme se na něj. – Stedloe byl šerifův druhý zástupce, že?“

Jen jsem přikývl.

Pak jsme šli ke Stedloeovi.

Ležel na zemi a ještě byl naživu. Zíral k nebi, na němž zářily hvězdy.

Když jsme se k němu sklonili, řekl: „Máš zatracenou kliku, Maddebowe. Máš víc-štěstí než rozumu. – Neměli jsme si tenkrát ve vězení s vámi, dvounohými tygry z Texasu, nic začínat. Ale na Johna Jarrigana a Morta McClouda nestačíte. Na ně ne. Ti vás dostanou.“

Po těchto slovech zemřel.

Byli jsme pořád ještě sami na dvoře za domem.

Nikdo sem nenakoukl ani nepřinesl lucerny či lampy. Nikdo se nestaral o to, co se stalo. A přece musely být výstřely slyšet i na druhé straně domů a lidem muselo dojít, že se tady bojuje.

Pocítil jsem roztrpčeni nad obyvateli tohoto města. Bob Starretter říkal, že chtějí zorganizovat domobranu. K čertu,, tak kde je?

Vyšli jsme ze dvora. V ústí uličky na hlavní ulici stálo pár lidí.

Poznal jsem sedláře, kováře, brusiče a hrobaře, který si zase přijde na své.

Řekl jsem jim: „Je po všem. Můžete si vzít lucerny a jít se podívat. Zavolejte doktora. – Zítra v jedenáct bude úřední ohledání mrtvol. – No tak, běžte! Dělejte něco! – Nebo to snad není vaše město?“

Dopředu se prodral majitel zdejšího koloniálu. Byl tady prvním městským radním. Zazněl jeho hlas a rozdával pokyny.

Pokračoval jsem dál. Na rameni mě pálil škrábanec po střele.

Bob Starretter šel za mnou. Prodírali jsme se proudem žíznících honáků a dalších chodců.

Když jsme došli k domu, kde měl sídlo šerif, v úřadovně i v pracovně soudce se svítilo.

Když jsme vešli do kanceláře, viděl jsem, že šerif měl brokovnici položenou na stole tak, že dvojité ústí mířilo ke dveřím. Kohoutky byly natažené. Sňal prst ze spouště.

Al Quinncannon nebyl sám. Naproti němu v koutě seděl soudce Earl McClellan.

„Pánové, nemyslete si, že jsem se sem schoval ze strachu. Šerif na tom trval. A pořád ještě trvá. Prostě už mě odtud nechce pustit. To by se dalo možná kvalifikovat i jako omezování osobní svobody! Soudce, který nechá

rozsvícené světly ve své pracovně a musí se schovávat tady u šerifa v koutě jeho kanceláře, ten …“

Hlas mu selhal. Zastyděl se.

Teprve když zase nabral dech, pokračoval: „Nemůžu se přece jako soudce chovat tak zbaběle. Zákon se musí bránit neohroženě. Už se dál nenechám hlídat. Takže mě nechtě jít. Budu vám celou noc k dispozici ve své pracovně, když to musí být. Vlastně bych měl šerifa za to omezování svobody potrestat.“

Al Quinncannon se ušklíbl.

„Je nAlvní,“ řekl, „myslí si, že se ti lumpové a vrazi neodváží na soudce vztáhnout ruku. Ale jestli chtějí nahnat městu strach a hrůzu, jestli chtějí zabránit tomu, aby občané vytvořili ozbrojený oddíl a zasáhli, musí lidi nejprve pořádně vyděsit. – A jestliže zastřelí soudce, dají tím nejlíp najevo svoji ne-ohroženost a tvrdost. Potom naženou všem, kteří by se možná i postavili proti nim, takovou hrůzu, kterou už nepřekoná nic. To jim ušetří spoustu šarvátek a špinavé práce. – Jste v nebezpečí, ctihodnosti. Proto zůstanete tady. I kdybych vás měl zavřít do cely. – Později – až bude všechno pryč, až všechno skončí, můžete mě klidně potrestat za omezování svobody. Jo, to klidně můžete.“

Zase se ušklíbl.

Ale soudce McClellan zavrčel: „To není legrace. Tady není nic k smíchu.“ Obrátil se na mne.

„Hej, strážníku, vy jste zřejmě pořádný a rozumný chlap a máte zodpovědnost. Mohl bych tohohle šerifa sesadit a udělat šerifem vás. Městský zákon mi v mimořádných případech tuhle možnost dává.“

„Ale já bych vás také hlídal a ani na minutu nenechal samotného,“ řekl jsem. A než mohl něco namítnout, pokračoval jsem dál.

„Můžete nám ovšem pomoci, ctihodnosti.“

„To také chci! Milerád! Ale jak, strážníku, čím?“

„Tak, že se ozbrojíte a budete tuhle kancelář a vězení bránit jako pevnost,“ řekl jsem. „Dohodneme si znamení zaťukáním. Jinak budete všechno mít zavřené a zajištěné. – Můžete se tady ubránit i sám a nikdo z nás si o vás nemusí dělat starosti. – Dveře a okna jsou tady mnohem bytelnější, než dveře k vašemu pokoji v prvém patře. Tam nesmíte. – Kde spíte, ctihodnosti?“

„V hotelu,“ řekl. „Ale tam mě taky určitě nepustíte, co ?“

„Ne,“ řekl jsem a vyměnili jsme si pohled s Al Quinncannonem a Bobem Starretterem.

Pak jsem řekl: „Noc tam venku smrdí střelným prachem. A kdyby vás zastřelili, ztratí občané všechnu odvahu. Ani by nedokázali dát dohromady ozbrojenou jednotku. Váhají a vyčkávají ještě ... Ctihodnosti, kdyby moji dva přátelé neleželi postřelení v hotelu Longhorn, zahodil bych tuhle hvězdu a odjel bych odtud. – Pro tohle zbabělé město bych kůži na trh nenesl. Tak co, vezmete si pušku a postaráte se sám o svou ochranu?“

Soudce přikývl.

„Můžu se aspoň na chvíli cítit jako šerifův zástupce, chachacha. Budu bránit tuto kancelář i vězení jako pevnost. Možná sem už brzo přivedete nějaké zajatce, co?“

Podívali jsme se na něj skoro soucitně.

Věděli jsme totiž, co nás čeká.

Žádné zatýkání se zřejmě konat nebude.

Bude to boj na život a na smrt. Ta divoká banda nás totiž chtěla zničit a tedy zabít.

Museli jsme odplácet nemilosrdně.

* * *

V domě byly ještě jedny postranní dveře, takříkajíc

nouzový východ, jímž bylo možné dostat se ze soudní síně, kde se konala soudní přelíčení, do boční uličky.

Dodali jsme si odvahy a jeden po druhém jsme vyšli do tmy. – Al Quinncannon, Bob Starretter a já. Každý z nás měl kolt v pouzdře a další za opaskem. Šerif měl navíc ještě zkrácenou brokovnici.

V uličce nebyl nikdo.

Ti lumpové se zřejmě ještě nestačili vzpamatovat ze šoku. Připravili jsme jim porážku. Ed Stedloe, který byl nejen druhým šerifovým zástupcem, ale zřejmě i důležitým člověkem v bandě* to se svými pomocníky nezvládl. Mysleli, že mě mají v pasti, že mě budou moci vyřídit.

A teď byli sami vyřízeni.

Ti lotři si to teprve museli uvědomit.

Prošli jsme uličkou až na nároží hlavní ulice.

Objevil se tam muž. Vpotácel se jako opilec do uličky a rozepnul si rozparek kalhot. Pobrukoval si přitom oplzlou písničku.

Ten chlap byl neuvěřitelně široký. Vypadal jako pochodující almara – byl skoro čtverhranný.

Vzpomněl jsem si na popis Boba Starrettera, když mluvil o člověku, kterého jsme měli v záloze jako trumf.

Starretter se protáhl kolem mne, až byl téměř u obrovitého chlapíka.

„Brazos River.“ Zaslechl jsem, jak řekl. „Pete, pojď ještě trochu víc do tmy.“

Muž s pozpěvováním klátivě postoupil dále do uličky.

Pak se před námi zastavil. Řekl: „Sledoval jsem je až k baráku Andělské Mámy. Zmizeli vevnitř. Tam musí mít hlavní sídlo. U Andělské Mámy a jejích berušek.“

Slyšeli jsme to všichni.

Bob Starretter se obrátil k nám.

„No ?“ zeptal se.

Ale Al Quinncannon za mnou řekl: „Jen pokračuj, chlapče. Ty máš šťastnou ruku. A je to pořád tvoje představení, ty to režíruješ. Nemám důvod, abych ti cokoliv bral z ruky. Když s něčím nebudu souhlasit, povím ti to.“

Ve tmě uličky jsem přikývl.

Pak jsem řekl: „Pete ať se postaví ve dvoře k zadním dveřím domu Andělské Mámy a ať nikoho nepustí ven. – My půjdeme zepředu a všechno pročešeme. Fajn, Pete?“

„Och, vy ale vážně nejste poseroutka,“ řekl Pete. „Máte odvahu!“

Zase se vypotácel s opileckým pozpěvováním z uličky a zapínal si kalhoty jako člověk, který si před chvílí musel ulevit od té spousty pití, co do sebe nalil v lokálech.

Zamířil doleva.

Počkali jsme ještě pár minut a přemýšleli jsme.

Každému z nás bylo totiž jasně, do čeho jdeme.

Nakonec jsem řekl: „Musíme to udělat. Nemůžeme s tím už čekat dál. Jinak si vymyslí něco jiného a taky to provedou. Už se jistě vzpamatovali ze šoku a John Jarrigan už zase spřádá nové plány a dává příkaz k jejich provedení. – Spěchá to! Jdeme! Jdeme rovnou k cíli. – Už se nebudeme schovávat!“

Vystoupil jsem z uličky, zahnul vlevo a zamíchal jsem se do davu proudícího po dřevěném chodníku.

Zakryl jsem hvězdu, sklonil jsem hlavu a stáhl si klobouk do tváře. Dokonce jsem nasadil i jiné držení těla a pohyboval se jako opilec.

Ostatní za mnou to udělali podobně.

Neohlížel jsem se a mířil nejkratší cestou k domu Andělské Mámy.

Když jsem se zastavil přede dveřmi, měl jsem štěstí. Sama majitelka totiž vyprovázela ven jakéhosi chlapa. Vyhazovala ho, jak jsem hned na první pohled zjistil. Držela

opilce za límec a třásla s ním jako se štěnětem.

Přitom zle křičela: „Ty všiváku, měla bych ti rozmlátit hubu. Má v kapse sotva pět dolarů a chtěl by si tady užívat. – Nemůžeš být přece tak namol, abys nevěděl, že je to nestydatost, urážka, drzost. – Odprejskni, ty zmetku!“

Odstrčila ho od sebe.

Muž byl opilý kovboj malé postavy, lehká váha, takový věchýtek.

Opilecky blekotal: „Kkdddyžžž sssem šššel – měměměl jsssem ješště pětapaddeesát dolalarů. Vy bestie, jstete mmmě okrakradly.“

Andělská Máma si chtěla zout střevíc a mrštit ho po něm.

Zuřila a už vůbec nehrála dámu. Dal se před ní na útěk.

Teď se podívala na mne. – Vystoupil jsem totiž ze tmy. Uviděla moji hvězdu a zřejmě mne poznala.

„Sem se ani s hvězdou nedostanete,“ řekla ostře. Nahlas vykřikla, patrně už to bylo varování ~— znamení.

Přiskočil jsem k ní a odstrčil ji stranou. Za mnou se dovnitř vehnali Al Quinncannon a Bob Starretter.

Slyšel jsem, jak Al Quinncannon tvrdě vyštěkl: „Drž hubu, Duranteová!“

Měl jsem na vybranou. Měl jsem hledat Johna Jarringana, Morta McClouda a ostatní bandity dole nebo jsem měl zamířit rovnou nahoru?

Rozhodl jsem se pro schody, které vedly z přepychově zařízené vstupní haly do horního patra. Měkké koberce tlumily mé kroky.

Dostal jsem se nahoru a kolt jsem měl připravený ke střelbě.

Otevřely se dveře pokoje.

A vtom jsem zahlédl záblesk hlavně.

John Jarrigan a jeho lidé tedy spustili boj.

Schoval jsem se za nejhořejšími schody.-Najednou

vedle mě poklekl šerif. Po schodech vyběhl stejně rychle, jako já. Když na -to přišlo, dovedl se starý šerif pohybovat velice rychle.

Zarachotila jeho brokovnice. Vypálil z obou hlavní a pak se rychle zvedl.

„Pojď, hochu!“

Vyrazil jsem do chodby vedle něho. Pálili jsme po několika puškách, které se objevily ve dveřích.

Byl s námi i Bob Starretter.

Pustili jsme se do díla.

Ale nebylo to jednoduché. Viděl jsem, že Bob Starretter klesl k zemi. Plížil se pak po rukou a kolenou dál a střílel do otevřené místnosti, odkud, na něho mířily hlavně pušek. Dokonce se zase postavil. Nemohl jsem se o něho starat, protože jsem se věnoval dalšímu pokoji. I odtamtud na mě střílelo několik revolverů. Já střelbu opětoval a vyprázdnil jsem tak docela svůj první kolt. Vzal jsem si z pouzdra druhou zbraň.

Přikrčený jsem skočil do místnosti a dopadl vleže na zem a bleskurychle jsem se převalil na stranu a ukryl se za křeslo.

Bylo to mohutné, velké křeslo z buvolí kůže. Lampy v místnosti byly zhasnuté, ale otevřenými dveřmi sem dopadalo dost světla. Spatřil jsem dvě postavy, které se vrhly k oknu. Venku pod ním zřejmě byl balkón.

Chlapy jsem zasáhl. Kolty už zřejmě vystříleli, ale na to jsem se spolehnout nemohl.

Venku na chodbě zaduněla Al Quinncannonova brokovnice. Takže už ji opět nabil.

Vyběhl jsem ven, abych mu pomohl. Jenže pozdě. Viděl jsem, jak se hroutí k zemi. Vystřelil jsem na dva chlapy, kteří vyskočili z dalšího pokoje a zasáhli ho, zatímco se věnoval pušce. Vystřílel jsem i druhý kolt a věděl jsem, že jsem ztracen, dokud nesejmu, posledního našeho

střílejícího nepřítele.

To bych totiž byl rázem mrtev.

Nad tím jsem nemusel přemýšlet – ne, to nebylo třeba. Došlo mi to instinktivně, když jsem vystřelil na dvě postavy, které se chtěly dostat až ke dveřím zadního schodiště a opětovaly moje výstřely.

Viděl jsem, jak padli.

Pak kohoutek mého koltu cvakl naprázdno. I bubínek druhé zbraně byl prázdný.

Zarazil jsem se, přikrčil se a naslouchal.

Co se stane teď? Je tady ještě někdo z té bandy s kulkou ve zbrani?

Objeví se ještě někdo, kdo bude moci střílet?-Zvedne se ještě někdo z těch lotrů ?

To bych už asi vůbec neměl šanci uniknout.

Ale měl jsem štěstí.

Tady nahoře už se nic nehýbalo. Nic, co by mě mohlo ohrozit, nebo zaútočit.

Tu a tam bylo slyšet z pokojů sténání mužů.

Ohlédl jsem se. Železniční vyšetřovatel Bob Starretter seděl na podlaze a ramenem se opíral o stěnu. Pohyboval se stále pomaleji a říkal přitom přiškrceným hlasem: „No, Bene Maddebowe, tak ty stojíš na nohou. – Tak to jsme vyhráli, že? Podívej se, jestli jsme dostali Jarrigana a McClouda. – Chlapče, nabij si kolt a běž to zjistit. To je přece moc důležité, co?“

Ano, bylo to náramně důležité.

Jestli jsme Johna Jarrigana a Morta McClouda nezastřelili, jestli tohle tady byli jenom jejich lidé, kteří se tady schovali, pak zanedlouho všechno vypukne nanovo. A pak už bych na všechno byl sám.

Protože i šerif Al Quinncannon byl ošklivě postřelen. Toho jsem si všiml, když jsem se pootočil a pohlédl stranou.

Al Quinncannon ležel na zemi celý zkroucený se svou brokovnicí. Vtom se pohnul. Narovnal se, zvedl hlavu a podíval se na mne.

„Tak co, jak je?“ zeptal jsem se.

Zavrčel a sáhl do náprsní tašky otevřené vesty. Vylovil dvě nové papírové patrony, které bylo možné zasunout do sklopných hlavní brokovnice. Šlo to rychle. V těchto papírových válečcích byly broky, střelný prach a zápalky. Všechno už bylo namícháno. Bylo třeba jen je zasunout do hlavně, zacvaknout ji do původní polohy a natáhnout kohoutek.

Dělal to pomalými, unavenými pohyby.

Viděl jsem to, zatímco jsem si nabíjel svůj kolt. To bylo těžší, protože jsem musel bubínek vyjmout a vyměnit ho za jiný – plný. Pak jsem musel vložit ještě šest zápalek.

Starý šerif byl hotov dřív.

Řekl stísněně: „Vem si brokovnici, jestli se jdeš podívat. Tady, vem si ji, příteli.“

Položil brokovnici pažbou na koberec a přisunul ji ke mně.

Vzal jsem si ji, protože už mi nemohl pomoci. Vypadl i Bob Starretter.

Byl jsem tady nahoře sám.

Takže jsem si brokovnici vzal a šel se podívat.

***

Nu, zkrátím to. Tady nahoře jsme napáchali skutečnou spoušť. Zničili jsme nejnebezpečnější z bandy zločinců. I když byli v přesile, nedokázali nás zadržet. Pronikli jsme do jejich hnízda, do jejich nouzového štábu nebo skrýše a vykouřili jsme je.

Doktor – a později snad i soudce a porota – budou mít

hodně práce.

Ano, našel jsem i Johna Jarrigana. Ležel u dveří, které vedly na konci chodby k venkovnímu schodišti.

Vzpomínám si, jak jsem v pološeru chodby zahlédl zablýsknutí jeho revolveru a jak mě jeho kulka škrábla do paže. Oplatil jsem mu výstřel svou poslední kulkou a tak jsem ho zasáhl naplno.

Mohlo to být i naopak.

Ano, měl jsem štěstí.

Nebyl ještě mrtev – ne, když jsem k němu poklekl, pohnul se a otevřel oči a zvedl hlavu.

V pološeru jsme se na sebe podívali.

„Och, ty ...," začal. Zřejmě chtěl nadávat. Ale pak si zřejmě uvědomil, že nesmí plýtvat ochabujícími silami.

Řekl: „Když nedostaneš McClouda tak jako mě, zabije tě. McCloud toto město zase ovládne."

„Ale toho se ty už jistě nedočkáš," odpověděl jsem. Ano, byl jsem rozhořčen, mluvil jsem tvrdě a dokonce zle.

Už jsem měl těch neustálých násilností dost.

Poklekl jsem u Johna Jarrigana a díval jsem se, jak umírá.

A pak jsem pomyslel na McClouda a pocítil jsem strach.

Musím ho hledat a najít ho dřív než on mne.

Jestli zvítězí, bude město zase brzy ovládáno tou divokou bandou jako za časů Johna Jarrigana. Nastoupí na jeho místo.

Ano, musím ho najít a rozdat si to S ním.

Když jsem na to pomyslel, udivilo mě hned v následující chvíli, že už necítím onen divný pocit kolem žaludku jako dřív, když jsem si na McClouda vzpomněl.

Ten dřívější strach už byl pryč.

Co to znamená? Copak už selhává můj instinkt tušící nebezpečí? Nebo už pro mne Mort McCloud nebyl nebezpečný ?

Vzpomněl jsem si v tu chvíli na to, jak jsme tehdy proti sobě stáli ve stáji. McCloud ke mně přišel, aby mě v souboji zastřelil.

A jen proto, že se za ním objevil železniční vyšetřovatel Bob Starretter, vzdal se svého úmyslu a utekl pryč. Měl jsem tehdy úžasný strach a cítil jsem, že by mě tenkrát určitě zastřelil.

Ale teď už byl strach ten tam.

Ještě jednou jsem se ohlédl. Al Quinncannon a Bob Starretter leželi na zemi.

Jejich rány krvácely a nemohli mi nijak pomoci.

Ale oni pomoc brzy dostanou.

Andělská Máma Duranteová a její holky určitě mají strach o své přátele a tak jistě poslaly pro doktora. Výstřely muselo být slyšet po celém městě. Zvlášť dunění brokovnice.

Nemusel jsem se tedy už starat o Quinncannona a Starrettera. Překročil jsem Jarrigana a proklouzl pootevřenými dveřmi na plošinku venkovního schodiště.

Tady někde by měl být přece Pete.

Měl si obstarat pořádnou palici a zneškodnit každého, kdo by se pokusil utéct tudy, zadním východem.

Ale od počátku jsem měl divné tušení a moc nadějí jsem si nedával.

Když jsem sešel až na konec schodiště dolů na tmavý dvůr, spatřil jsem hned Peteho. Jeho mohutné tělo leželo na zemi a už se nehýbalo. Viděl jsem i palici, kterou si obstaral, dokonce jsem na ni stoupl.

Uvědomil jsem si, že se mi z hrdla vydralo vzteklé zavrčení.

McClouda nezadržel ani tenhle obrovský chlap. Hned na něj vystřelil.

Ale kde vězí teď?

Zatraceně, kde je Mort McCloud?

Ve kterém koutě na mě číhá?

Bojoval jsem s bezradností. A najednou mě cosi napadlo. Bylo to tak prosté, tak jednoduché.

Mort McCloud mě zastavil už tenkrát ve stáji a chtěl si to rozdal beze svědků.

Jeho hrdost mu jistě nedovolí, aby mě zastřelil zákeřně zezadu.

Ne, takhle mě nezabije, je to hrdý pistolník.

Jestli na něho někde počkám, určitě se objeví.

Takže jsem se pohnul. Mým cílem byla stáj. Najednou se mi všechno zdálo ohromně prosté.

Takže jsem se tam vydal.

Ze dvora jsem se dostal do boční uličky a tou až na hlavní ulici.

Před domem Mámy Duranteové stálo mnoho lidí. Slyšel jsem, jak kdosi vykřikl: „To vám ale byla přestřelka! Doktor už utíkal dovnitř. Prý je tam spousta raněných a mrtvých. Celá …“

Dál jsem neposlouchal, obrátil jsem se napravo. Lidé si mě ani nevšimli, jak jsem se tudy mihl.

O kus dál už jako by se vůbec nic nepřihodilo – město si žilo svým bujarým nočním životem.

Z lokálů se ozývala hudba. Na chodnících se tlačili žíznící muži všeho druhu.

Hodně jich už bylo opilých, ale žízeň měli pořád.

Zamíchal jsem se do davu, držel jsem brokovnici v pravačce a levou ruku jsem měl stále těsně u nabitého koltu.

Nijak jsem se nesnažil skrývat se. Ne, šel jsem zcela normálně, nezakrýval jsem ani svou šerifskou hvězdu a pohyboval jsem se, jako bych dělal běžnou obchůzku městem.

Jestli mě odněkud pozoruje Mort McCloud, pochopi, co mám v úmyslu a kam mířím.

Na dvou třech místech na těle jsem cítil, jak mi ze škrábanců po střelách prosakuje krev. Uvědomil jsem si to až teď. Dosud jsem byl totiž zaměstnán jinými věcmi. Unikl jsem tedy hned několika kulkám. Mohly mě zasáhnout mnohem hůř. Mohl jsem dopadnout jako Al Quinncannon či Bob Starretter.

Šel jsem kolem hotelu, v němž leželi mí dva přátelé. Ó jé, kdyby ti byli zdrávi – ve třech bychom tohle město dokázali od těch lotrů vyčistit.

Míjel jsem obchůdek Cindy Belldayové.

Otevřela dveře, jako bych ji zavolal.

Cindy pověděla: „Pojď dovnitř, Bene! Och, pojď sem! Už jsem se neodvažovala doufat, že jsi ještě naživu. – Och, Bene ...“

Stál jsem beze slova.

A žasl jsem nad tím, že vycítila mou blízkost, jako bych u ní zaklepal na dveře.

„Mám ještě něco na práci, Cindy,“ řekl jsem. „Potom za tebou přijdu. A pak spolu odejdeme z tohohle prokletého města. Už to nebude trvat dlouho, Cindy. Už bude po všem. Měj jenom ještě chvíli strpení.“

Po těch slovech jsem pokračoval v chůzi.

Ne, nechtěl, jsem teď k ní. Možná bych u ní ztratil rozhodnost, kdybych se u ní skryl.

Pokračoval jsem tedy dál a zanedlouho jsem dorazil do dvora stáje, zahnul jsem za roh a zamířil ke stáji.

Brána stáje byla zavřená. Vešel jsem malými dvířky v jejím pravém křídle.

Uvnitř svítily dvě lampy.

Od lůžka nočního hlídače se ozývala chrápání.

Ohlédl jsem se. Po Mortu McCloudovi nebylo ani vidu, ani slechu.

Ale co jsem čekal?

Ze si mě tady vyčíhá?

Pár vteřin jsem uvažoval.

Pak jsem postupně otevřel obě křídla vrat a otevřel tak stáj dokořán. Světlo teď z ní dopadalo ještě dál do dvora.

Postavil jsem se pak před otevřená vrata, zadíval se na výjezd na silnici a čekal. Jestli jsem Morta McClouda odhadl správně, musel přijít právě odtamtud.

Prošel jsem se několika kroky po dvoře. Jaksi mě to přitahovalo k výjezdu na silnici. Měl jsem jaksi pocit, že bych měl spíše čekat tam.

Ale ušel jsem sotva čtyři pět kroků.

Pak někdo pronesl za mnou: „Stůj, Eene Maddelowe!“

Ano, byl to tvrdý, nevýrazný hlas Morta McClouda.

Zastavil jsem se, obrátil jsem se – vlastně jsem se chtěl obrátit, ale udělal jsem to jen zpola. Zvolal totiž tvrdě: „Nehýbej se! Odhoď tu brokovnici! Nejprve odhoď tu bouchačku! Potom dostaneš šanci!“

Věděl jsem, že na mě míří koltem.

Přišel zezadu ze stáje.

A protože jsem vyšel do dvora, v chodbě stáje jsem ho nezaslechl.

Zase mě dostal.

Jestli teď zbraň neodhodím, ani se nedostanu ke střelbě. Ale když ji odhodím, zastrčí on svůj kolt do pouzdra a dá mi šanci.

Poslechl jsem a zahodil jsem brokovnici za sebe.

Pak jsem se otočil k němu a přistoupil blíž.

Viděl jsem, jak neuvěřitelně lehkým a sotva patrným pohybem zasunul kolt do pouzdra.

„No tak,“ řekl. „Táhni, jestli chceš!“

Nezaváhal jsem, protože jsem věděl, že každé váhání by oslabilo mou vůli. A tak jsem táhl – tak rychle jako dosud ještě nikdy v životě.

Ale ouha.Prostě jsem na něj nestačil.

Zablýsklo se jeho ústí hlavně. Zasáhla mě kulka.

Vystřelil jsem kamsi do tmy.

Padl jsem na kolena. Přistoupil ke mně.

Řekl: „Dostal jsi teď šanci. A víš, že já tě vždycky dostanu – vždycky. Další šanci ti už dát nemůžu. To byla poslední. Teď…“

Nedostal se dál.

Protože nade mnou zaduněla brokovnice, kterou jsem odhodil daleko za sebe, abych si to s ním mohl rozdat v rovném souboji.

Zasáhly ho obě střely a zhroutil se k zemi.

Trochu jsem pootočil hlavu.

A spatřil jsem Cindy.

Sledovala mě, našla v tmavém koutě brokovnici, vzala ji, nabila a vystřelila.

Ano, zachránila mi život.

To jsem pochopil ještě dřív, než jsem ztratil vědomí.

***

O čtyři týdny později už jsme byli na cestě do Texasu. Cindy, Jos, Hogan a já. V kapse jsme měli deset procent nálezného z loupeže, kterou jsme pro banku zachránili.

Soudce se postaral o to, aby nám banka Kansaské železnice ty peníze skutečně vyplatila.

Nu a chtěli jsme v Texasu začít s něčím skromnějším.

Pro začátek to stačilo.

Dnes, když celý příběh sepisuji, jsem už zámožný muž. Cindy mi porodila tři chlapce a dceru. Našimi sousedy jsou Jos Kehoe a Hogan Carmike. Naše děti se oženily s jejich.

KONEC

G. F. UNGER – PAST NA TYGRY
Vydává MOBA. spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag
Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišiková
Technický redaktor: Stanislav Kašparec
Překlad: Pavel Sychra
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH. & Co., Bergisch Gladbach

Podáváni novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92, ze dne 17.1.1992